SARI DİZİ
POLİSİYE ROMANLAR

DANNY BOYD

DENİZKIZI ŞİRKETİ

Carter Brown

GELİŞİM YAYINLARI

Birdenbire, bozulmuş numarası yaptı, «Senin gibi aksi ve inatçı bir tiple akıllıca konuşulmayacağını unutmuşum.»

«Sen böyle numaralar yapıp dururken, kızlar öldürülüyor ama. Bütün bunların bir nedeni olmalı ve sen de o nedeni mutlaka biliyorsun.»

Oturduğu yerde biraz kıvrandı, gözlerime baktı. Sonunda kararlı bir sesle, «Pekâlâ,» dedi, «sanırım nedenini biliyorum. Yardıma ihtiyacım var Danny, ama polisi işe karıştırmak istemiyorum. Beni bu dertten kurtarırsan, sana başlangıçta verdiğimin iki katı para veririm.»

«Beş katı!» dedim.

CARTER BROWN

DANNY BOYD

DENİZKIZI ŞİRKETİ

GELİŞİM YAYINLARI
SARI DİZİ
POLİSİYE ROMANLAR

İngilizce adı : GRAVES I DIG

GELİŞİM BASIM VE YAYIM A.Ş. (1984)
Levent - İstanbul
Tel: 169 24 20

Dizgi, baskı, cilt: Ağaoğlu Tesisleri
Kapak renk ayrımı: Fan Grafik
Kapak baskı: Apa Ofset Basımevi

1

Ne adamlar bilirim, harika güzel sekreterleri vardır; gelgelelim, işyerinde her gün aynı bebek gibi kızı göre göre, artık durumu kanıksamış, dahası, kızı fark etmez olmuşlardır Ama benim sekreterim Fran Jordan dediniz mi, iş değişir. Her gün, her görüşte, güzelliğiyle içimi hoplatır kâfir...

Fran, bu sabah beyaz bir süveterle, siyah, daracık bir etek giymişti. Ofise girer girmez nabız atışlarım hızlandı. Kıza gözlerimi dikip kalakalmışım. Böyle, ne kadar sürmüş bu bakışlarım bilmem. Bildiğim, Fran'ın o en ciddi sesiyle kendime geldiğim:

«Danny Boyd!.. Beni seyretmeyi bırakıp, söylediklerimi dinler misin!»

Hemen toparlanıp, «Dinlemesine tabii dinlerim şekerim,» dedim. «Yalnız, sana bakıp, güzelliğini seyretmekten vazgeçtiğimi görürsen, iyice hastalandım demektir. Hemen, doktor çağırman gerekir.»

Fran, gri-yeşil gözlerinde o suçlayıcı bakışla bir itirafta bulundu: «Biliyor musun, geceleri yatmadan önce, karanlıkta soyunuyorum. Çün-

kü, ışıklar yanarken soyunursam, sanki bakışların üstümdeymiş gibi geliyor. Gözlerinde röntgen ışınları mı var nedir?!»

«Doğru bildin,» dedim, «yılların deneyimiyle geliştirdiğim bir yetenektir bu... Hiçbir kadının karşı koyamadığı çekici profilime ek olarak, bir de bu marifetim var işte. Güzel bir kız gördüm müydü, giysi, çorap filan gibi şeyleri bir yana bırakıp, doğrudan doğruya vücudunu inceleyebilirim. Yani kısacası, ambalajı değil, içindeki malı görürüm!..»

Yine o soğuk ifade geldi Fran'ın gözlerine. «On yıl sonra ne hale geleceğini tahmin edebiliyorum,» dedi. «Saçların dökülmüş, göbeğin şişmiş, kimseler yüzüne bakmıyor... Sense, kalabalık asansörlerde kızları çimdikleyip, kertmeye çalışıyorsun!..»

«Demek, masum kızları sıkıştırmaya en elverişli yerin asansör olduğunu biliyorsun. Bu konuda kişisel deneyimlerin fazla herhalde...»

Fran, konuşmaktan yorulmuş gibi, «Yine azgınlığın diline vurdu,» dedi.

Bense üsteledim. «Hadi, hemen gidip, bir asansöre binelim de deneyelim. Katların arası en uygun yerdir bu iş için. Hem, bu sabah korse de giymemişsin. Daha iyi olur.»

Birden iyice sinirlendi, «Sen benim hiçbir zaman korse giymediğimi bilmiyor musun? Şimdi beni yiyecekmiş gibi süzmeyi bırak da, dediklerime kulak ver.»

«Tabii, tabii şekerim, haklısın... Tam seks konusuna girmişken, iş konuşulur muymuş? Hadi, seni dinliyorum, seks konusuna devam et.»

Fran'ın bu kez gerçekten sinirlenmeye baş-

ladığını anladım. Çünkü, derin nefesler almaya başlamıştı. Nefes alıp verdikçe de, o harika göğüslerin, beyaz süveter altında yükselip alçalmasının seyrine doyum olmuyordu. Ama o, şu anda seksle hiç ilgilenmeksizin anlatıyordu:

«Büroya bir iş geldi; bir müşteri yani. Anlıyor musun? Üç haftadır kimse kapımızı çalmamıştı. Sen şu Honolulu tatilinden döndüğünden beri gelen ilk müşteri bu.»

«Dur bakalım,» dedim. «Honolulu'ya biraz dinlenip, güç toplamak için gittiğimi biliyorsun. İşlerin beni ne kadar yormuş olduğunu sen de bilmiyorsan, kim bilebilir...»

Hafifçe gülümsedi, «Tabii canım, ne kadar yorgun olduğunu bilmez miyim. Yorulmasına yoruldun ama, hiç para kazanamadın. Yani, senin tatil bize yıkım oldu. Para durumumuz felaket, haberin var mı?»

«Pekâlâ, pekâlâ... Kimmiş bu yeni müşteri, söyle de bilelim...»

Fran, yutkunup sesine saygılı bir ton verdi ve «Denizkızı Mayo Şirketi,» dedi.

«Denizkızı Mayoları mı? Hiç işitmedim.»

«İşitmedin mi? Yahu sen uyuyor musun? Bu yaz, Florida'dan Long Island'a kadar bütün plajlarda, kızların yüzde ellisi Denizkızı marka mayo giyecek.»

Birden heyecanlanmıştım. «Yani, kızların geri kalan yüzde ellisi mayosuz, çırılçıplak mı dolaşacak plajlarda? Dur, belki de yanlış anladım. Demek, kızların her biri, bir mayonun yüzde ellisini giyecek. O zaman da sorun şu: Alt yarısı mı, üst yarısı mı?»

Fran ise, benim bu bilimsel analizimin zevkine varamamış gibiydi. «Bana baksana sen. Eve gidip biraz dinlen, yemek ye filan, öyle gel. Bu zekice soruların var ya, beni öldürecek yani! Hani nerdeyse, yakında ödememiz gereken vergi borçlarından bile beter oldun artık!»

Vergi lafını duyduğumdan mıdır nedir, birden ciddileştiğimi fark ettim. «Hadi, kızma canım, anlat,» dedim.

«Şirket, Florida'da bir güzellik yarışması düzenlemiş. 'Denizkızı' güzelini seçecekler. Yarışma önümüzdeki hafta yapılacak... ve senin de güzelleri seçecek jüride üye olmanı istiyorlar!»

Yüzüne dikkatle bakarak sordum, «Dışarda kar yağıyor değil mi?»

«Hoppala... Bu da ne biçim soru? New York'tayız ve de aylardan ocak. Kar yağıyor tabii. Bu mevsimde başka ne bekliyordun?»

«Demek ki, 'Nisan Bir' numarası filan yok. Peki, beni niye işletiyorsun öyleyse?»

«İşlettiğim filan yok. Denizkızı Mayo Şirketi, bu yarışmada değerlendirmenin dürüst ve ciddi yapılmasını istiyor. Bunu sağlamak için de, Danny Boyd'un Özel Dedektiflik Bürosu'na başvurdular. Anlaşıldı mı?»

«Tamam, şimdi anlaşıldı,» dedim. «Beni işlettiğin besbelli işte... Hadi dürüstlüğü anladık da, şu ciddilik dediğin şeyin benimle ne ilgisi olabilirmiş ki?»

«Sululuğu bırak da dinle. Masraflar için ve ücretin ilk taksidi olarak ne verdiler biliyor musun? Tam 5.000 dolar!»

«Onlara indirimli tarife uygulayacağımızı da nerden çıkarmışlar?» dedim.

«Bırak şakayı da dinle Danny; her şey ayarlandı. Pazartesi sabahı uçağa biniyorsun. Miami'ye vardığında, şirketin oradaki adamlarından Myers seninle temas kuracak. Güzellerin seçimi bitince de, New York'a döneceksin. Hepsi bir haftada bitecek... Miami'nin en güzel mevsiminde, bir hafta el kesesinden yiyip içeceksin. Yapacağın iş de ne? Önünden geçecek mayolu kızlar arasında, güzellik bakımından tercih yapman. Bütün bunlar için adamlar sana bir de yüklü ücret ödeyecek. Daha ne istiyorsun? Belanı mı?!»

«Yok, yok,» dedim, «yanlış anlama. Bu iş beni fena halde sarıyor. Yalnız, şu mayolu kızlar konusunda biraz daha ayrıntılı bilgi rica etsem diyorum...»

Fran, söylediklerime aldırmadan devam etti: «Styx adlı otelde rezervasyonunu yaptırdım. Uçak biletin filan da hazır. Ha, bir de şu var: Kim olduğunu, orada ne amaçla bulunduğunu filan hiç kimseye söylemeyeceksin. Bu konuda kesin şart koştular.»

«Öyle şey olur mu yahu? Benim jüri üyesi olduğumu bilen birileri olmalı. Yoksa, kızlarla gerekli yakınlığı kurup, nasıl değerlendirme yapabilirim? Bilirsin, kimi kızlar vardır, bakarsın göğüsleri harika, kalça filan yerinde, ama elleyince anlarsın ki, hepsi içerden destekliymiş! Onun için, bir jüri üyesi olarak, bu gibi hilelere karşı dikkatli olmak zorundayım, değil mi? Bunun da çaresi, yarışmaya giren adayların her birini birazcık mıncıklamak...»

«Yine kafanı mıncıklamaya filan taktın. Yarışmanın dürüst ve ciddi geçmesini sağlamakla

görevlendirildiğini kimseye söyleme de, ne halt edersen et!»

Neyse, sonunda Miami'ye doğru yola düzüldüm. Miami'de tam 381 otel varmış. Hepsi de birbirinden güzel. Benim kaldığım Styx Otelinin de, adının biraz garip oluşu dışında hiçbir kusuru yok. Ansiklopediye göre, Styx'in mitolojideki anlamı neymiş, biliyor musunuz? «*Ölüler diyarını kuşatan nehir!*»

Öğleüstü otele vardığımda, Myers'in bıraktığı mesajı buldum. Bana hoşgeldin dileklerini sunuyormuş ve de görüşmek üzere saat iki buçukta otele gelecekmiş. Myers'e beni saat tam 2.31 de otelin barında bulması için haber bıraktım. Tam saatinde geldi.

Hani şu münasebetsiz sekreterim Fran benim on yıl sonra kel kafalı, göbekli bir herif olacağımı söylemişti ya... İşte gelen Myers aynen öyle bir adamdı. Şişman, dazlak kafalı... Üstelik de, Palm Beach elbisesi dedikleri cinsten bir takım giymişti ki, evlere şenlik! Kırışık, buruşuk içinde. Adamın saç ve göbek durumuna bakıp, asansörlerde mıncıkladığı kızların gündelik ortalamasını soracaktım ama, o bumburuşuk elbiseyi görünce vazgeçtim.

Gülümseyerek yanıma yaklaştı, «Bay Boyd, değil mi?» diye sordu. Yıllarca önce kaybettiği bir şeyi hâlâ bulamamış gibi bir ifade vardı gözlerinde. Kaybettiği ne ola ki derseniz; kim bilir, belki de zekâ denilen yeteneğini kaybetmişti adamcağız! «Bendeniz Maurice Myers,» dedi. «Denizkızı Mayo Şirketi'nden.»

«Ben de Danny Boyd,» dedim ve ekledim, «eee, ne içiyoruz bakalım?»

Cebinden buruşuk bir mendil çıkarıp terini silmeye başladı ve «Sayın Boyd, çalışma saatleri içinde içkiye el süremem,» dedi. «Şey... yani içki ile iş bir arada iyi gitmez diyorum.»

«Ama cinle tonik harika gider diyorum ben de,» Barmene benim içkiyi tazelemesi için işaret ettim.

Myers açıklamaya girişti: «Şirket Genel Merkezi, bana, güzellik yarışmasında üçüncü jüri üyesinin siz olacağınızı bildirdi. Böyle bir konuda, daha önce herhangi bir... şey yani, deneyiminiz oldu mu acaba diyecektim...»

«Deneyim mi dediniz? Eh, biraz deneyimim var sanırım. Her Amerikan delikanlısının deneyimi gibi yani. Yalnız, benimki biraz daha fazladır, çünkü ben iki ayağımın üzerine kalktığımdan beri kızların peşinde koşmaktayım.»

Myers gülümsedi ama, esprimi pek beğenmişe benzemiyordu. «Öteki iki üye, güzellik yarışmaları konusunda gerçek birer uzman. Yani bizim Genel Merkez, sizin görevlendirilmeniz konusunda... yani şey demek istemiştim...»

Baktım, lafı gevelemesinin sonu gelmiyor, «Çok iyi bir jüri oluşturacağız, hiç merak etme,» dedim. «İki uzmanla bir heyecanlı amatör. Eee, öteki iki uzman kimler bakalım?»

«Biri Elaine Curzon. Moda dergisi *Exquisite*'in yazı işleri müdürü. *Exquisite*'i biliyorsunuz tabii...»

Herife soğuk soğuk baktım: «Tabii canım, bilmez olur muyum? Kadife minderlere yayılıp, gümüş renkli filtreleri olan sigaralardan tüttürerek *Exquisite* okumak, başlıca uğraşımdır!»

Myers, yine o buruşuk mendilini çıkarıp, yü-

zündeki terleri silmeye başladı, bir yandan da telaşla, «Yani, sizi kıracak bir şey söyledimse çok, ama çok özür dilerim. Ben sadece, o dergiyi bildiğinizi...»

Sözünü kesip, sordum: «Peki, öbür jüri üyesi kim?»

«Duval. Ünlü fotoğrafçı Duval.»

«Hımm... Onu da tanımıyorum.»

Myers heyecanla anlatmaya koyuldu: «Duval fevkalade hoş, nazik bir insan. Onunla çok iyi anlaşıyoruz. Gerçek bir centilmen...» Derken, yüzümdeki ifadeyi fark edip bozuldu. Yine fena halde terlemeye başladı, «Sayın Boyd, lütfen beni yanlış anlamayın, yani çok rica ediyorum...»

«Tabii, tabii... Değerlendirmeye ne zaman başlıyoruz?»

Yutkunup, kendini topladı ve açıkladı: «Yarın sabah başlıyorsunuz. Ülkenin her yanından gelmiş otuz kız katılıyor yarışmaya. Yarınki göreviniz, bu otuz kızımızın üçte ikisini elemek. Böylece, yarı finale on kız kalmış olacak. Daha sonra da, o on kızın beşini eleyeceksiniz. Finale katılacak beş kız böylece belirlenmiş olacak.»

«Bu benim hayatımın en önemli görevi olacak,» dedim, ciddi bir edayla.

Myers, gülümseyerek, «Sabah saat onda, sizi almak üzere bir araba göndereceğim. Umarım, saat sizin için uygundur, efendim?» dedi.

«Uygundur. Hazır olup, saat onda arabayı bekleyeceğim,» dedim.

2

Ertesi sabah, Lincoln marka, kiraz rengi bir araba gelip beni aldı, Zarif Selvi Kulübü denilen yere gittik. Görünüşe göre, yarışma büyük bir havuzun çevresindeki alanda yapılacaktı. Ama havuzun biçimi acayipti, bir şeye benzetemedim. Şoför, arabanın kapısını saygıyla açtı. Tam arabadan inerken, baktım Myers bana doğru seğirtiyor.

Günaydınlar Sayın Boyd...» Dudakları biraz birbirinden ayrılır gibi olmuştu. Herhalde gülümsemeye çalışıyordu adam. «Nasıl, havamızı beğendiniz mi? Harika, değil mi?»

«Ben daha ziyade, kapalı yerlerden hoşlanırım. Hem bu havuz niye böyle acayip bir biçimde yapılmış?»

Myers, bu sözlerim üzerine hayretle havuza bakmaya başladı. Gözlerindeki ifadeye bakılırsa, havuzun yerinden kalkıp, 'ça ça' dansı oynamaya başlamasından korkuyor gibiydi. «Ama, havuzun nesi var, Sayın Boyd? Ben bir acayiplik görmüyorum.»

«Havuzun biçiminde bir acayiplik yok mu?»

«Haaa, o mu efendim. Bu 'Florida Haritası

Havuzu'dur. Çevredeki ağaçlarla ve bitkilerle ne güzel bir uyumu var, değil mi? Jürideki göreviniz bittikten sonra, çevreyi bir dolaşıp görmelisiniz. Burada, dünyanın en ilginç bazı bitkileri vardır. Böcek yiyen bitki örneğin. Sonra, mahcup çiçek...»

«Peki, kızlar nerede?» dedim.

«Şu karşıdaki özel çadırda son hazırlıklarını yapıyorlar. Sayın Boyd, sizi jüri üyeleriyle tanıştırayım.»

Myers'in ardı sıra yürüyerek, havuzun kenarına yerleştirilmiş bir masaya doğru ilerledim. Çevrede, yarışmayı izlemeye gelmiş bir sürü insan toplanmıştı tabii. Masada iki kişi oturuyordu. Aralarında da boş bir koltuk vardı. Myers, anlamsız bir heyecanla, «Evet, işte geldik efendim. Üçüncü jüri üyemiz Sayın Boyd, sizi öteki üyelerle tanıştırayım,» diye haykırdı. «Önce, Sayın Bayan Curzon, Elaine Curzon!»

«Merhaba,» deyip, başımla selam verdim.

Elaine Curzon, beyaz köpekbalığı deseni bir elbise giymiş, esmer bir kadındı. Bir buzul insana bakabilse, gözleri herhalde bu kadınınkinden daha soğuk olamazdı. Selamıma, başını bir santim kadar eğerek yanıt verdi. Kadının gözlerine baktıkça, kanım donuyordu. İçimden, bu kadın, herhalde Karın Deşen Jack'ın soyundan geliyor, dedim.

Myers, hafifçe öksürüp boğazını temizledikten sonra, en ciddi edasıyla tanıştırma törenini sürdürdü: «Sayın Bay Duval; Claud Duval. Ünlü fotoğraf sanatçımız.»

Duval dediği adama baktım, ince uzun bir tipti. Koca burnu ve melankolik gözleriyle, cins

bir tazıyı andırıyordu.

Genizden bir sesle, «Memnun oldum,» dedi. Myers, beni ikisinin arasındaki koltuğa buyur ederken anlatıyordu: «Gerekli kâğıt, kalem önünüzde hazırdır. Yöntemimiz çok basit, efendim. Kızlarımız, sırayla jürimizin önünden geçecekler. Her birinin mayosunda bir numara var tabii. Geçiş bitince, siz üç sayın jüri üyemiz, notlarınızı karşılaştırıp, hangi kızların elendiğini, hangilerinin yarı finale kaldığını saptayacaksınız.»

«Tamam, güzel,» dedim.

Myers, «Öyleyse hemen başlayabiliriz, efendim,» dedi ve hızla kızların çadırına doğru seğirtti.

Neşeli bir havaya girmiştim. Ellerimi ovuşturarak, «Bu iş beni çok sardı,» dedim. «Bundan âlâ bir iş olabilir mi? Ben burada oturuyorum, önümden sıra sıra yavrular geçiyor...»

Duval, bir tarafına iğne batırılmış gibi irkildi: «Yavrular mı?»

Elaine Curzon ise, hiç yüzüme bakmadan, tıslar gibi konuştu: «Bu şekilde konuşmaya devam edecekseniz, bu işi şimdiden bırakalım!»

Tam bu sırada, bandonun büyük gürültüyle bir melodi çalmaya başladığı duyuldu. Myers, yarışmanın başladığını resmen ilan etti ve kızların geçidi başladı.

Gözlerimi dikmiş, her yarışmacı kızı sıkı bir değerlendirmeden geçiriyordum. Ömrümde bu kadar konsantre olduğum iş azdır. Ama, 26 numaralı yavru önümüze gelinceye kadar, beklediğimi bulamamıştım. Benim talihli sayım 26 imiş demek ki. Bunu, 26 numaralı yavrunun ba-

na bakıp, göz kırpmasından anlamıştım.

26 numara, saçları karamela sarısı renginde bir yavruydu. Leopar desenli bir bikini giymişti. Bikini biraz çekip, küçülmüş gibiydi ama, ne ziyanı var. Kızın vücudu bikiniye değil, bikini kıza fazla geliyordu zaten. Uzun saçlarını savurarak bir küçük tur atıp önümüzden ikinci kez geçerken, yine bana bakıp, hafifçe gülümseyerek, göz kırptı.

«Adın ne senin, şekerim,» diye seslendim.

Ağzını çocuk gibi büzerek, «Alisha,» dedi. «Alisha Hope.»

«Harikasın, yavrum,» dedim.

Derken, Elaine Curzon aramıza girdi: «Bay Boyd, lütfen unutmayın, siz bir jüri üyesisiniz!»

Aldırmayıp, kıza sordum: «Bu akşam boş musun, tatlı kız?»

Kıkırdayarak, «Tabii, tabii boşum,» dedi.

«Nerede? Nasıl?» diye sordum. Ama bu kez de Duval girdi araya: «Çok rica ediyorum Bay Boyd... Lütfen... Yarışmanın düzenini bozuyorsunuz!»

Karamela sarısı saçlı güzelse aldırmadı: «Saat sekiz... Sirocco'da kalıyorum.»

Hemen, kızın ve otelinin adını not ettim. Kız da bana içler açan bir son gülücük gönderdikten sonra jüri masasının önünden uzaklaştı. Alisha'nın ardından gelen 27 numaralı güzel de fena parça değildi. Üstelik, bu da Alisha gibi erkekten anlıyordu. Karşımıza gelir gelmez, doğruca bana göz süzdü. Oval sırtlı beyaz mayosuyla, harika güneş yanığı cildi nefis bir kontrast yaratıyordu. Ama, bir gecede iki yavruyla uğraşmayı gözüm yemedi nedense. 27 nu-

maraya adını filan sormadım. Son üç kız da jüri masasının önünden geçince, sıra değerlendirmelere gelmişti.

Elaine Curzon, hemen kumandayı ele alıp, «Başlıyoruz,» dedi. «1 numara... hani şu koyun başı saçlı. Benim oyum hayır.»

Duval, «Aynen katılıyorum,» dedi.

Bense, «1 numara iyiydi. Yarı finale kalır,» dedim. Elaine bozuldu. «Anlaşamadıklarımızı şimdilik bırakalım. Sonra, tekrar konuşuruz. 2 numara, yarı finale kalır.»

Duval yine Elain'e katıldı, «Ben de aynı görüşteyim.»

«Benim görüşüme göre, 2 numara elenir,» dedim.

Elaine, elindeki kalemi öfkeyle fırlattı ve, «Ama, bu bir rezalet Bay Boyd,» diye haykırdı. «Herhalde, bir güzellik yarışmasında ilk defa görev yapıyorsunuz!»

Neşeli bir sesle yanıt verdim: «Güzelden biraz anlarım. Meraklanmayın...»

Duval söze karıştı: «Bu iş böyle yürüyemez ama... Yani, çok vakit alır. Oysa, benim öğleden sonra yapılacak bir sürü işim var. Bir reklam filmi için yüzme havuzu kiralandı, yirmi tane model kız bekliyor. Ama böyle giderse, buradaki işimizi akşama kadar bitiremeyiz!»

«Bir anlaşmaya var mısınız?» dedim.

Elaine, yüzünü buruşturarak sordu: «Anlaşma mı? Nasıl yani?..»

«26 ve 27 numaralar yarı finale kalacak...»

Elaine, «Hayır!» dedi.

Duval, yumuşak bir sesle araya girdi, «Elaine, şekerim, bir dakika... Hemen reddetmeyelim.

Evet, Bay Boyd devam edin. Öneriniz nedir?»

«26 ve 27 yarı finale girsin. Öteki yirmi sekiz kız konusunda ne karar verirseniz verin. Ben de sizin kararınıza katılırım.»

Duval, bir süre düşündü. Önündeki kâğıda bir şeyler çiziktirdi. Sonunda, «İşimizi çabuk bitirmek bakımından yerinde bir öneri,» dedi.

Elaine ise, hırsla soluyor, homurdanıyordu. «Buna düpedüz şantaj derler!» Ama sonunda, o da benim önerimi kabul etti: «Bütün gün burada bturup, sizinle tartışmaktansa, önerinizi kabul etmek daha iyi olacak... Pekâlâ.»

Sonuçların ilan edilmesi, yarı finale kalan on kızın kameralar önünde poz vermesi, sonra seyircilerin önünde yeni bir geçit yapmaları bittiğinde, öğle yemeği zamanı çoktan gelmişti. Denizkızı Mayo Şirketi'nin kesesinden öğle yemeklerimizi yedikten sonra, Myers, 'ille size bahçeyi gezdireceğim' diye tutturdu. Elinden kurtulup otele döndüğümde, saat beş buçuk olmuştu. Otele girer girmez, önce bara uğradım. Birkaç cin tonik içtim. Derken, saate bir göz attım ki, sekize geliyor.

Karamela sarısı saçlı Alisha Hope'la saat sekizde buluşmayacak mıydık? Aceleyle odama çıktım.

İçeri girdiğimde ne göreyim iyi: İki adam oturmuş beni bekliyor. Kılık kıyafet yerinde, en iyi cinsten giysiler var üzerlerinde, ama suratları hiç de iç açıcı değil.

«Bakın,» dedim, «eğer ben yanlış odaya girdimse, valizimin burada ne işi var?»

Şık giyinmiş adam ayağa kalktı, bana doğru gelerek sakin bir sesle konuşmaya başladı: «De-

nizkızı seni New York'tan buraya, güzellik yarışmasında jüri üyeliği yapman için getirtti.» Adamın etkileyici bir sesi vardı. Devam etti, «Myers, geldiğinden beri seni el üstünde tutuyor. En iyi şekilde ağırlanıyorsun. Herhalde, şirketin New York'taki merkezinde önemli bir adam olmalısın.»

«Eee... ünlülerin imza koleksiyonunu mu yapıyorsun, yani benden imza mı istiyorsun?»

Bir kulağı kopmuş olan, «Pek de komikmişsin Boyd,» dedi. Sesi, cüssesine göre oldukça inceydi. Şık giyimli adamsa, ciddi bir havayla devam etti: «Denizkızı Şirketi'ni bu yarışmayı iptal etmesi için kaç kez uyardık. Ama dinlemediler. 'İlle de yarışmayı yapacağız' diye ısrar ettiler. Sen herhalde, ne demek istediğimizi anlayacak durumdasın. Söylediğimiz ciddidir.»

«Denizkızı Şirketi ciddi önerilere her zaman açıktır,» dedim. «Bu mevsim için kaç tane mayo siparişi veriyorsunuz?»

İnce seslisi, «Biliyor musun Hal, bu Boyd bayağı komiklik meraklısı. Ne de olsa burada konuğumuz sayılır. Espri yapınca gülelim bari,» dedi.

Öteki yanıtladı: «Charles, sanırım Bay Boyd durumun ciddiyetini tam kavrayamadı.» Sonra gücenmiş gibi bir sesle, «Galiba biraz daha açıklama yapmam zorunlu oldu,» dedi.

Ardından da, yanıma sokulup devam etti: «Bay Boyd, şirket yöneticilerinize söylemeniz gereken şey şu: Bu yarışmayı iptal edecekler. Etmezlerse, çok fena şeyler olacak. Burası kesin. Şu kırpık saçlarına karşın, eminim ki zeki bir adamsın. Şimdi durumu biz sana anlatınca,

sen de şirkete anlatırsın. Doğru söylüyorum değil mi Charles?»

İnce seslisi hemen yanıtladı, «Tabii, doğru söylüyorsun Hal. Biz Boyd'a mesaj vereceğiz, o da ötekilere iletecek!»

«Pekâlâ ama, ufak bir şey sorabilir miyim? Mesaj nedir?»

Gözümü Hal denilen adamdan ayırmadan, soruma yanıt bekledim ama, bunun yanlış olduğunu biraz sonra anladım. Çünkü yanıtın birinci bölümü o inse sesli Charles'dan geldi. Herif, o yapıdaki birinden beklenmeyecek bir çeviklikle bir anda arkama geçip, kollarımı kıskıvrak yakaladı. Hal denilen adama seslendim, «Arkadaşına söyle, sakin olsun... Bu ne biçim numara böyle?»

Hal, bir sigara yaktı; «Şu mesajı verdikten sonra, sizi hemen bırakıp gideceğiz, merak etmeyin. Zaten, konunun sizin şahsınızla hiçbir ilgisi yok. Bunu siz de anlıyorsunuz tabii.»

Bunları söylerken, geriye doğru bir adım çekilip, ayaklarının üzerinde bir sallandı, hız alarak, sağ yumruğunu bütün gücüyle karın boşluğuma gömdü. Charles denilen ayı kollarımı böyle kıskıvrak yakalamışken, kendimi sakınma olanağım yoktu. Hal'in adeta bilimsel bir incelikle vurduğu yumruğun tüm şiddetini midemde hissettim. Bütün iç organlarım yerinden oynadı. Hal, yine büyük bir dikkatle, tam aynı noktaya iki yumruk daha indirdikten sonra, geriye çekilip durumumu inceledi. Sonra, babacan bir sesle Charles'a, «Bay Boyd'u artık bırakabilirsin sanırım,» dedi.

Dizlerim sanki sıvılaşmıştı. Buna karşılık, bo-

ğazım sıcak bir çölden daha kuru gibiydi. Karnımdan yayılan acının şiddeti arttıkça artıyordu. Charles'ın, kollarını gevşettiğini hissettim. Ama herif beni bir anda başının üstüne kaldırıp havada çevirmeye başlamıştı. Sonra aniden kendimi yerde buldum. Sağ yanımın üzerine düşüp top gibi sıçradıktan sonra, tam anlamıyla iki seksen uzanıp kaldım. Ama her nasılsa hâlâ sağ kalabilmiştim.

Hal, yine o alaycı ve sakin sesiyle bana, «Şimdi artık unutmazsınız herhalde Sayın Boyd, mesajımızı gerekli yerlere en güzel şekilde ileteceğinizden eminim,» dedikten sonra, üzerimden atlayıp geçti. Ayı Charles arkasında, sessizce çıkıp gittiler.

Yattığım yerde kendimi toparlayıp, nefesimin normale dönmesi için on dakika kadar geçti. Sonra, organlarımı bir bir yokladım. Sağ kol, sol kol, bacaklar filan yerindeydi. Kırılan bir şey de yoktu. Profil de yerindeydi ve en çok buna memnun oldum tabii. Ama iç organlarım fena halde ağrıyıp sızlıyordu.

Duşun altına girip, biraz daha kendimi toparlayıp dışarı çıkabilecek hale geldiğimde, saat 8.30'u bulmuştu. Yani Alisha Hope'la randevuya daha şimdiden yarım saat gecikmiş durumdaydım. Hemen lobiye inip, kapıda bekleyen adama bir taksi çağırmasını söyledim.

Sirocco Oteline varır varmaz resepsiyona baktım. Alisha dışarda değildi. Odası 14. kattaymış. Hemen asansöre binip yukarı çıktım. İçimden, kızı bu arada başka biri kapmamış olsa, diye dua ediyordum.

Kızın odasını bulup, kapıyı heyecanla tıkırdat-

tım. İkinci vuruşumda kapı açıldı. Hemen içeri dalıp, «Belki inanmayacaksın ama, niye geç kaldım biliyor musun? İki herif beni dövdü,» diyordum ki, arkadan doğru kafama bir darbe indi, feleğimi şaşırdım. Bir gecede iki dayak diye düşündüm bir an. Sonra, kafamdan aşağı inen acıyla karnımdan yukarı çıkan acı buluştu ve yığılıp kaldım.

Bu sefer iyice kendimden geçip, bir karabasan gördüm. Bir takım boz renkli ayılar Denizkızı marka mayolar giymiş, önümden geçiyorlardı. Ben de içlerinden en güzelini seçecek jüri deydim. Bu karabasandan da kurtulup kendimi toparlayınca, önce tek gözümü açıp bu gece üçüncü bir dayak tayınımız da var mı diye çevreyi kontrol ettim.

Serildiğim halının üzerinden yavaş yavaş doğrulunca, baktım, odada benden başka kimse yok. Bu iyiydi ama, bir sorun vardı: Burası, benim kafama vurdukları Sirocco'daki kızın odası değil, Styx'deki benim odaydı. Kol saatime baktım gece yarısını 5 geçiyor... Bu ne biçim işti? Alisha Hope'un odasına girdiğimde saat 9 civarıydı. Peki ondan sonraki üç saatte ben nerdeydim? Sonra, kendi odama nasıl gelmiştim? Elbisemin önü niçin beşinci sınıf bir meyhane gibi kokuyordu?

Bütün bu soruların yanıtını bulmak için, Alisha'nın oteline uzanmak gerekiyordu. Yine yıkanıp temizlendim, üstümü değiştirdim ve Sirocco Oteline gittim. Bu defa kızın kapısına vardığımda saat, gecenin 12.30'unu geçiyordu. Kapıyı yine yanlış adamın açması olasılığına karşı hazırlıklıydım. Bu kez ilk yumruğu atan ben

olacaktım. Ama bu kez kapıyı açan olmadı. Üçüncü tıklatışımdan sonra tokmağı yokladım, kilitli değildi. Kapıyı açtım, sonra da en kalabalık saatte New York metrosuna dalıyormuşcasına odadan içeri hamle ettim.

Odanın ortasına vardığımda, bu kez kafama vuracak kimsenin olmadığını sezmiştim. Banyodan ışık geliyordu, ayrıca, açık kapıdan da koridorun ışığı vuruyordu. Odanın ışıklarını yakınca, her şeyi tam olarak görebildim. Tuvalet masasının üzerinde kadınların sürüp sürüştürdüğü bir sürü ıvır zıvır. Koltuğun üzerine atılmış bir kokteyl elbisesi, yere savrulmuş, pek süslü, yüksek topuklu bir çift gece ayakkabısı.

Okulda bize ne öğretmişlerdi? İki nokta arasında en kısa yol bir doğrudur. Öyleyse, gözümü doğru yatağa çevirmem gerekiyordu. Ben de öyle yaptım. Alisha Hope başka bir erkekle çıkmamıştı, yalnız yatıyordu. Çıplaktı... Bu durumdaki yavrulara yaklaşırken her zaman içimde bir gerilim olur, ama bu seferki gerilim çok daha başka türlüydü. Çünkü Alisha Hope artık bir yavru değil, bir cesetti.

Evet, Alisha Hope artık geçmiş zamana ait olmuştu. Kızı öldürenlerin oldukça çarpık bir mizah anlayışları vardı anlaşılan. Çünkü kızın boğazını sıkan şey bir kadın mayosuydu. Dayanamayıp, mayonun markasını merak ettim. Tabii, Denizkızıydı!

Bir sigara yakıp, kızın cesedine bakarak düşünmeye başlamıştım ki, kapı güm diye açıldı, iki adam sanki davet edildikleri bir partiye çok geç kalmışlar gibi, hızla içeri daldılar.

3

Yıldırım gibi odaya dalan adamların birincisi, köşeli suratlı, zayıf biriydi. Gözlerinde, gördüğü şeylerden ve özellikle de insanlardan bıkmış bir ifade vardı. Bana ters ters bakarak sordu: «Pekâlâ, söyle bakalım, neden?»

«Ne, neden?» dedim.

«Ne demek olacak, kızı neden boğdun diyorum?»

«Haa, şu mesele. Kızın akrabası filan mısın?»

Yine ters ters bakarak, «Ben Komiser Reid... Cinayet masasından.» Eliyle öbür adamı gösterdi. «Arkadaş da yardımcım Kelso. Oldu mu? Şimdi söyle bakalım, neden öldürdün kızı?»

«Bakın, ben bu odaya geleli beş dakika oldu olmadı. Kızı ölü buldum. Peki, siz niye geldiniz buraya?»

Soruma yanıt vermeye gerek görmeden, acıklı bakışlarını yüzüme dikti. «Bana bak, ben fena bir adam değilim. İnsanları severim, onları anlamaya, hatta şefkat göstermeye bile hazırım. Ama Allah rızası için, bir sanık da bir kerecik olsun orijinal, yeni bir şey söylesin yahu!»

«Peki komiserim,» dedim. «Kızı bir mayoyla

boğmuşlar.»

Reid, alaylı alaylı, «Aman ne kadar da ilginç,» deyince; ben de, «Bakın, olay şu: ben kadın mayosu imalatçısıyım, kız da benim mankenlerdendi. Yeni imalatımız bir mayonun kumaşı yeterince esnek mi, değil mi diye tartışmaya başladık. Ben kumaşın kadını boğacak derecede esnek olduğunu söyleyince, kız, 'kanıtla,' demez mi? Ben de kanıtlayayım diye uğraşırken bir de baktım ki...»

Boğuk bir sesle, «Sus, yeter,» dedi. «Şimdi baştan alalım. Odasına girdiğinde kız ölmüştü..» Saatine baktı. «Gecenin saat 1'inde. Demek kocasıydın?»

«Hayır, daha yeni tanışmıştık. Bugün öğleden sonra.»

Reid yine öfkelendi ama, kendini toparladı. «Pekâlâ, devam et. Adın ne?»

«Adım Danny Boyd.»

«Kızın adı neydi?»

«Alisha Hope.»

«Kızla bugün tanıştın, 'gece yarısından sonra hangi saatte istersen gel' dedi. Çünkü, öldürüleceğini biliyordu belki!»

«Denizkızı Mayo Şirketi'nin düzenlediği güzellik yarışmasından haberiniz olmuştur herhalde?»

«Haa, gazetede gözüme çarpmıştı. Ne olmuş?»

«Ben, o yarışmadaki jüri üyelerinden biriyim. Jüride, Denizkızı Şirketi'nin temsilcisi olarak bulunuyorum. Kız da yarışmacılardandı ve bana, şey... pas vermişti, anlarsınız ya?» Ama hiç de anlamışa benzemiyordu. Ben aldırmadan devam ettim: «İşte böyle komiserim... Geceleyin giz-

lice geldim, kız da kapıyı açık bırakmıştı. İçeri süzülüverdim, kız yataktaydı. Hemen ardından da siz girdiniz içeri?»

«Pekâlâ, önceden niye telefon etmedin? Kız başka bir erkekle birlikte olamaz mıydı o sıra?»

«Şey, anlarsınız ya...» diye sırıtmaya başladım. «Yani esaslı pas vermişti, ümitliydim!»

Komiser Reid yüzüme dik dik bakarak konuştu: «Belki de kızcağız tertemiz, masum bir yavrucaktı. Kızı öyle masum görünce kolay tavlarım sandın, otel odasına kadar peşini bırakmadın. Sana yüz vermeyince de kızıp boğdun kızcağızı. Olamaz mı?»

«Buna evet dememi beklemiyorsunuz herhalde? Hem, niçin bir doktor çağırıp kızın ne zaman öldüğünü saptamıyorsunuz?»

«Aman ne güzel akıllar veriyorsunuz Bay Boyd. Parmak izi araştırması da yapmam gerekir mi acaba?»

İçimden, 'insanın çenesini tutup susması gereken zamanlar vardır,' dedim. Özellikle polisle konuşurken bu zamanı iyi bilmek gerekir. Yoksa işin tadı kaçar.

Sesimi kestiğimi görünce sordu: «Kimliğini gösteren bir belgen var mı?»

Cüzdanımı çıkarıp, içinden el çabukluğuyla şoför ehliyetimi aldım, Reid'a verdim. Özel Dedektif belgemi göstermenin sırası değildi. Reid, ehliyeti inceleyip geri verirken sordu:

«Ne kadardır Miami'desin?»

«Dün geldim.»

«Denizkızı Şirketi seni güzellik yarışması için yolladı, öyle mi?»

«Evet, öyle.»

«Peki, bunu doğrulayacak kimsen var mı?»

«Tabii. Şirketin buradaki fabrika müdürü, Myers adında biri. Ama onu bu saatte nasıl bulursunuz, bilemiyorum.»

Reid yardımcısına bakarak, «Fabrikada bir gece bekçisi vardır, onu bul, Myers'in telefon numarasını al. Sor bakalım, bu Boyd'u tanıyor muymuş?» dedi, sonra yine bana döndü: «Sen nerede kalıyorsun, bu otelde mi?»

«Hayır, Styx Otelinde.»

Yardımcısına, «O otelde de soruşturma yap,» dedi. «Bir de, bizim cinayet masasını bul, bir doktor yollasınlar. Biz de burada bekleyelim.»

«Baş üstüne komiserim,» diyen Kelso, hemen çıktı gitti.

Reid bir sigara yakıp odada dolaşmaya koyuldu. Gözleriyle her tarafı didik didik eder gibiydi. Sonunda yatağın başucunda durup, kızın cesedine uzun uzun baktı ve, «Hiç debelenmemiş,» dedi.

«Demek ki katil tanıdığı biriymiş,» diyecek oldum. Ters ters baktı.

Bu arada, işaret parmağıyla Alisha'nın omzuna yavaşça dokundu, «Soğumuş,» dedi.

Hemen atıldım: «Demek ki onu ben boğmamışım!» Yine ters bir yanıt geldi:

«Belki de birkaç saat önce öldürdün kızı, sonra durumu görmek için geri geldin. Bunu yapan bir sürü katil vardır, bilirsin...»

«Yoo, bilmem. Öyle şeylere hiç aklım ermez.»

Nedense, birden neşelenmiş gibi konuştu: «İstatistiklere göre sen şimdiden ayvayı yemiş durumdasın Boyd. İstatistikler, olayların yüzde doksan sekizinde şüpheli ilk kişinin asıl katil

olduğunu gösteriyor. Şüpheli ilk kişi tanımına senden daha iyi uyan birini de hayatımda görmedim.»

«Sayın komiser,» dedim, «sizde çok, ama çok hoşuma giden bir taraf var ama, nedir, bir türlü çıkartamıyorum!»

Neyse, tam bu sırada Kelso geri geldi de bu tatlı konuşmamız kesildi. Kelso, Reid'a, «Doktorla öbür arkadaşlar yolda komiserim,» dedi.

Reid, «Boyd hakkında ne öğrendin?» diye sordu.

«Fabrika müdürü Myers'i buldum. Boyd'un dediklerini doğruladı. Ama adam çok telaşlandı. Tabii, ne olduğunu söylemedim. Styx Oteli de Boyd'u doğruladı. Orada kalıyormuş.»

Komiser, homurdanarak bana baktı: «Daha ne kadar bu kentte kalacaksın?»

«Hafta sonunda buradayım; yani yarışmanın bitimine kadar.»

«Daha önce ayrılmaya kalkma sakın. Seninle yine görüşüp, ifadeni alacağım.»

«Tabii komiserim, şimdi gidebilir miyim?»

«Doktor geldiğinde ayak altında dolaşıp ukalalıklarına devam edeceksen, git daha iyi,» dedi. «Doktor benim gibi sabırlı değildir.»

Ertesi sabah uyandığımda, harika Florida güneşinin ışınları pencereden içeri sızıyordu. Yataktan yavaş yavaş doğrulup kendimi yokladım. Dün geceki dayakların sızıları tam geçmemişti ama oldukça azalmıştı. Oda servisine telefon edip esaslı bir kahvaltı ısmarladım. Üçüncü fincan kahvemi içiyordum ki, telefon çaldı. Hem heyecanlı, hem heyecan verici bir

kız sesi, «Bay Boyd mu?» diye sordu.

«Evet, siz kimsiniz?»

«Bella Lucas. Hatırladınız mı?»

«Nereden hatırlamam gerekiyor?»

Gücenmiş gibi, «Canım, dünkü yarışmadan tabii,» dedi, «ben o esmerim!»

«Bak şekerim, yarışmaya katılan bir sürü esmer vardı.»

«Ben Alisha Hope'un hemen ardından gelen yarışmacıydım.»

Bunun üzerine belleğim bir anda canlandı.

«27 numara! Seni nasıl unutabilirim tatlı kız...»

«Bay Boyd, sizinle hemen görüşmem gerek. Ama böyle telefonda olmaz.»

«Başka bir güne ertelesek şu görüşmeyi. Dün oldukça yorucu bir gece geçirdim de.»

«İşte ben de bunun için sizinle görüşmek istiyorum ya! Ben otelde, zavallı Alisha'nın yanındaki odada kalıyordum.»

«Alisha niye zavallı oluyormuş?»

«Alisha öldürüldü. Yaa... Bu sabah polis beni sorguya çekerken öğrendim, Alisha'nın öldürüldüğünü.»

«Peki, odandan çıkma, hemen geliyorum.»

Beş on dakika içinde tıraş olup hazırlandım, odamdan fırladım. Tam asansörün kapısında Elaine Curzon'a rastladım. Böylece, otelimizde bir yüzme havuzu bulunduğunu da öğrenmiş oldum. Çünkü, Elaine'in giydiği iki parçalı mayo hâlâ ıslaktı. Kemik rengi mayo dikkatimi çekti, baktım, Elaine'in daha önce hiç fark etmediğim bazı özellikleri varmış meğer. Beni görünce alaylı bir sesle, «Günaydın, biraz yorgun

görünüyorsunuz, dün geceki randevunuzda yoruldunuz herhalde,» dedi.

«Dün gece Alisha Hope'la buluşamadık. Birileri benim kızla buluşmamı engellemek için yapmadıklarını komadılar. Sakın siz de bu işin içinde olmayasınız?»

Kaşlarını çattı. «Sizin şu rezil gönül eğlencelerinizin beni ilgilendireceğini sanıyorsanız yanılıyorsunuz.»

«O kızla buluşacağımı bilen iki kişi vardı; siz ve Duval.»

«Öyleyse Duval'e sorun,» dedikten sonra, yürüyüp gitti.

Bella Lucas'ın kapısını tıklatmamla kızın kapıyı açması bir oldu. Evet, dün yarışmada gördüğüm, teni güneşten harika bir renk almış olan o esmer güzeliydi karşımda duran. Tabii üstünde mayo yoktu ama, giydikleri yine de güzelliğini ortaya koyuyordu. Kırmızı pamuklu bir bluz, ama karın üzerinde düğümlenip altını açık bırakan cinsten. Altında da dar bir şort. Karşılıklı oturduğumuzda, harika bacaklarından gözlerimi ayırıp, söylediklerini dinlemek için yüzüne bakmakta zorluk çektim.

«Geldiğinize çok sevindim Bay Boyd,» dedi. Sonra o saf gözleriyle yüzüme bakıp; «Dizlerimdeki oyuklara arkadaşlar bayılır. Bana o yüzden gamzeli kız diyorlar. Uzun boylu kızların bacakları hep uzun olur tabii, ama benimki gibi dizlerinde gamze olanı yoktur yani,» diye ekledi.

«Ölçülerin ideal gibi,» dedim, «bir mezuran varsa bakalım.» Bu arada da, bunun gibi acemi çaylak kızları tavlamak için birebir olan tak-

tiklerimi uygulamaya başlamıştım: Gözlerimi gözlerine dikip derin derin bakışlar fırlatmak ve hafif gülümsemek...

Ama kız ne dese beğenirsiniz! «Hasta filan mısınız Bay Boyd? Size bir bardak su vereyim isterseniz. Gözleriniz biraz kanlı ve donuk gibi yani!»

«Yok bir şeyim, iyiyim...» deyip konuyu değiştirdim: «Dün akşam için anlatacakların neymiş bakalım?»

Hemen, heyecanla yanıt verdi: «Sizi Alisha'nın odasından dışarı taşıyıp götürdüler!»

«Kim taşıdı?»

«İki adam. Pek iyi göremedim, çünkü tam kapımı açtığımda, adamların biri benden yana dönüvermişti yani. Ben de hemen kapattım kapıyı. Yani; başıma bir iş gelir diye karışmak istemedim.»

«İyi etmişsin ama, hiç değilse birazcık olsun hatırlarsın, değil mi? Adamlar uzun boylu mu, kısa mı? Şişman mı, zayıf mı?»

Yüzü güldü, gözleri parladı, «Tamam, adamların biri uzun boyluydu,» dedi. Hemen ardından da kuşkuyla yüzünü buruşturdu: «Ama belki de öteki adam kısa boylu olduğundan bu bana uzun görünmüştür yani!» dedi.

«Bu bilgiler için çok teşekkür ediyorum,» dedim. «O iki adamın taşıdığı ben miydim, emin misin? O iki adam, sakın başka bir adamı sırtlayıp götürmüş olmasın?»

«Yok yani, eminim. Taşıdıkları sizdiniz. Alisha bana sizin randevunuzdan söz etmişti de, ben şey sanmıştım yani... Hani çok heyecanlandınız da, Alisha'nın odasında fenalaştınız filan

sanmıştım!»

Yine o saf ifadesiyle bakıyordu. Bu kız ya gerçekten sırılsıklam salaktı, ya da rol yapmakta olağanüstü yetenekliydi.

«Neyse, çok teşekkür ederim Bella,» deyip gitmek üzere yerimden kalkmıştım ki, haykırır gibi, «Yok yok, gitmeyin, daha en heyecanlı yerini anlatmadım yani,» dedi.

«Neymiş en heyecanlı yeri bu işin? Herhalde senin bel ölçün?»

«Yok yani... İki adamın sizi Alisha'nın odasından taşımalarından beş dakika sonra, gidip kıza bir bakayım dedim. Belki kızın yardıma ihtiyacı vardır, bir doktor filan gerekir dedim yani.»

Bezgin bir sesle, «Ee, Alisha nasıldı?» diyecek oldum. Bella hemen anlattı: «Bilmem, göremedim ki. Tam koridora çıktım, bir de baktım Alisha'nın kapısı açıldı, dışarı bir adam çıktı.»

«Sen de hemen içeri çekilip kapattın kapını. Yani!..»

«Nerden bildiniz?»

«Pek iyi göremedin ama, Alisha'nın odasından çıkan adam şişmanca zayıf ve uzunca kısaydı! Belki de adamın kendisi kısaydı da onun için uzun görünüyordu!»

Başını salladı. «Yooo, hayır. Bu sefer adamı görür görmez tanıdım!»

«Peki, kimdi adam?»

Soruma yanıt vermedi. «Artık bir daha Alisha'ya gitmeye gerek görmedim. Yani, odasından beş dakika içinde dört erkek çıktığına göre, keyfi yerinde herhalde dedim. Sizi bilmem ama, ben arkadaşlarımı rahatsız etmeyi hiç sev-

mem yani.»

«Peki, Alisha'nın odasından çıkanın adı ne? Tabii, hatırlayabiliyorsan yani?»

Soğuk bir sesle, «Bir kız güzellik yarışmasına girdi mi, jüri üyelerini iyi tanır,» dedi.

«Duval mi?»

«Evet, eminim Duval'di.»

«Polise söyledin mi?»

Birden telaşlandı, koca gözleri dehşetle kararda: «Hayır, yani. Hiç söyler miyim?»

«Niye söylemedin?»

Soruma yanıt vermeden önce derin bir nefes alıp omuzlarını oynattı. Sırtındaki pamuklu bluz harika bir biçimde dalgalanıyordu.

«Biliyorsunuz ben bir fotomodelim. Yani, geçimimi reklamlar için filan poz verip resim çektirerek sağlıyorum. İşlerimin çoğu da Duval stüdyolarından geliyor. Şimdi polise Bay Duval'le ilgili bir şeyler söylersem, Bay Duval'i rahatsız etmiş olmaz mıyım yani... Sonra bana hiç iş verir mi?»

Dişlerimi gıcırdatmaktan kendimi alamadım ve, «Zaten dostlarını rahatsız etmeyi hiç sevmediğini daha önce de söylemiştin,» dedim.

Birden, «Hasta olmadığınızdan emin misiniz, size bir bardak su vereyim isterseniz Bay Boyd,» dedi.

«Su istemez, bana içecek başka bir şey versene. Ne gibi içkilerin var odanda? Hem artık, bana Danny diyebilirsin.»

«Şey, yani... ben hiç içki içmem. Ama size oda servisinden içki getirtebilirim isterseniz.»

«Cin tonik... bir iki damla da limon.»

Birden yüzü aydınlandı. «Harika bir fikir,»

dedi. «Ben de bir içki getirteyim kendime. Muzlu süt.»

Dün gece talihim hiç mi hiç yaver gitmemişti. Bu gün de dün geceden pek farklı olmayacaktı besbelli.

«Bir sigara ister misin?» dedim Bella'ya.

«Sigara içmem, teşekkür ederim. Güzellik yarışmalarına katılan kızların her şeylerine dikkat etmeleri gerek.»

«Çok mu idman yapıyorsun?»

Çok ciddi bir edayla, «Tabii yani. Her gün, her zaman idman yapmam gerek,» dedi.

«Ben kapalı yerlerde, odalarda filan yapılan sporlara çok meraklıyımdır,» diyecek oldum.

«Sahi mi yani...» Gözleri parladı. «Öyleyse beni bir gün bowling oynamaya götürürsünüz.»

Neyse, tam bu sırada oda servisine ısmarladıklarımızı getirdiler. Bella, benim cin toniğe sarılmamdan daha büyük bir heyecanla muzlu sütüne yumuldu. İçkimi yudumlarken sordum: «Gördüklerini polise söylersen, Duval'in sana iş vermeyeceğinden korktun, tamam, anlıyorum. Ama bana niye anlattın gece gördüklerini?»

Süt bardağından başını kaldırıp yüzüme baktı. Dudaklarının üstünde beyaz bir bıyık gibi iz bırakmıştı süt.

«Komiser dedi ki Alisha'nın cesedini bulduklarında sen cesedin başındaymışsın yani. Önce Alisha'yı senin öldürdüğünü sanmışlar, sonra ise kızın birkaç saat önce öldüğü anlaşılmış. Tam benim seni Alisha'nın odasından dışarı taşırlarken gördüğüm saat yani.»

«Yani katil ben oluyorum, öyle mi?»

Gülümseyerek başını salladı. «Hayır, yani. Hiç de değil. Katilin sen olduğuna inansam bunları sana anlatır mıydım? Hayır Danny, düşündüm ki, gerçek katili bulmayı sen de istersen yani,» dedi ve yine o tahrik edici derin nefesini alıp devam etti: «Tabii, benim yardımıma ihtiyacın olacağını da biliyordum yani...»

İçkimin kalanını bir dikişte tamamladım.

«Yardım mı? Ne yardımı?»

«Yani, katili bulmak için yardımım tabii. Hiç merak etme Danny, bu işlerde deneyimim çoktur benim.»

«Yaa. Hiç belli etmiyorsun.»

Bella, hoşgörülü bir tavırla açıkladı: «Cinayet, ipuçları, dedektiflik gibi konularda her şeyi bilirim yani. Yıllardan beri bu işlerle uğraşırım. Bu konudaki dergilere aboneyimdir. Ayrıca, Amerikan Polisiye Romanlar Derneğinin yedek üyelerinden biriyim yani.»

«Bu müthiş bir şey Bella, şimdi içim rahat etti. Söyle bakalım, kimden şüpheleniyorsun?»

«O iki adam seni Alisha'nın odasından taşıyarak çıkardıktan sonra kızın odasından kim çıktı? Duval çıktı yani. Benim tahminime göre katil Duval. Ama ya yanılıyorsam? O zaman polisler bana gülecek. Üstelik Duval de bana artık hayatta iş vermeyecek yani. Öyleyse, önce katilin Duval olduğunu kesin olarak kanıtlamamız gerekiyor Danny!»

«Nasıl kanıtlayacağız?» diye sordum.

«Duval'in Alisha'nın odasında olduğunu, yani kızı öldürebilecek durumda olduğunu biliyoruz zannedersem. Şimdi de nedeni, yani kızı niçin öldürdüğünü bulmamız gerek.»

Ayağa kalkarken, çok ciddi bir sesle, «Tamam, çok güzel,» dedim. «Şimdi hemen Duval'e gidip soruyorum, kızı niçin öldürdün diye!..»

Bana yine o cahilliğini bağışlatıcı bakışlarla baktı: «Yoo, öyle olmaz Danny. Yani akıllıca sorularla ağzından laf almak gerek. Öyle bir tuzak kuralım ki, Duval kendi sözleriyle kendini ele versin yani...»

«Hiç merak etme şekerim, senden aldığım bu bilgilerle Duval'i dağıttım gitti demektir.»

Kapıya doğru yürümeye başlamıştım ki, yine o saf tavrıyla sordu: «Benim de gelip yardım etmemi istemiyor musun yani?»

«Unutma güzelim, eğer bana yardım edersen ve de Duval suçsuz çıkarsa, senin modellik işi de yatar.»

«Evet yani, doğru. Unutmuşum,» dedi, düşünceli düşünceli alt dudağını ısırdı. «Ama Duval'in söylediklerini hemen bana anlatacaksın Danny. Onun sözlerinin analizini yapıp sana gerekli açıklamaları veririm. Hiç merak etme.»

«Harikasınız bayan... Ama bir sorun var. Ben yanınızda değilken neyle vakit geçireceksiniz? Keman mı çalacaksınız, yoksa kendinizi uyuşturuculara mı kaptıracaksınız?»

«Benimle alay ediyorsun yani... Ama olsun, kimi polisiye romanlarda dedektifler de böyle yapar. Örneğin Nero Wolfe. Sen de onu okuyorsun zannedersem!»

4

Denizkızı Mayo Fabrikası'nın önünde inip, doğru Myers'in odasına girdim. Beni görmek, onu pek sevindirmemişti anlaşılan. Ben yanına sokuldukça o çekilip durdu ve ikimizin arasında bir mesafe bulunsun diye masasından ayrılmadı. Bir yandan da, «Aman ne feci bir trajedi efendim,» deyip durdu. Sonra, olanları kendince açıklamaya girişti.

«Bu sabah erkenden polisler bana her şeyi ayrıntısıyla anlattılar efendim. Ah, zavallı Alisha! Tam yarışmada birinci seçilmeyi umarken öldürüldü kızcağız. Ne feci, değil mi efendim?»

Birden ciddileşti. «Ve de, efendim, sizin Alisha ile tam öldürüldüğü gece randevunuz varmış.»

«Bunu sana kim söyledi?»

Çevreyi kolladı, aramızda bir masa ve yeterli uzaklık bulunduğunu saptadıktan sonra yanıtladı sorumu: «Dün, Elaine Curzon söylemişti. Efendim, şey... kendileri sizin bu davranışınızı biraz kurallara aykırı bulmuşlarmış da... 'Çok yakışıksız bir hareket,' dediler efendim.»

«Bundan polislere de söz ettin mi?»

«Evet efendim... Şey...» Yine suratı ekşidi. Ürkek ürkek, «Efendim, polise yardımcı olmak görevimiz, diye düşünmüştüm de.»

«Tabii canım, dostluk böyle zamanda belli olur! Peki, şimdi yarışma ne olacak?»

«Yarışma mı?»

«Evet. Cinayet yüzünden erteleniyor mu?»

«Hani tiyatroculukta bir kural vardır, efendim. Perde, ne olursa olsun açılır derler. Evet, büyük bir trajedi yaşadık. Ama yarışmayı tamamlamak görevimizdir. Yarı finale kalan öteki dokuz kızın umutlarını kıramayız. Ayrıca, halk da yarışmanın sonucunu bekliyor.» Myers, o sümsük halini bir an için bırakıp dikildi: «Yarışmanın düzgün bir şekilde tamamlanmasını sağlayacağım.»

«Şu Duval nerde kalıyor?» diye sordum.

«Claud mu? Elite'da kalıyor. Miami'ye gelince hep orada kalır efendim. Keys denilen sitede bir evi var. Keys'i biliyorsunuz...»

«Yok ama, öğrenirim. Zaten, sayenizde her gün yeni bir şey öğreniyorum ve her öğrendiğim yeni şey de başıma bela oluyor. Senin yüzünden sonunda elektrikli sandalyeyi boylarsam, firma için ne reklam olur ama!»

Myers bu sözlerimden fena halde rahatsız oldu, yutkundu. Sonunda, «Efendim...» diyebildi yine. «Şaka ediyorsunuz tabii efendim... Yarı finaller bu akşam saat sekizde başlıyor. Jüri üyelerini saat yedi buçukta bekliyoruz efendim.»

«Pekâlâ, tamam,» dedim. «Aynı yerde mi?»

Yine yüzü güldü, çok önemli bir şeymiş gibi, «Yoo, hayır efendim. Bu akşam için büyük bir tiyatro salonu kiraladık. Star Tiyatrosu. Bü-

yük bir şovumuz var bu akşam. Televizyoncular bile gelecek.» Mutluluktan ölecek gibi oldu. «Nasıl bu haber efendim?»

«Çok sevindim. Benden yana hiç merak etme. En temiz ve renkli iç çamaşırlarımı giyerim bu akşam!»

Myers'i yine yutkunurken bırakıp çıktım. Kapıda beklettiğim taksiye atlayıp, Elite denilen yeri buldum. Burası oldukça lüks ve kalabalık bir tatil sitesiydi. Bir büyük otel, çevresinde birtakım küçük kulübeler, bir büyük yüzme havuzu, sere serpe yatmış güneşlenen bir sürü insan. Çevredeki kulübelere *'cabana'* diyorlarmış. Bana sorarsanız, buraları eskiden hayvan ahırı olarak yapmışlar derim.

Duval'in *cabana*sını bulup kapıyı vurdum. Duval kapıyı açıp beni karşısında görünce hiç renk vermedi, sadece o kocaman burnunu acayip bir şekilde büzerek, «Siz?» dedi. «Ne istiyorsunuz?»

«Seninle konuşacağım biraz.»

Saatine bakarak, «Bay Boyd, yirmi dakika sonra bir randevum var,» dedi. «Eğer çok önemliyse size beş dakika ayırabilirim.»

Hemen *cabana*ya daldım. İçeri girince, fikrim değişti. Burası bayağı lüks bir yermiş meğer. Yer bembeyaz parkelerle döşenmiş, parkelerin üzerine de antika bir Türkistan halısı serilmişti. Koltuklar ve hele bar, harika bir el işlemesi oyma ahşaptandı. Duval, bana oturmak için yer göstermeyi bile akıl etmeden sordu:

«Eee, nedir konu?»

Gözüm, bardaki içkilere takılmıştı. Chivas Regal'den, Bacardi ve Hennessy'ye kadar çeşit çe-

şit içkiler orada duruyor da, herif bana bir içki bile ikram etmiyor diye düşünürken, «Konu,» dedim, «Alisha Hope. Şu 26 numaralı kız. O kızla randevum vardı, biliyorsun.»

Yüzü ekşidi. «Tabii, hatırlıyorum. O yakışıksız davranışınızı unutabilir miyim? Bu konuyu firmanın yetkililerine de intikal ettireceğim.»

«Kız dün gece öldürüldü. Cesedi ben buldum, ama kız ben gelmeden birkaç saat önce öldürülmüştü!»

İnanmıyormuş gibi, «Öldürüldü mü?» dedi. Sonra yine o ekşi suratını takındı. «Bu da sizin soğuk şakalarınızdan biri olsa gerek.»

Bunun üzerine, gözlerimi gözlerine dikip, kızın odasına gidişimi, dayak yiyişimi, üç saat sonra kendi odamda ayılışımı filan anlattım. Duval ne dese beğenirsiniz bunun üstüne:

«Herhalde alkol komasına filan girmiş olmalısınız Bay Boyd. Fazla içki böyle hayaller gördürebilir insana. Ya da daha iyisi, siz bir psikiyatra görünün.»

«Dur, bakalım, daha bitirmedim. Bu sabah bir tanık buldum, ne görmüş biliyor musun? İki herif beni Alisha'nın odasından sırtlarında taşıyıp çıkarmışlar.»

Duval yine o ekşi suratıyla saatine baktı. «Bunları bana niye anlatıyorsunuz ki? Polise söyleyin, onlar ilgilenirler.»

«Hiç merak etme, polislere de anlatacağım tabii. Ama önce sana anlatayım da, mantıki bir açıklama yap istedim.»

«Mantıki açıklama mı?»

Yine gözlerimi gözlerine diktim: «Adamlar beni sırtlayıp Alisha'nın odasından çıkardıktan

beş dakika sonra da sen çıkmışsın kızın odasından. Yani kızı sağ olarak gören son insan sen-mişsin. Tabii, eğer sen yanından ayrıldığında kız hâlâ yaşıyorduysa...»

Duval'in o koca burnu, bir anda dişi kokusu almış köpek gibi buruştu: «Bunu kim söylediyse halt etmiş!» diye haykırdı. «Şimdi hemen burdan çık git, yoksa tuttuğum gibi seni ben defederim!»

Sesimi alçaltıp, «Bak Claud,» dedim, «fotoğrafçı olarak başarılı olabilirsin ama, yalan söylemeyi hiç beceremiyorsun. Hele böyle, tuttuğum gibi dışarı atarım havalarına girdin mi, iyice yüzüne gözüne bulaştırıyorsun!»

Yanına sokulup, koca burnunu yakalayıverdim. Sol elimin iki parmağıyla burnunu sıkarken, sağ elimle sol elimin üstüne bir yumruk attım ki, herifin burnu bir anda beş on santim uzadı. Bu numarayı sadece gülmek amacıyla yapardık çocukluğumuzda. Gören herkes gülerdi de, burnu uzayan ağlardı nedense. Yine öyle oldu, Duval gözleri yaş içinde burnunu tuttu, isterik bir sesle, «Polis çağırırım, seni mahkemelerde süründürürüm,» diye haykırdı.

Hızla ayağına bastım ve, «Hiç merak etme sen canım,» dedim, «ben çok anlayışlı bir adamımdır. Sana hiçbir şey yapmam. Yalnız, Alisha'nın odasında ne işin vardı? Onu söyle, başka bir şey istemiyorum.»

Ağlar gibi, «Yalan, ben orada değildim!» dedi. Ayağına bir kez daha basmam gerekti. «Claud, niye beni üzüyorsun canım?» dedim. Bu sefer daha şiddetli basmış olmalıyım ki, haykırarak kendini geriye attı, geri geri gidip ba-

ra çarpmasıyla, bütün içki şişeleri şakır şukur etti. Bir yandan da, «Yalan! Ben dün gece buradaydım...» diye söyleniyordu.

«Burada olduğunu kanıtla!» dedim.

«Elaine Curzon'a sor. O da burada, benimleydi.»

«Pekâlâ, soracağım. Ama dediğin yalan çıkarsa yine buraya geleceğim, ona göre!» dedim. Duval'se, bu arada barın çekmecelerinden birine elini sokup bir tabanca çıkardı, bana doğru nişan almak istedi. Ama eli kolu o kadar titriyordu ki, silahın namlusu önce bir koltuğa, sonra kapıya, sonra bir perno şişesine yöneldi.

«Bir daha buraya gelirsen seni öldürürüm Boyd!»

Yavaş yavaş üzerine yürüdüm. «O silah senin elinde olduğu sürece, kendimi çok emniyette hissediyorum. Ama, eşyalara yazık olacak!»

Üzerine doğru ağır ağır yürüdüğümü görünce, geri sıçrayıp yine bara çarptı. Güzelim bir Tio Pepe şişesi üst raftan kayıp yere düştü ve .44'lük bir Magnum patlamış gibi bir ses çıkararak dağıldı. Duval bu sesi duyunca, bir balerin gibi kıvrıldı, gözleri dehşetle büyüdü, korkudan ayakta bayıldı! Bir saniye sonra da yer çekimi yasasını hatırlayıp, boylu boyunca yere serildi.

Artık Duval'le ilgilenmeme gerek kalmamıştı. Ama güzelim Tio Pepe'ye de yazık olmuştu doğrusu. Üzüntümü gidermek için Chivas Regal şişesinden birkaç tek attım. Fena gelmedi. Çıkarken, ona da iyi gelir diye, ağzı açık şişeyi yere, Duval'in burnunun dibine bıraktım.

Otelime dönerken, öğle yemeği yedim. Oda-

ma girdiğimde saat üçü bulmuştu. O anda bütün istediğim, şöyle sakin bir şekilde yataga uzanıp biraz dinlenmekti ama, odaya girer girmez bunun olanaksızlığını anladım. Komiser Reid, oturmuş beni bekliyordu!

«Dün gece bana söylemeyi unuttuğun bir şey var,» dedi. «Öldürülen kızla o gece randevun varmış. Hani şu jüride görevliyken konuştuğun kız hikâyesi...»

«Haa, şu mesele...»

«Evet, şu mesele. Doktor getirin, ölüm saatini saptasın diye başımızın etini yemen bu yüzdenmiş demek. Şimdi dinle bakalım, doktor ne dedi biliyor musun, kız, saat sekizden yarım saat önce ve sonra arasında öldürülmüş. Senin randevun kaçtaydı?»

«Şu rastlantıya bak yahu! Neyse, iyi ki randevuya gidememişim.»

Reid, nazik olmaya çalışarak, «Peki, ne yaptın?» diye sordu.

Yüzüme sıkkın bir hava verip, yalan attım: «Ne yapacağım, burada, odamda uyuyakalmışım. Yarışmada biraz yorulmuştum. Barda birkaç tek atınca da sızıp kalmışım. Uyandığımda saat 11 olmuştu. Alisha'ya telefon edip hiç olmazsa bir özür dilemek istedim ama, telefonu cevap vermedi.»

Komiser Reid, «Güzel bir hikâye, bayağı inandırıcı,» diye gülümsedi. «Yalnız, küçük bir nokta var. Otelin resepsiyonundaki ve kapısındaki görevlilerin söylediklerine pek uymuyor anlattıkların, ne dersin?»

«Bilmem. Ne dediklerini bilmiyorum ki.»

«Seni körkütük sarhoş halde, sırtta taşıyarak

otele getirdiklerini görmüşler.»

«Canım, sırtta taşınan bir sarhoşun kimliğini araştıracak değiller ya. Başka birini görüp ben sanmışlardır.»

«Pek öyle değil. Resepsiyondaki adam seni oldukça yakından görmüş. Odanın anahtarını verince de, seni getiren arkadaşlarından beş dolar bahşiş almış. Hadi Boyd, artık beni uğraştırma da söyle. Niçin öldürdün kızı?»

«Kızı öldüren ben değilim!»

«Pekâlâ Boyd, sen bilirsin. Benimle Merkeze geliyorsun, orada anlatırsın artık.»

İşte tam bu anda, odanın kapısı sert sert vuruldu. Bir umutla kapıya doğru yürümeye başladım ama, Reid, «Sen dur, ben açarım,» dedi. Kapıyı açmasıyla da içeri bir kadın dalıverdi. Soğuk bakışlarla beni süzdü ve sert bir sesle, «Siz Danny Boyd'sunuz değil mi?» dedi.

«Evet, Danny Boyd benim.»

Kadın, uzun boylu, sarışındı. Gözleri parlak mavi, burnu düz ve çenesi, kararlı bir kişilik göstergesi gibiydi. Kısacası, yalnız güzel değil, aynı zamanda insanı hem çekindiren, hem de tahrik eden bir kadındı bu. Kadının havasından, bir yerlerde üst düzey yöneticisi olduğu anlaşılıyordu. Eğer bu yavru gerçekten patronsa, dedim içimden, yarın sabah hemen bunun emrinde çalışmak için başvurmaya hazırım. Maaş filan hiç önemli değil.

Reid, kadının karşısında benim kadar çarpılmamış olmalı ki, kendini toplayıp sordu: «Siz kimsiniz?»

Kadın soğuk bir sesle, «Sizi hiç ilgilendirmez. Ben Bay Boyd'u görmeye geldim,» dedi.

«Ben polis komiseriyim, bu yüzden de sizin kimliğiniz çok yakından ilgilendirir beni.»

«Komiser mi? Oh, çok afedersiniz,» deyip, tatlı tatlı gülümsedi kadın. «Otoriter havanızdan anlamam gerekirdi, Sayın Komiser.»

Reid da yumuşadı. «Ben de tam Boyd'u Merkeze götürüyordum. Sorguya çekeceğiz de.»

«Tanrıya şükür, tam zamanında gelmişim. Hep benim yüzümden oldu.»

«Sizin yüzünüzden mi?»

«Tabii benim yüzümden,» dedi. «Benim adım Helen Richmond. Bay Boyd'u New York'tan ben getirttim, bizim yarışma için. Kimliğini belli etmemesini de ben istemiştim. Kendisi özel dedektiftir.»

«Boyd'u siz mi getirttiniz? Niçin?»

«Ben, Denizkızı Mayo Şirketi'nin Genel Müdürüyüm. Düzenlediğimiz güzellik yarışması muntazam bir şekilde yürüsün diye Boyd'u görevlendirdim. Benim gizli temsilcim olarak çalışıyor.»

Reid kuşkuyla bana döndü, «Doğru mu?»

«Doğru komiserim,» deyip, cüzdanımdan özel dedektiflik ruhsatımı çıkardım. Reid, ruhsatımı uzun boylu inceledi. Benim gibi birine böyle bir ruhsatın verilişine aklı basmamış gibiydi. Bu arada Helen Richmond anlatıyordu:

«Cinayet haberini işitince New York'tan kalkan ilk uçağa atlayıp geldim. Durumu öğrenince, Bay Boyd'un görevine sadakati yüzünden başının derde girdiğini öğrendim. Çok üzüldüm.»

Reid, ağır ağır, «Pekâlâ, Boyd benimle Merkeze gelmesen de olur. Ama kenti terk etmek yok ha!» deyip ruhsatımı geri verdi.

«Çok teşekkürler,» dedim.

Reid ise, «Benimle asansöre kadar gelsene,» deyip yürüdü. Yolda, «Benim de bu kadın gibi bir patronum olsun isterdim doğrusu,» demez mi?

«Ne talihli olduğumu ben de yeni anlıyorum.»

«Evet öyle, talihlisin. Şimdi anlat bakalım. Dün gece gerçekten ne oldu?»

Alisha'nın odasına girince nasıl dayak yediğimi, sonra oteldeki odamda nasıl kendime geldiğimi, üzerime dökülmüş içkileri anlattım.

«Bunlara inanmak zor. Bana numara yapmıyorsun ya?»

«Hayır, kesinlikle numara filan yapmıyorum.»

«Bakalım, anlayacağız,» deyip, asansöre bindi. Ben de keyifle odama döndüm, Bayan Richmond'ı eğilerek selamladım. «Tam zamanında yetiştiniz, yoksa halim fenaydı.»

Bayan Richmond'sa, koltuğa dimdik oturup bacak bacak üstüne atmış, bana soğuk soğuk bakıyordu.

«Sizi başımı dertlere sokasınız diye tutmadım. Dertlerden uzak olayım diye tuttum.»

«Durun canım, sinirlenmeyin. Cinayet yüzünden dertlenmenize gerek yok.»

«Bay Boyd, size dünyanın parasını ödüyorum. Bahaneler, boş laflar değil, somut sonuçlar istiyorum. Bu akşam yarı finallerin yapılacağı tiyatroda ben de olacağım. Beni orada tam altı otuzda bulun,» dedikten sonra, kapıyı vurarak hızla çıkıp gitti.

5

Adamı ilk gördüğümde, sırtındaki üniformaya bakıp, Güney Amerikalı bir diktatör sanmıştım. Neden sonra, Star Tiyatrosunun kapıcısı olduğunu anladım. İri yarı, karga burunlu, ama sevimli biriydi. Kendimi tanıtıp tiyatroya niçin geldiğimi söyleyince, kalın ve dolgun bir sesle, «Evet dostum,» dedi. «Güzel Helen içerde bekliyor. Koridordan dosdoğru yürü, sağ dipte bir oda göreceksin. Kapısında altın harflerle 'Yönetici' yazıyor. İşte aradığın cennetin kapısı, o kapıdır!»

Adamın konuşma tarzı iyice tuhafıma gitmişti.

«Miami'deki kapıcılar hep böyle mi konuşur, yoksa bu senin özel merakın mı?»

Duygulu bir sesle yanıtladı. «Hayır dostum. Bu, talihimin ben fakire oynadığı hazin bir oyundur. Ben, sırtımda bu garip üniformayla kapıda duracak adam mıydım? Benim asıl yerim içerisidir, yani sahnedir.»

«Yani sen aktör müsün?»

«Evet, hem de aktörlerin en büyüklerinden. Yalnız, bir kusurum var... Tek kelimeyle, alkol!

Oyunun sonuna kadar ayık kalamıyorum. O yüzden de işte buradayım. Gecede yirmi dolar. Üniformayı da sabah geri istiyorlar.»

Yürüyüp gitmeye davrandığımı görünce, koca avucunu göğsüme dayadı. «Zor zamanlar yaşıyoruz dostum. Ara sıra verilen cömert bahşişler de olmasa, hayat hiç çekilmiyor.»

Gülerek, «Tamam!» dedim. «Bahşişini veriyorum, ama şu koca elini göğsümden çek, yoksa o matrak kordonlarla seni boğarım.»

Verdiğim bahşişi o acayip elbisenin ceplerinden birine yerleştirirken, «Kalbim sana ısındı ey yabancı,» dedi. Sonra bana kartını uzatarak ekledi:

«Benden her türlü ihtiyacın için yardım isteyebilirsin, çekinme... Namussuzluk hariç tabii.»

Karta baktım. 'Dominic Ludd, her türlü aktörlük işleri' ve telefon numarası yazılıydı.

«Günün birinde kendime bir donanma kurarsam seni hatırlayacağım,» deyip tiyatrodan içeri girdim.

Yönetici odasında Helen Richmond'la Myers bekliyorlardı. Beni görünce, Helen Richmond, «Bay Boyd, on dakika geciktiniz. Benim için zaman çok önemlidir,» dedi.

«Bu da yeni bir mesele olsa gerek,» dedim. Helen Richmond'ın sırtında, Uzakdoğu havalı bir giysi vardı. Siyah ipek elbisesi vücuduna öyle bir oturmuştu ki, yarışmaya girse, birincilik için benim oyumu garanti alırdı.

Myers, «Şey, efendim, işleri konuşmaya başlayabiliriz,» deyince; «İşin sırası mı şimdi. Bayan Richmond'ı seyretmek varken,» dedim.

Myers'in dili şaşkınlıktan büsbütün dolaştı:

«Efendim, böyle yakışıksız konuşmak... yani olmaz. Efendim, yarışma sekizde başlayacak. Yani, Bayan Richmond bizim işverenimizdir...»

«Ama sen de kabul et ki, işveren olarak kendini harcıyor. Aslında yapacağı şey ne, biliyor musun; sırtındakileri çıkarıp bir mayo giymek ve güzellik yarışmasına katılmak. Birinciliği kimseye kaptırmazdı!»

Myers iyice kızarıp bozardı. «Boyd, Bayan Richmond için böyle yakışıksız şeyler, efendim... nasıl söylersiniz?..»

«Canım, ben jüri üyesi değil miyim? Benden yüz üzerinden yüz alır diyorum.»

Kadın, «Yeter, sus!» deyince ekledim:

«Ama kişilikten de sıfır veririm! Gerçi, dünyada hiçbir yavru kusursuz olamaz ya...»

Helen Richmond, renkten renge girmekte olan Myers'e, «Sen git. Burası sana göre olmaktan çıktı. Yarışmacı kızlarla ilgilen. Benim Bay Boyd'a söyleyeceklerim var,» dedi.

Myers, «Baş üstüne efendim,» deyip çıktı. Kadın da bana, «Bu uyanıklık numaralarının tadını kaçırdın!» dedi. «Artık ciddileş de, bu akşamı olaysız geçirmemizin yollarını düşün.»

«Bu akşam olay çıksın istemiyorsan, bu elbiseyi neden giydin?»

«Seni niçin kovmuyorum acaba?!»

Bense yanıt vermeden yanına sokuldum, Helen'i kollarımın arasına alıverdim. Vahşi bir kedi gibi çırpınmaya başladı. Çırpınışları önce bir stratejiydi, sonraları zevk çırpınışlarına dönüştü. Bileklerini arkasından kavrayıp gövdesini geriye doğru eğmiştim. Arkaya düşmemek için benim tutuşuma muhtaçtı. İlk on saniye öpüş-

«Belki Komiser Reid'ı ilgilendirir.»

Omzunu silkti. «Gizli bir şey değil ki; Claude Duval'le akşam yemeği yedik.»

«Nerede?»

«Duval'in *cabana*sında. Tatmin oldunuz mu sayın dedektif?»

«Oraya kaçta gittin?»

«Altı buçuk sularında.»

«Ne kadar kaldın orada?»

«Bütün bunları niçin soruyorsunuz, gerçekten anlamıyorum. Ama söyleyeyim. Oradan gece saat 11 civarında ayrıldım. Bu bir iş yemeğiydi. Bizim dergide Denizkızı mayolarını tanıtacak bir yazı yayınlatacağım. Claude da yazı için resimler çekecek.»

Alaylı alaylı teşekkür ettim.

Bu sırada, soyunma odalarından birinin kapısı bir anda açıldı ve cici mayolar giymiş fıstık gibi kızlar gülüşüp kıkırdayarak ortaya çıktı. Elaine Curzon kızların peşinden yürüyüp gitti. Ben de düşüncelerimle baş başa kaldım.

Yapmadığım bir iki şey kalmıştı. Helen Richmond'a beni döven iki heriften ve yarışmayı iptal etmesini istediklerinden söz etmemiştim. Ama, Helen'a bunu yarı finaller bittikten sonra söylesem de olurdu. Tam kafamdan bunları geçirirken, ensemin yumuşak yumuşak okşandığını hissetmemle yerimden sıçradım. Arkamdan sessizce sokulup ensemi okşayan, Bella Lucas'tı.

«Ay yani afedersiniz, sizi korkuttum mu?»

«Yok canım, sadece kalp sektesinden gidiyordum, o kadar. Ne var ne yok?»

«Duval'i konuşturdun değil mi? İtiraf etti mi, niçin öldürmüş Alisha'yı?»

«Ben o saatte başka yerdeydim diyor.»

Sesini iyice alçaltarak, «İnanma, yalan söylüyor,» dedi.

«Biliyor musun, ilginç bir şey var. Eğer Duval'in söylediği doğruysa, senin dediklerin yalan oluyor. Eğer sen yalan söylüyorsan, mutlaka bir nedeni olmalı. Senin odan Alisha'nınkinin yanında; o iki herif beni Alisha'nın odasından dışarı taşıdıktan sonra, sen girip kızı öldürmüş olamaz mısın?»

Kolumu yakalayıp sıktı ve, «Tek yönlü düşünüyorsun Danny... Şimdi gidip üstümü değişeyim, sonra görüşürüz yani. Tamam mı?» deyip soyunma odalarına doğru yürüdü.

Ben de sahnenin arkasına geçip hazırlıkları gözden geçirdim. İşçiler, jüri masasına, kızların yürüyeceği podyumu filan hazırlıyordu. Arkamdan bir ses duydum.

«Sayın Bay, bana biraz yardımcı olabilir misin?»

Güneyli aksanıyla konuşan, manolya kokulu bir sarışındı. «Benim adım Yvonne Cleary, yarışma için gelmiştim. Yolumu kaybettim. Şu mayoyu nerede giyebilirim?»

Umutla, «Hemen şuracıkta soyunup giyinebilirsin tatlım,» dedim.

Gözlerini kocaman kocaman açtı. «Aaa, hiç olur mu?!»

Kıza, 'ben de soyunup giyinmene yardım ederim,' filan diyecektim ama, baktım gelen var, vazgeçtim. «Soyunma odaları şu tarafta tatlım,» dedim. «Soyunurken yardım istersen, beni, yani Danny Boyd'u çağır.»

«Tabii, çağırırım. Sen tam evinden uzak kal-

mış benim gibi bir kıza yardımcı olacak adama benziyorsun,» deyip, soyunma odalarına doğru gitti. Karşıdan gelen Duval'di. Melankolik suratında sinirli sinirli bir sırıtışla yaklaştı.

«Helen Richmond az önce söyledi, siz özel dedektifmişsiniz. Yarışmacıları korumak için sizi o tutmuş. Dün gece bana sorduğunuz soruların nedenini böylece anlamış oldum. Size karşı kabalık ettiğim için üzgünüm.»

«Üzülme, her şey yolunda. Söylediklerinin doğruluğunu araştırdım.»

«Buna memnun oldum.»

«Hiç şaşırmadın?»

«Niçin şaşıracakmışım?»

«Söylediklerin doğru çıktı da.»

Yüzüme tuhaf tuhaf baktı. «Tabii doğru çıkacaktı, niçin şaşırayım ki?» dedi. «Elaine'in o gece benimle yemek yediğini saklaması için bir nedeni olamaz ya?»

«Ama ben hâlâ merak ediyorum, o gece Alisha adlı kızcağızın odasında senin ne işin vardı?»

Oflar gibi, «Daha önce de söyledim ya, ben o kızın odasına filan gitmedim. O gece nerede olduğum meydanda,» dedi.

«Bunu TV dizimizin gelecek haftaki bölümünde anlayacağız,» dedim.

Duval, sinirli sinirli uzaklaştı. Biraz sonra da yarı finaller başladı. Kızlar yarışma salonuyla soyunma odaları arasında gidip gelirken, ben de onlara göz kulak oldum. Sonunda finale kalan kızlar belli oldu. Bizim Bella Lucas'yla güneyli kız Yvonne Cleary de finalistler arasındaydı. Kızlar yine soyunma odalarına dön-

düler. Ben de etrafı kolaçan etmeye devam ettim. Seyirciler tiyatrodan dışarı çıktılar, ortalıkta kimsecikler kalmadı. Herhalde herkes bir şeyler yiyip içmek için dağıldı ama, belki kızlardan biri beni hatırlayıp yanıma gelir diye umuyordum. Biri geldi. Fakat gelen kız değil Myers'di. Nefes nefese, «Size telefon var, yönetici odasında,» diye seslendi.

«Beni bulamadığını söyle,» dedim ama, olmadı.

«Adam çok ısrar ediyor. Mutlaka bul Boyd'u, çok önemli diyor. Adı Hal'miş.»

«Hal mı?»

Myers, yüzüme bakıp, «Eski bir arkadaşınız herhalde,» dedi.

Benim tanıdığım tek Hal ise, arkadaşı Charles denilen ayı kollarımı tutarken karnıma yumruğu gömen, yumuşak sesli herifti.

«Hey gidi Hal!» dedim. «Gidip konuşayım, bakalım ne diyecek.»

Myers, «Eski bir dostunuz olduğunu anlamıştım,» demez mi?

«Yok, öyle eski bir dostum değil, sadece bir kez karşılaştık ama, üzerimde kolay silinmez etkiler bıraktı.»

Hızla yürüyüp yönetici odasına girdim, açık duran ahizeyi elime aldım.

«Boyd, benim adım Hal, hatırladın değil mi?»

Otel odasında karnıma yumruk atan bıyıklı herifin suratı gözümün önüne geldi.

«Tabii hatırladım, yanında da şu Charles denilen hayvan vardı, değil mi?»

«Bizi hatırladığına gerçekten memnun oldum. Ama mesajımızı da hatırlasan daha iyi olacak-

tı. Hani ne demiştik? Şu yarışmayı iptal ettirecektin, ettirmedin. Bu size son ihtarımız. Senin inadın yüzünden daha şimdiden bir kız öldü. Aptallığını sürdürürsen, bu gece bir kız daha ölecek. Eğer finalleri de yaparsanız, iki kız daha ölecek; anlaşıldı mı?»

«Sen kafayı iyice üşütmüşsün arkadaş, dikkat et daha beter olmayasın. Bu hastalık sana yanında dolaştırdığın o Charles'dan geçti herhalde...»

Sinirli bir sesle karşılık verdi: «Bu çocukça lafları dinleyecek vaktim yok. Bayan Richmond'ın da buraya geldiğini işittim. Söyle ona, bu son ihtarımızdır. Yarışmayı iptal ettiğini açıklasın.»

Telefondan tık diye bir ses geldi. Yani, karşı taraf telefonu kapatmıştı. Hal denilen adamın kim olduğunu, kimin için çalıştığını bu aletten öğrenmenin olanağı yoktu. Ben de alıcıyı yerine bıraktım.

Koridorda Myers'i gördüm. «Millet nereye dağıldı gitti yahu, etrafta kimseler yok. Ne kızlar, ne de Duval, Curzon ve Bayan Richmond ortada görünmüyor,» dedim.

«Efendim, kızlar soyunma odalarındalar. Tabii, gözetlemedim, şey... efendim, değil mi? Ötekilere, yani jüri üyelerine gelince, ben de bilmiyorum efendim. Üstelik, Bayan Richmond'ın belki bana bir emirleri vardır diyorum, ama kendilerini ben de bulamıyorum efendim.»

İki dakika kadar sonra kızlar yine kıkırdayıp gülüşerek soyunma odalarından birbiri ardına çıkmaya başladı. Altı soyunma odası vardı; ilk gelen sekiz kız bu odaların dördünü kullanı-

yordu. Son gelen iki kıza da iki oda kaldığından, bunlar tek başlarına birer oda kullanıyordu. Bu son iki kız, bizim Bella Lucas'yla güneyli güzel Yvonne Cleary idi.

Bir sigara yakıp, kızların birer ikişer çıkışlarını seyretmeye koyuldum. On beş dakika kadar sonra, güneyli Yvonne da odasından çıktı. Bana hararetli bir gülücük yollayıp, manolya kokuları saçarak sahneye doğru yürüdü. Soyunma odasında sadece Bella Lucas kalmıştı. Beş dakika kadar bir süre geçti. Bella hâlâ görünmeyince, herhalde fermuarı sıkıştı, gidip yardım edeyim diye düşündüm, soyunma odasının kapısını vurdum .

Arkamdan bir kadın sesi, «Bir sorun mu var?» diye seslendi. Helen Richmond'dı seslenen, yanında da Elaine Curzon vardı.

«Bu içerdeki son kız. Hâlâ mayosunu giyemedi herhalde, gidip yardım edeyim diye kapısını vuruyordum,» dedim ve kapıya yine vurdum. Ama içerden ses seda gelmedi.

Helen, «İçerde olduğundan emin misiniz? Çıkmış olmasın?» diye sordu.

Ters ters yüzüne baktım: «Tabii eminim. Gözlerimi kızlardan ayırmamakla görevli değil miyim?»

Helen Richmond da kapının önüne gelip, yumruklarıyla vurmaya başladı. Bir yandan da, «Hey, içerdeki, cevap ver!» diye bağırıyordu. Ses gelmeyince bana döndü.

«Hiç hoşuma gitmedi bu durum. Kız içerdeyse niçin ses vermiyor?» dedi.

«Çok basit, şimdi anlarız,» deyip, kapı tokmağını çevirdim. İçerden kilitlenmişti.

«Kapıyı kır!»

Helen Richmond böyle buyurunca, Danny Boyd durur mu? «Hiç merak etmeyin. Bu iş benim gibi güçlü kasları olan bir adam için çocuk oyuncağı,» dedim. Gerilip hız alarak kapıya bir omuz vurdum.

Herhalde kapı çelikten yapılmıştı da, belli olmasın diye üzerine tahta kaplamışlardı. Dördüncü kez bütün gücümle omuz atıp kapıyı yine de yerinden oynatamadığımı gören Helen, bana pis pis bakarak, «Birisi bir balta filan bulsun,» dedi. Ben de iyice gerilip hız alarak, «Hiç merak etmeyin, bu sefer tamamdır,» deyip, olanca hızımla kapıya yüklendim. Yalnız, tam omzumu kapıya vurduğum anda çıt diye bir ses geldi kilitten ve kapı açıldı, ben de bütün hızımla odanın içine dalmış oldum. Ve yerçekimi denen yasa uyarınca, kendimi iki seksen yerde uzanmış buldum. Üstelik, burun üstü düşmüştüm. Düşerken çıkardığım gürültüyü de duymayan kalmamıştı herhalde.

Neyse ki, yere uzanmış kalmamın kimseye bir yararı olmadığını çabuk kavradım ve ayağa kalkmayı akıl edebildim... ve de, yerde uzanan bir başka vücut daha bulunduğunu o anda fark ettim!

Bella Lucas, yerde çırılçıplak yatıyordu. Bu yarışmaya katılan kızlar arasında yaygınlaşmaya başlayan bir modaya Bella da uymuştu anlaşılan. Çünkü, boynunda bir Denizkızı mayosu vardı. Yalnız, mayo zavallı kızın boğazını çok fena sıkmıştı!

6

Helen Richmond bir çığlık atıp odaya daldı ve yerde çırılçıplak yatan kızın başında dız çöktü.

«Ölmüş mü?» diye sordum. Evet, odaya giriş konusunda pek büyük bir başarım olmamıştı ama, bu sorunun Helen'ı niye bu kadar sinirlendirdiğini yine de anlayamadım. Önce, «Hayır! Nefes alıyor, kapıyı vuruşumuzu duyup nasıl olduysa kilidi açmayı başarmış anlaşılan,» dedi. Sonra gözlerinden ateşler saçarak bana baktı ve devam etti:

«Kız ölmemiş, yaşıyor. Ama yaşamasını sana borçlu değil herhalde! Bu odaya birisi nasıl girer de kızı boğmaya çalışır? Sen dışarda durup, her tarafı sürekli gözaltında tutmayacakmıydın?»

Bella birden toparlanıp ayağa kalktı.

«Ben, şey, kapıyı açmaya çalıştım. Ama boğazımı sıkan şu mayoyu gevşetemedim ki...»

Helen, «Tabii, tabii... Şimdi konuşup kendini yorma. Elaine, kıza bir bardak su ver!» dedi. Elaine, «Peki,» deyip su getirmeye giderken, Bella'ya seslendi: «O mayoyu giysen iyi olmaz mı?»

Bella başını eğip baktı, çırılçıplak olduğunu fark etmesiyle, bir çığlık attı.

«Aman Tanrım! Çırılçıplakmışım!»

Utançtan yüzü kızardı önce, iki üç saniye sonra ise, ayak parmaklarının ucuna kadar kıpkırmızı oldu sanki...

Kıza moral vermek için, «Üzülme canım, gizleyecek bir şeyin yok, vücudun harika. Böyle vücut her yavruda bulunmaz,» diyecek oldum, Helen yine hiddetlendi:

«Boyd, dışarı çıkar mısın?»

Gücenmiş gibi karşılık verdim: «Birisi kızı öldürmek istedi, kim olduğunu bulmamız gerekiyor. Siz de tutmuş bana, 'dışarı çık,' diyorsunuz!»

Tam bu anda, Elaine elinde suyla geldi ve de nasıl becerdiyse hemen bir örtü bulup Bella'ya uzattı! Bu karıya boşuna gıcık kapmıyorum...

Bella suyu içip derin bir nefes aldı ve, «Korkunç bir şey yani...» diye anlatmaya başladı. «Kim olduğunu anlayamadım. Biri kapıyı vurdu, açtım. Açar açmaz da, silah gibi bir şeyle kafama öyle bir vurdu ki...»

Elaine kaşlarını çatarak sordu: «Kapıyı böyle çırılçıplak mı açtın?»

Bella yeniden kızardı. «Üzerimde külotum filan vardı yani. Bayginken soymuş olacak!»

Helen lafa karıştı: «O halde sana saldıran bir seks manyağı.»

«Bana bakmayın öyle,» dedim, «içi boşken kadın mayoları beni hiç ilgilendirmez.»

Bella anlatmaya devam ediyordu: «Sanki bir karabasan görüyordum. Başım çatlayacak gibiydi, nefes alamıyordum. Kapının vurulduğunu

duydum. Sürüne sürüne gelip kilidi açıncaya kadar neler çektim yani.»

Helen bana soğuk soğuk bakarak sordu:

«Bayan Lucas'yı vukuat çıkarmadan, sağ salim oteline götürebilir misin?»

«Sanırım evet,» dedim.

«Öyleyse dışarı çık da, kız rahat giyinsin.»

Dışarı çıkarken, aynadaki görüntüme baktım. Durum hiç iyi değildi. Yüzümün bir yanı şişmeye başlamıştı bile. Ayrıca, yakında gözüm de moraracağa benziyordu. Nedense o ukala sigortacıyı hatırladım birden; hani profilimi üç yüz bin dolara sigorta ettirmek istediğimde, değeri olmayan şeyleri sigorta edemeyeceğini söyleyen o kıl herifi!..

Beni dışarıda bir iki sigara içebilecek kadar beklettikten sonra, bayanlar ortaya çıktılar. Bella giyinip süslenmişti. Başından geçenin hiçbir izi yoktu üzerinde. Helen yine o yukardan bakan edasını takınarak bana emir buyurdu:

«Bayan Lucas'yı doğru oteline götür. Seninle sonra konuşacağım. Ben Styx'de kalıyorum, oda numaram 1407.» Saatine baktı ve ekledi: «Tam saat on otuzda bekliyorum.»

Elaine, sırıtarak, «Yolda kızı baştan çıkaramazsa gelir,» dedi.

«Ağzından kırk yılda bir doğru dürüst bir laf çıksa, eyvah bu kadın iyice hastalandı diyeceğim,» diye karşılık verip, Bella'nın koluna girerek tiyatrodan çıktım.

O acayip kapıcı Dominic Ludd yine kapıdaydı. Bize taksi çağırıp, arabaya binmemizi bekledi. Sonra da bahşiş için koca elini uzattı. Ben de elimi uzatıp hararetle tokalaştım adamla.

Dominic arkamızdan pek de hoş olmayan sözler söyledi herhalde.

Oteline vardığımızda Bella, «Odama gel, sana çok önemli bir şey söyleyeceğim,» dedi.

«Hep de önemli şeyler söylersin zaten.»

Odasına girdik, Bella kapıyı sıkıca kapayıp kilitledi, etrafı kontrol etti. Fısıldayarak sordu: «Odaya dinleme cihazı koymuşlar mıdır?»

«Yok canım, kim koyacak,» dedim.

«İyi öyleyse, anlatabilirim,» dedi ve derin bir nefes aldıktan sonra ekledi:

«Yalan söyledim!»

«Ne zaman, nerede?»

«Beni öldürmek isteyen adamı göremedim demiştim ya, işte o zaman yalan söyledim yani.»

Yüzüne baktım. «Niye yalan söyledin?»

«Kimse bana inanmayacaktı da ondan. Eğer onu tanıdığımı söylemiş olsaydım, polise ifade veremeden işimi bitirecekti!»

«Yine saçmalıyorsun şekerim,» dedim. «Fotoromanlardaki dedektifler gibi konuşmayı bırak da, söyle bakalım, kimdi seni öldürmek isteyen?»

«Tabii ki Duval'di yani, başka kim olacak?»

«Peki, soyunma odası içerden nasıl kilitli oluyor bakalım? Adam nasıl dışarı çıktı?»

Sabırsız bir edayla cevap verdi: «Pencereden çıktı yani. Görmedin mi, pencere ardına kadar açıktı. Aşağısı da yüksek değil. Fark etmemiş olamazsın!»

«Sen öyle çırılçıplak ortadayken, pencere filan görecek hal mi kalır adamda!?»

«Peki, Duval'e ne yapacaksın?»

«Ben mi? Asıl sen ne yapacaksın? Polislere

anlatsana.»

«Aklını mı kaçırdın?»

«Niye? Eğer Duval seni öldürmek istediyse, zaten sana bundan sonra iş vermeyecek demektir. Polise anlatmakla ne kaybedersin?»

Bana acır gibi bakmaya başladı. «Senin kadar aptal adam az bulunur. Polisi filan işe karıştırmadan katili yakalamanın onurunu düşünmüyor musun hiç?»

«Yoo, hiç düşünmüyorum!»

Birkaç adım geri çekilip beni süzdü, sonra iğrenir gibi, «Sen hiç de kalıbının adamı değilmişsin Boyd,» dedi. «Hadi, şimdi çık git artık!»

Boyd böyle bir yavru tarafından istenmeyince ne yapardı? Odasından çıktım...

Saat tam on otuzda Helen Richmond'ın Styx Otelindeki dairesinin kapısını çaldım. Kapıyı açtığında soğuk bir sesle, «Zamanında geldin, fena değil,» dedi, o kadar.

Helen'in sırtında mavi naylondan triko bir gecelik vardı. Hani şu içini gösterir gibi olan ama gerçekte göstermeyen cinsten. Yüzüme bakmadan, «Otur,» dedi. Sonra yine o soğuk sesiyle, «Seni kovmadan önce küçük bir merakımı gidermek istiyorum. New York'ta sana ödediğim o yüklü ücrete karşılık ne iş yaptın?» dedi.

«Biraz içki içmeden kafamı toplamam zor oluyor. Bir içki içebilir miyim?»

«Sana verdiğim paralar içki içmene fazlasıyla yeter. Sana onca paraya karşılık ne yaptığını sormuştum ama, cevabı biliyorum; hiçbir şey!»

Birden ayağa fırladım, ceketimi kravatımı çıkarıp attım, gömleğimin düğmelerini çözmeye

başladım. Gözlerinde gittikçe artan bir dehşetle baktı. «Şimdi polis çağırırım,» dedi.

Aldırmadım, son düğmeyi de çözünce gömleğin önünü açıp, karnımdaki çürükleri gösterdim.

«Bunlar, eğlenirken olmadı sayın bayan, sizin işinizle ilgilenirken oldu. Yarışmanın ilk günü akşam otele döndüğümde, iki adam odamda beni bekliyordu. Birinin adı Hal, diğerininki Charles'mış. Senin yarışmayı iptal etmeni istiyorlarmış. Yoksa, fena olurmuş. Söylediklerinin ciddi olduğunu belirtmek için de, beni kıstırıp işte böyle biraz ufaladılar!»

Gömleğimi yeniden düğmelerken devam ettim:

«Bu akşam da, kızların soyunma odalarının önünde nöbet beklerken Myers gelip yönetici odasındaki telefonda Hal adında birinin beni istediğini, konunun çok önemli olduğunu söyledi. Gittim, telefonu aldım, Hal aynı tehdidi yineledi. Eğer yarışma devam ederse, bir kız daha öldürülecekmiş. Finalleri de yaparsan iki kız daha ölecekmiş.»

«Sözünü ettiğin bu iki adam gerçek mi?»

«Karnımdaki çürükler ne kadar hayalse, o iki adam da o kadar hayal. Gel de elle istersen!»

«Gerekmez, inandım.»

«O yüksek yönetici edalarını Myers'e sakla da dinle. Bana ödediğin paraya karşılık ne yaptığımı söyleyeyim. Esaslı dayak yedim, kafama odun gibi bir şeyle vurdular, cinayetle suçlanıp tutuklanmama ramak kaldı... Hep senin yüzünden. Nasıl bir işe girdiğimi baştan söylemiş

olsaydın, belki bunlar olmazdı!»

Yumuşak bir sesle, «Şimdi birer içkiye ihtiyacımız var işte,» dedi.

İki skoç hazırladım. Helen, buzlu viskiyi bir dikişte bitirip, «Otur da dinle Boyd,» dedi.

«Bana Danny dersen daha rahat konuşuruz.»

«Pekâlâ Danny. İnan ki o iki adamın kim olduğunu, kim için çalıştıklarını ben de bilemiyorum.»

«Amma da yalancısın ha!»

Birdenbire, bozulmuş numarası yaptı. «Senin gibi aksi ve inatçı bir tiple akıllıca konuşulmayacağını unutmuşum.»

«Sen böyle numaralar yapıp dururken, kızlar öldürülüyor ama. Bütün bunların bir nedeni olmalı ve sen de o nedeni mutlaka biliyorsun.»

Oturduğu yerde biraz kıvrandı, gözlerime baktı. Sonunda kararlı bir sesle, «Pekâlâ, sanırım nedenini biliyorum. Yardıma ihtiyacım var Danny, ama polisi işe karıştırmak istemiyorum. Beni bu dertten kurtarırsan, sana başlangıçta verdiğimin iki katı para veririm.»

«Beş katı!» dedim.

Omuzlarını silkerek, «Pekâlâ, beş katı olsun,» dedi ve anlatmaya başladı:

«Babam sekiz ay kadar önce öldü. Denizkızı Mayo Şirketi'nin hisse çoğunluğunu bana miras bıraktı, ama bir koşulla... on iki aylık bir deneme süresi var. Babamla aram hiçbir zaman iyi olmadı. Sanırım, erkek evlat beklerken ben doğdum diye benden için için nefret ediyordu.»

«Bu Freud'cu açıklamaları bırak da, konuya gel.»

«Bir eli yağda, bir eli balda, ama sevgisiz, tam bir şımarık zengin çocuğu olarak büyüdüm. Babam da beni hep böyle görmüştü zaten. Vasiyetnamesi de bunu kanıtladı ya. Şirketteki hisse çoğunluğu benim olacak ama, on iki ay boyunca şirketi ben yöneteceğim ve bilanço geçen yıla oranla daha yüksek kârla kapanacak. Yoksa...»

«Yani, hiç değilse geçen yılki kadar kâr edemezsen ne olacak?»

«Hisseler, şirkette eskiden çalışmış olan birine devredilecek. Bu birisi de, şirkette birkaç yıldır babamın sağ kolu olarak çalışmış bir kadın. Aslında aralarındaki ilişki sadece iş ilişkisi de değil, biraz daha ileri... Neyse, bu yıl işler pek iyi gitmedi. Bu güzellik yarışması yoluyla reklam yapıp satışları artırmayı planlamıştım. Eğer yarışmayı iptal edersem, sonum geldi demektir.»

«Bu kadın kim? Buralarda mı?»

Acı bir gülümsemeyle, «Tabii burada, yarışmada başlıca yardımcılarımdan birisi.»

«Yoksa Elaine Curzon mu?»

«Ta kendisi. Onu bu yarışma işine katışımın nedenini soruyorsan; işin içinde olursa, yarışmayı sabote edemez diye düşündüm.» Alt dudağını ısırarak durdu, sonra, «Ayrıca, *Exquisite* dergisinin editörü olduğu için, herkesçe tanınıyor. İşte böyle düşünmüştüm. Ama, Alisha adlı kız öldürüldükten sonra, baştaki düşüncemin doğruluğundan şüphe etmeye başladım.»

«Belki de haklısın. Peki, bu gece Bella Lucas'yı boğmaya çalıştıkları sırada Elaine nerelerdeydi?»

«Bilmem, jürinin değerlendirmesi bittikten sonra ben sahne arkasında tiyatronun müdürüyle konuşuyordum. Elaine ile Duval'in birlikte dışarı çıktıklarını gördüm.»

«Birlikte çıktılarsa, sonra da hep birlikte olmaları gerekmez ki.»

«Tabii gerekmez. Diyeceğim şu: Elaine'i bundan sonra, soyunma odalarının önünde, sen Bella'nın kapısını yumrukladığın sırada gördüm. Ondan öncesini bilmiyorum.»

«Peki, Duval için ne söyleyebilirsin?»

«Oldukça tanınmış bir fotoğrafçı. Elaine, Duval'i bizim yarışmanın fotoğraflarını çekmesi için tuttu. Bu çevrelerde iyi tanınan bir fotoğrafçı olduğu için, jüride de görevlendirildi.»

«Peki ya Myers?»

«Myers mi?» diye güldü. «Şu bizim sümsük Myers'in cinayet planlayacak hali mi var?»

«O aptal suratın altında nasıl bir kişilik yattığını kim bilebilir? Hal'in telefonunu haber verip, benim soyunma odalarının önünden ayrılmamı sağlayan Myers değil miydi? O arada Bella'nın kapısını çalıp, kızın kafasına vuran da o olamaz mı?»

Helen, çok komik bir şey söylemişim gibi kıkırdadı. «Kızların kapısını çalmak Myers'in haddine mi düşmüş? Sen Myers'in karısını tanısan, ne demek istediğimi daha iyi anlarsın.»

«Aman eksik olsun. Myers'ın kendisini tanımak yetti, bir de karısı; istemez! Neyse, bu arada müsaade edersen sana Helen diyebilir miyim?»

«Eğer sence önemliyse, öyle olsun. Helen de bakalım.»

«Tabii önemli, baştan çıkaracağım bir kıza Bayan Richmond diye hitap etmek beni bayağı rahatsız ediyor. Tam işin en heyecanlı yerinde hızımı kesebilir bu. Sen pişman olursun sonra!»

Yine gözlerini kocaman kocaman açtı, oturduğu koltuktan hızla kalktı. «Şimdi derhal çık ve git!»

Gülümseyerek yanına yaklaştım. «Buna ikimiz de karşı koyamayız Helen, çünkü vücutlarımızın birbirine duyduğu arzu, ikimizden de daha güçlü,» dedim. Geriye doğru kaçmaya çalışırken omuzlarından yakalayıp kendime çektim. Haykırmak için ağzını açtığı anda, bir kadının çığlığını önlemek için en etkili çareye başvurdum, dudaklarına yumuldum! Tiyatronun yönetici odasındaki gibi çırpınmaya başladı, ama kıskıvrak yakalamıştım onu. Geceliğini sıyırıp bacaklarından aşağı indirdikçe, direnmesi de azaldı. Geceliğinin altında sadece mimiminnacık bir külot vardı. Göğüsleri tahmin ettiğim gibi sert ve sivriydi, ama biraz küçüktü.

Ellerimi yavaşça kalçalarına doğru indirdiğim zaman, «Danny,» dedi. Sesindeki o patron havası gitmiş, yerine, erkeğe susamış bir dişinin tatlı sesi gelmişti.

«Danny, nerden anladın?» diye sordu.

«Neyi nerden anladım?»

Bana daha da sokularak kulağıma fısıldadı:

«Kendimi hiçbir zaman bir erkeğe veremem. Ama almasını bilen bir erkeğe de hiçbir zaman karşı koyamam.»

7

Ertesi sabah, Florida güneşi yine pırıl pırıl doğmuştu, tam Danny Boyd gibi yani! Oda servisine telefon edip şöyle esaslı bir kahvaltı ısmarladım. Güzelce karnımı doyurmaktan ve sabahın keyfini çıkarmaktan başka hiçbir şeyle ilgilenmemeye ve hele işle ilgili hiçbir şey düşünmemeye kesin karalıydım. Ama üçüncü fincan kahvemi içerken, aklıma bir şey takıldı. Miami'de deplasmanda sayılırdım. Bu yabancı sahada, ayak işlerinde bana yardımcı olacak birine ihtiyacım vardı. Kim olabilir diye düşünürken, şu tiyatronun kapısındaki acayip alkolik aktörü anımsadım. Adamın bana verdiği kartı arayıp buldum. Karttaki telefon numarasını çevirdiğimde, karşıma yorgun sesli bir kadın çıktı. Dominic Ludd'ı aradığımı, öğleden sonra saat ikiye kadar benimle mutlaka temas etmesini istediğimi söyledim.

Telefonum beş dakika sonra çaldı. İki koşulun birden bu kadar kısa süre içinde gerçekleşmesinden umutlanarak açtım. Ama karşımdaki Dominic değil, Bella'ydı.

Sitemli bir sesle konuşuyordu: «Dün geceden

sonra bir hatırımı sorarsın sanmıştım yani.»

«Kusura bakma, çok meşguldüm. Nasılsın? Dünyada seks diye bir şeyin de var olduğunu hâlâ öğrenmedin mi?»

«Yine başlama da dinle. Bu kez, doğrudan doğruya üzerine gidip bastırmaya karar verdim!»

«Kimi? Beni kıstıracaksan itirazım yok.»

«Seni değil sersem! Katili... Yani Claud Duval'i.»

«Çok iyi edersin. Sonra ben de gelir cenaze töreninde senin için ağlarım.»

«Hayır Danny, daha iyi bir şey yapacaksın. Sen de bana yardım edeceksin.»

«Çok isterdim ama yapılacak başka işlerim var bugün.»

«Pekâlâ. Bak, dinle yani. Bir plan yaptım. Şimdi hemen gidip Duval'i buluyorum ve Alisha'nın öldürüldüğü sıralarda Duval'i kızın odasından çıkarken gördüğümü söylüyorum. Bir de, dün gece kafama vurmadan önce onun yüzünü tanıdığımı söylüyorum yani...»

«Eee, bunların ne yararı olacak?»

«Sonra da diyorum ki, polise gidip itirafta bulunman için sana altı saat müsaade. Eğer bu sürenin sonunda gidip kendin polise teslim olmazsan, ben gidip anlatacağım polise yani!»

Kafama birden ağrılar saplandı. «Yani, Duval tıpış tıpış gidip polise teslim mi olacak?» diye hayretle sordum.

«Tabii olmayacak yani...» diye cahilliğimi bağışlar gibi açıkladı: «Polise altı saatten önce gitmeyeceğimi bilecek ya, o süre içinde beni engellemek için her şeyi yapacak. Yani beni

öldürmeye çalışacak. Ben kendimi yem olarak ortaya koyuyorum. Sen hiç mi polisiye roman okumadın yani? Bu yöntem katilleri tuzağa düşürmek için çok kullanılır. Ama sen televizyondaki polis dizilerini bile izlemiyorsun galiba...»

«Kusura bakma, bu konulara biraz yabancıyım da. Eee, kendini yem olarak ortaya attın, sonra ne olacak?»

«İşte o sahnede sen varsın yani. Duval'e oteldeki odamdan telefon edeceğim ve hep odamda olacağımı söyleyeceğim. O da gelip beni odamda öldürmek isteyecek yani... Ama sen birden elbise dolabından çıkıp, tam beni öldüreceği anda suçüstü yakalayacaksın!»

«Peki, ya biraz geç kalır da yetişemezsem ne olacak?» diye nazikçe sordum.

Belki on saniye kadar süren bir sessizlikten sonra, kekeleyerek, «Şey yani... Bunu düşünmemiştim... Çok kötü olur yani...»

«Bak şekerim, ben şimdi gidip Duval'i bulacağım, sen de keyfine bak. Gece sana gelirim, sen bana, öğrendiklerimin analizini yaparsın.»

Bella'nın sesindeki heyecan azalmıştı.

«İyi yani. Ama ben de Duval'e seninle birlikte gelsem. İpuçlarını filan bulmanda sana yol gösterirdim.»

«Bırak da bu işi ben kendi amatör yöntemlerimle götüreyim ha?» Başımdaki ağrı daha da artmıştı. Bella 'ille de sana yardım edeyim' diye tutturuyordu.

«Bak dinle Bella, şu fabrika müdürü Myers var ya. Ben ondan fena halde şüpheleniyorum. İşte bu konuda bana yardımcı olmanı istiyorum. Bu Myers kızlara korkunç düşkün bir adam-

mış...»

«Senin gibi, desene!»

«Onun yanında benimki çocuk oyuncağı gibi kalır. Şimdi bir bahane uydurup fabrikaya git, Myers'le konuş. Sakin görünüşünün altında ne kadar haşin bir erkek yattığını filan söyle, seni öğle yemeğine davet etmesini sağla. Bu arada ağzından laf al, öldürülen kızla gönül ilişkisi var mıymış? Duval'le arası nasılmış filan, öğren.»

«Bunlar gerçekten önemli mi Danny?»

«Bella, hem de nasıl önemli. Ama telefonda bu kadarını bile açıklamamam gerekirdi. Çok gizli. Sana güveniyorum Bella. Bu gece seninle görüşüp elde ettiğimiz bilgileri karşılaştırırız, tamam mı?»

«Tamam. Gece seni bekleyeceğim.»

Ah, bunu söyleyen Bella değil de başka bir kız olsaydı!

Bir saat kadar sonra kapım vurulduğunda, giyinip hazırlanmış durumdaydım. Kapıyı açtığımda karşımda Dominic Ludd'ı buldum. Üstünde, o gece giydiği acayip üniforma yoktu. Bu yüzden de bana oldukça değişik göründü. Kafası tam anlamıyla dazlaktı. Sırtında limon sarısı bir gömlek, ayaklarında eskilikten rengi atmış pabuçlar vardı. Boynuna da, korsan usulü bir eşarp bağlamıştı. O upuzun burnu ve gözlerindeki acayip bakış ise yerli yerinde duruyordu. Top gürlemesi gibi bir sesle, «Günaydın ahbap, beni çağırtmışsın,» demesiyle sinir sistemim altüst oldu.

«Şu sesini biraz kısamaz mısın Tanrı aşkına!»

«Ludd, Hollywood'da fısıldayınca, sesi Los An-

geles'ten duyulur,» diye yanıt verdi. Sonra mutlu bir gülümsemeyle ekledi: «Bu, benim harikulade aktör sesimdir ahbap. Değiştiremem. Sen şu talihsiz profilini nasıl değiştiremezsen, ben de sesimi değiştiremem.»

«Talihsiz mi dedin? Benim profilimin nesi varmış? Profilim mükemmeldir, anladın mı?»

«Anladım tabii. Mükemmel... yani anlamsız. Tıpkı mükemmel bir vakum gibi. Güzel bir kabın içinde mükemmel bir boşluk!»

«Fena canımı sıkmaya başladın ama. Şimdi elimden bir kaza çıkacak.»

Bu sözlerim etkili oldu, hemen aşağıdan aldı: «Ey sevgili dostum. Buda aşkına! Amacım seni kırmak değildi.»

Baktım yine saçmalayacak, sordum:

«Pekâlâ, Miami'yi iyi biliyorsun değil mi?»

«Bir viski şişesinin üstündeki etiket gibi ezbere bilirim. Haa, viski demişken, acaba?»

«Böyle sabah sabah mı?»

Koca omuzlarını sallayarak, «Saat on buçuk olmuş, hâlâ ağzıma içki koymamışım... Bu rezalet ama,» diye söylendi.

Baktım olmayacak, oda servisine telefon edip bir şişe viski ısmarladım. Şişeyi ve buzu getiren garson daha odadan çıkmadan, bizimki ikinci bardak viskiyi gövdeye indirmişti.

«Dün gece tiyatroda boğularak öldürülmekten kıl payı kurtulan kızı işittin mi?»

«Evet, şöyle bir işittim. Yarım kalan o işi tamamlamamı mı istiyorsun?»

Artık dayanamayacağımı anladım, bir viski de kendim için doldurdum. İkinci bardak viskiyi yudumlarken, biraz daha sakinleştiğimi

hissettim ve sormaya devam ettim:

«Güzellik yarışmasına katılan kızlardan biri de oteldeki odasında öldürülmüştü. Bu olayı biliyorsun tabii.»

Dominic, alçakgönüllü bir eda takınmaya çalışarak, «Miami'de olup biten her şeyden haberim vardır,» dedi.

Kendi kendime, 'sakin ol,' diyerek gözlerimi kapadım ve Denizkızı Mayo Şirketi'nin düzenlediği güzellik yarışması, Alisha Hope ve bu olaylarla ilgili başlıca kişiler konusunda Dominic'e bilgi verdim. Sözümü kesmesine fırsat vermemek için aralıksız konuşuyordum, sonunda, «Senden istediğim şu;» dedim, «öldürülen kız, sonra Duval ve Elaine Curzon, ondan sonra da şu fabrika müdürü Maurice Myers'in kişilikleri konusunda bilgi toplayıp bana ileteceksin. Bu işin altından kalkabilir misin?»

Yine o ünlü aktör tavrıyla yanıt verdi:

«Her şey apaçık ey soylu dost! Yalnız küçük bir ayrıntıya hiç değinmediniz.»

«Ayrıntı dediğin para, değil mi?»

«Soylu dostum iyi bildiler. Yalnız, ücret demiyorum, dikkat edin. Başlangıçta istediğim, sadece masraf parası. Hizmetimin değeri işin sonunda anlaşılacak ve soylu dostum cömertliğini o zaman gösterecek.»

«Hepsi için bir yüzlük yeter.»

«Topladığım bilgileri ne zaman getireyim ey soylu dost?»

«Bu akşam saat altıda. Şu aktör laflarını kes artık. Hadi bakalım, iş başına!»

Hemen toparlanıp gitmeye davrandı, ama birden mıknatısla çekilmiş gibi gözü viski şişesine

takıldı. «Şu şişe artık sana lazım değilse...»

«Hadi al bakalım. Asansörle lobiye ininceye kadar seni idare eder herhalde.»

Şişenin üstüne sevinçle atıldı, kapağını kapayıp koltuğunun altına sıkıştırdı. Kapıdan çıkarken, «İçki dostluğun temelidir ey soylu dost! İşte bu da benim icad ettiğim bir atasözü!» dedi.

Ludd gidince, bu adamı tutmakla boşuna para mı harcıyorum acaba diye düşündüm. Ama aklıma Helen Richmond'ın vaat ettiği yüklü ücret gelince hemen toparlanıp, en enerjik havama giriverdim. İşe girişmeliydim. Resepsiyona telefon edip Elaine Curzon'u sordum, odasında olmadığını söylediler. Aşağı inip baktım, anahtarı yerinde duruyordu. Demek oteldeydi. Onu otelde son defa gördüğümde üzerinde mayo vardı. Belki yine otelin havuzundadır, diye düşündüm. Havuzun çevresi yatıp güneşlenen insanlarla doluydu. Biraz bakınınca Elaine'i gördüm. İki parçalı kirli beyaz bir mayo giymiş, sırtüstü yatmıştı. Onu böyle görünce içim yine bir tuhaf oldu. Yanına oturup bir sigara yaktım. «İyi günler Sayın Bayan Curzon, birkaç soru sormama müsaade eder misiniz?»

Yattığı yerden doğrulmadan, yavaşça gözlerini açtı, buz gibi bakışlarla beni süzerek yanıt verdi: «Etmem!»

Böyle bir yanıt bekliyordum zaten, aldırmadım. «Denizkızı Mayo Şirketi'nin hisse çoğunluğunu eline geçirince ne yapacağını merak etmiştim de... Yani, şirketi satacak mısın? Yoksa kendin yönetmeyi mi düşünüyorsun?»

Elaine yüzünü ekşiterek, «Şu Denizkızı his-

seleri hikâyesi de neymiş?» dedi.

«Ben aslında özel dedektifim. Güzellik yarışmasında jüri üyeliği işin örtüsü. Helen Richmond beni özel dedektif olarak tuttu. Bunları işitmemiş miydin?»

Gülümsedi. «Tabii işittim. İşittim de çok şaştım, senin gibi bir geri zekâlı için düşünülebilecek en son iş bu!»

Ben de gülümseyerek yanıt verdim: «Benim görevim güzellik yarışmasının başarılı bir biçimde bitmesini sağlamak. Yarışmayı engellemek için yeni bir cinayet planlayanlar varsa bu sefer, daha başından ellerim yakalarında olacak.»

Elaine esneyerek, «Bunları kim merak ediyorsa git ona anlat, bana değil,» dedi ve yine gözlerini kapadı.

«Bir yardımcım var, bu işlerden çok iyi anlıyor. İşte o ne diyor biliyor musun? Bir cinayeti kimin işlediğini araştırırken bakacağın ilk şey, o cinayetten kimin yararlanacağıymış. Kimin yararına olduğunu saptadıktan sonra, ötesi kolaymış.»

Elaine'in gözleri birden açıldı. «Bana bak; sana daha önce de söyledim ya, kızın öldürüldüğü sırada ben Claud Duval'le yemek yiyordum.»

«Tabii canım. Duval de böyle söylüyor zaten. Ama benim içimden, ne sana ne de Duval'e inanmak gelmiyor nedense.»

«Bay Boyd, keyfin neye isterse ona inan, tamam mı?»

«Tamam da, yine de söyleyeceğim bir şey var. Bir tanık, cinayetin işlendiği saatte, Duval'in kızın odasından çıktığını görmüş. Yani Duval o

gece *cabana*sından çıkmadığını söylerken yalan söylüyordu. Tabii, Duval'le birlikte olduğunu söylerken de sen yalan söylemekteydin. Şimdi, kızı Duval öldürdüyse, tabii yalan söyleyecek. Bunu anlıyorum. Ama sen Duval'i neden desteklıyorsun, onu anlamıyorum.»

Dudaklarını büzerek, «Git başımdan,» diye tıslad. Aldırmadım, devam ettim:

«Yoksa Duval'le aranızda bir anlaşma mı var? O yarışmayı sabote edecek, sen de ona Denizkızı Mayo Şirketi'nin yarı hissesini vereceksin...»

«Çok saçma, çok saçma,» diye haykırır gibi sözümü kesti.

«Pekâlâ,» dedim, «dün gece tiyatrodaki soyunma odasında, biri Bella Lucas'yı boğmaya çalıştığı sırada, sen neredeydin bakalım?»

«Eğer derdin buysa, söyleyeyim: Claud'la beraberdim. Jürinin değerlendirmesi bitince sahne arkasına geçtik. Biri gelip Duval'e bir haber getirdi, Duval yanımdan ayrıldı. Ben de vakit öldürmek için tiyatronun içinde dolaşmaya başladım. Helen'la konuşmak istiyordum, ama o, yarışmacı kızların kazasız belasız ortaya çıkmalarından başka bir şeyle ilgilenecek durumda değildi.»

«Helen, ben soyunma odasının kapısını yumrukladığım sırada oraya geldi. Sen de yanındaydın,» dedim.

Sıkkın bir edayla yanıt verdi: «Kızların birer ikişer çıktığını görünce, yönetici odasına gitmiştim. Helen da oradaydı. Benimle konuşmadan önce kızların hepsinin kazasız belasız sahneye çıkmalarını görmek istedi. Ben de onunla

birlikte soyunma odalarının önüne geldim. Şimdi tatmin oldunuz mu acaba Sayın Boyd?»

Kısaca, «Hayır, olmadım,» dedim.

«Pekâlâ, şimdi hemen o uyanık laflarınız ve sevimsiz vücudunuzla defolup başımdan gitmezseniz, otel güvenlik görevlilerini çağıracağım.»

Sesimi alçaltıp son kozumu oynadım:

«Tabii haklısın. Ben de artık gitsem diyordum. Komiser Reid'a, şu müteveffa Bay Richmond'ın yaptığı garip vasiyeti filan anlatsam fena olmaz. Ayrıca, Duval'i, öldürülen kızın odasından çıkarken gören tanıktan da haberi yok Reid'ın...»

Elaine de sesini alçalttı: «Bana şantaj mı yapıyorsun?»

«Elbette. Ama bu şantajın amacı, sana doğruyu söyletmek. İster bana söyle, ister polislere. Tercih senin.»

Elaine ölçülü hareketlerle, uzandığı yerden kalktı. Havlusunu ve güneş gözlüğünü aldı.

«Bugünlük bu kadar güneşlenmek yeter. Şimdi artık bir içki içmenin zamanıdır herhalde. Öyle değil mi? Ne dersiniz Bay Boyd?»

«Çok iyi olur derim.»

Elaine, gayet sakin bir sesle, «İçki için en uygun yer benim odamdır sanırım,» dedi.

«İşte şantajın böyle yararları vardır,» deyip, ardından yürüdüm.

8

Elaine Curzon'un odası da, Helen Richmond'ınki gibi, bir daire büyüklüğündeydi. Oturma odası ile yatak odası ayrı ayrıydı. İçki şişeleri de Helen'ınkinden daha fazla görünüyordu. Kapıdan girince bana döndü; «İnsanın, kendisine şantaj yapan birine Bay Boyd diye hitap etmesi biraz garip oluyor. Adın Danny'ydi, değil mi?»

«Tamam, bana Danny de. Zaten ben de şantaj yaptığım kişilere hep dostça hitap ederim.»

Elaine konuyu değiştirdi. «Sen içki hazırla, ben de üstümdeki şu mayoyu çıkarayım.»

«Yerine başka bir şey giymeyeceksen, hemen çıkar, durma!»

Elaine yatak odasına girdi, ben de içki hazırlamaya başladım. Bu arada, içerden duş sesi duyuldu. Ben de Elaine'i beklemeden içkimi yudumlamaya koyuldum. İkinci kadehi içerken girdi içeri. Belini sıkı sıkıya saran bir havlu elbise giymişti. Sol göğsünün üstüne, denizkızı arması işlenmişti. Elbisenin alt düğmelerini açık bırakmıştı, yürüdükçe biçimli bacakları ta üst taraflara kadar görünüp kayboluyordu. Uzanıp

elimden kadehi aldı ve divana doğru yürürken sordu: «Ne içiyorsun?»

«Cin tonik,» dedim.

Elaine bu arada divana rahatça oturup bacak bacak üstüne atmıştı. Bacakları şimdi daha da cazip görünüyordu... Gülümseyerek, «İçki konusunda böyle uzman olduğunu hiç sanmazdım. Ama hakkında yanıldığım tek şey bu değil ki...»

Yanına gidip divana oturdum. Yakından bakınca bacakları daha çekiciydi. «Yanıldığın başka şeyler neymiş? Söyle de bilelim.»

Elaine, koyu renkli gözlerini gözlerime dikip uzun uzun baktı. Sonra ağır ağır, «Özür diliyorum,» dedi, «seni geri zekâlı pis bir zampara sanmıştım, hata etmişim.»

Parmakları dizinin üstünde gittikçe hızlı bir şekilde tempo tutuyordu. Sonunda, sesini iyice alçaltıp yumuşatarak, «Şimdi söyleyeceklerim çok mahrem, eğer sıkışırsam, ben böyle şey söylemedim derim.»

«Pekâlâ, söyle.»

«Bana şantaj yapılıyor, yani gerçekten şantaj.»

«Kaç para istiyorlar?»

Kısık sesle açıkladı: «Denizkızı Şirketi hisse senetlerinin esaslı bir yüzdesini istiyorlar. Tabii, eğer hisseleri ele geçirebilirsem. Daha başka şeyler de var... Yalan tanıklık, örneğin.»

«Duval mi?»

«Kim olacak, tabii o!»

«Öyleyse, senin o gece Duval'le birlikte olduğun doğru değil.»

«Bana telefon edip, senin kendisini sorguya çektiğini anlattı. Aynı soruları bana sorunca,

benim de kendisi gibi yanıt vermemi istedi. Eğer dediğini yapmazsam...»

«Sen de bana onun istediği yanıtları verdin,» dedim.

«Duval'in istediği gibi konuşmak zorundaydım, yoksa, beni mahvedecekti.»

«Duval'in elinde seni bu kadar korkutan ne var?»

Elaine sadece, «Resimler,» dedi.

«Ha, şu o biçim fotoğraflardan...»

İnler gibi bir sesle açıkladı: «Biliyorsun, Duval profesyonel bir fotoğrafçı. Öyle resimler konusunda ise üstüne adam yok.»

«Şanına şöhretine gölge mi düşürecek o fotoğraflar?»

«Danny, yine gerzek numaralarına başlama. Helen sana babasının, vasiyetnamesini niye öyle düzenlediğini anlatmadı mı?»

«Sen babasının özel sekreteriymişsin. Ama aranızdaki ilişki biraz daha özelmiş galiba.»

«Evet, doğru,» deyip, kısa bir süre sustu. Sonra devam etti: «Helen'in babasının, Rockland denilen ıssız bir yerde yazlık bir evi vardı. Hafta sonlarında kaçamak yapıp oraya giderdik. Gözden uzak, baş başa kalabilmek için. Ama Duval New York'a gelişlerinden birinde durumu anlamış. Bizim herkesten uzak sandığımız yerlere kameralarını yerleştirmiş. Kızılötesi filmler kullanıp bir sürü resim çekmiş. Bu kızılötesi filmlerle karanlıkta da resim çekiliyor, biliyorsun.»

«Peki, Duval şimdi o resimlerle seni nasıl korkutuyor ki? Helen'in babası öleli sekiz ay olmuş.»

Elaine yine sabırla açıkladı:

«Vasiyetnamenin hükümlerini biliyorsun. Yıl sonunda şirketi bana kaptırmamak için Helen'ın yapmayacağı yoktur. Bir sürü avukata büyük paralar ödeyip vasiyetnameyi iptal ettirebilir. Böyle bir davada bizim hikâye ve resimler ortaya dökülünce neler olur, bir düşünsene! Gazetelere malzeme oluşumuz da cabası.»

«Anlıyorum. Ben Duval'den o resimleri kapacağım, sen de o zaman doğruyu söyleyeceksin.»

«Tabi, bunun için sana ücret de ödemem gerekiyor. Bunun farkındayım.»

«Pekâlâ. Parayı benim için değil, kendi çıkarın için ödeyeceksin. İki bin peşin, sekiz bin de resimleri getirince.»

«Biraz fazla değil mi Danny?»

Yine o alçakgönüllü tavrımı takındım ve, «Dehanın bedeli parayla ölçülmez tatlım,» dedim. Sonra da sordum: «Duval, resimleri burada, Miami'de mi saklıyor?»

«Sanırım öyle. Her yıl birkaç kez New York'a gelir ama, asıl stüdyosu burada. Resimleri burada, elinin altında tutuyor. Şantajı bana işlemezse, resimleri alıp hemen Helen'a koşacak. Her halükârda Duval kazançlı çıkacak.»

«Evet öyle. Gitmeden önce bir sorum var. Duval'in yanında Hal ve Charles adlı iki kişiye rastladın mı hiç? Hal özenli giyime meraklı, Charles ise bir kulağı kopuk, yarma gibi bir herif.»

Elaine, önemsiz bir şeyden söz eder gibi yanıtladı: «Haa, Hal Stone ile Charles Blair... Bunlar Claud'un iş ortakları. Ya da Claud öyle diyor, öyle tanıtıyor bu adamları.»

«Tamam, teşekkür ederim. Şimdi artık çekimi ver de ben gideyim.»

«Çok mu acelen var?»

«Bilmem, niye sordun?»

Elaine, hafifçe gerindi ve gülümseyerek yüzüme baktı:

«Ben senin hakkında yanılmıştım, o yanılgıları düzelttik. Ama sen de benim hakkımda bazı konularda yanılmadın mı acaba?»

«Ne gibi?»

Kıkırdayarak, «Örneğin seks konusunda,» dedi. «Benim frijit olduğumu söylememiş miydin?»

«Yanılgılarım varsa, düzeltmeye her zaman hazırım.»

Elaine oturduğu divandan kalkıp pencereye doğru yürüdü; pancurları kapatıp odayı yarı karanlık hale getirdi. Sonra yine divana dönüp yanıma geldi, üzerime doğru eğildi. Gözlerini kapatıp dudaklarını uzatmasını bekledim ama öyle yapmadı. Önce kravatımı, sonra da gömleğimin düğmelerini birer birer çözdü.

«Takma göğüs kullanmam ben şekerim, merak etme,» diye takılayım dedim ama lafım ağzımda kaldı. Çünkü Elaine sivri tırnaklarını bir anda göğsüme batırıp beni fena halde tırmalamaya başladı. Can acısıyla ve şaşkınlıkla haykırdığım anda da, elinin tersiyle yüzüme dört beş kuvvetli tokat indirip uzaklaştı. Kendimi toplayıp üzerine yürüdüm.

Karşımda yumuşak ama boğuk bir sesle gülüyordu. Havlu elbisesi iyice açılmıştı. Bir anda elbiseyi sıyırıp odanın öteki köşesine savurdu. Elbisenin altına hiçbir şey giymemişti. Nefesim kesilir gibi oldu yine. Göğüsleri dolgun ve di-

riydi. Göğüslerinin krem beyazı rengi ile omuzlarının ve karnının bronz rengi, harika bir kontrast oluşturuyordu. Aynı beyazlık ince bir çizgi halinde kalçalarında da vardı ve bronzlaşmış bacakları, karşımda mahrem bir çağrı gibi duruyordu.

«Bu da ne demek oluyor?» diye homurdandım. Yanıt yerine, karnıma bir yumruk vurdu. Önceki dayakların etkisi daha geçmemişti, karnım fena halde acıdı. Bileğini yakalayıp kuvvetle sıktım. Can acısıyla kıvranıp arkasını döndü. Bileğini bırakmadım, sıkmaya devam ettim.

«Kavga istiyorsan, haydi bakalım, ben hazırım,» dedim.

Birdenbire vücudu gevşedi, sırtını bana yaslayıp, başını geriye çevirerek baktı. Nefes alışverişi sıklaşmıştı. Gözleri acayip bir şekilde parlıyordu.

«Ben frijit değilim Danny. Yalnız bende duygusallık aramayacaksın. Başka her şey vardır bende.»

Bileğini bıraktım ama benden uzaklaşmadı. Tersine, iyice sokulup kollarımı tuttu ve ellerimi göğüslerinin üzerine gelecek şekilde vücuduna doladı. Bu arada başını omzuma yaslayıp, boynuma hafif öpücükler kondurdu. Duygusallıkla ilgili sözlerinin gerçek olmadığını düşünüyordum ki, sivri dişlerini boynumda hissedip, acıyla kıvrandım. Sonra yine, sırtı ile göğsümü okşamaya başladı...

Şu Miami de amma garip yermiş yahu!

Oteldeki odama ancak akşama doğru dönebildim. Dünya şampiyonluğu için on beş raund

dövüşmüş boksör gibi yorgundum. Bir şişe viski ve buz ısmarlayıp, kendimi duşun altına attım. Sonra koltuğa gömülüp, viskimi yudumlamaya başladım. Böylece belki bir saat karşımdaki duvarı seyredip, kendime gelmeye çalıştım. Biraz kendime gelmiştim ki, kapı vuruldu.

Koltuktan yavaşça kalkıp kapıyı açtım. İçeri Dominic Ludd girdi, ama sanki kalabalık bir grup odayı doldurmuş gibi oldu. Girer girmez de viski şişesini gördü ve o koca sesiyle haykırdı:

«Ey benim soylu ve konuksever dostum! Uzun zamandır içkiye hasret kalmıştım.»

«Yani, aşağıdaki bardan buraya kadar gelmen için geçen zaman. Anlat bakalım, parayı hak etmek için neler yaptın?»

«Şu öldürülen kız, Alisha Hope'u araştırdım önce. Kızın kaldığı pansiyon gibi yeri buldum. Ama öimse kızı fazla tanımıyor. Kimseyle içli dışlı olmazmış. Mankenlik, modellik filan yaparmış.»

«Evet, başka?»

«Ama, artist ve manken bürolarının hiçbirinde kaydı yok.»

«Belki de o biçim filmlerde ve gösterilerde kullanılan kızlardandı,» dedim. Ama Dominic kesinlikle karşı çıktı. O işleri yürütenleri tanırmış, onlara da sormuş. Kızı onlar da tanımıyormuş. Öbürleri hakkında ne bilgi topladığını sordum. Elaine Curzon'un moda dergisi yöneticiliğini filan öğrenmiş, yani yeni bir bilgi getirmedi.

«Peki ya Duval?» diye sordum.

Dominic, o koca burnunu kaşıyarak yanıtla-

dı: «Onu bugüne sığdıramadım. Bir günde o kadar çok saat yok!»

«Ama şehirde sayısız bar var, değil mi? Peki âlâ, Duval'in stüdyosu nerede, biliyor musun?»

«Ey soylu dost, Miami Beach'i avucumun içi gibi bilirim dememiş miydim sana? Stüdyo, Godfrey Caddesinde, elimle koymuş gibi bulabilirim.»

«Bu gece oraya bir göz atmak istiyorum, benimle gelir misin?»

«Soylu dostumla birlikte olmak benim için büyük bir zevktir! Ama gece işi fazla mesai demektir aynı zamanda.»

«Tabii, merak etme, iki yüz dolar alacaksın.»

Şişeden bardağına silme viski doldururken sordu: «Ne kadar da cömertsin sevgili dostum. Nereye gideceğimizi sorabilir miyim?»

Duval'in stüdyosunda saklı resimleri arayacağımızı anlattım. Dominic, bardağındaki içkinin rengini bir süre zevkle seyretti. Sonra askerliğini anlatmaya başladı. Büyük aktörlük yeteneği dolayısıyla onu ordunun kültür işlerinde görevlendirmeleri gerekirmiş ama, bir kâtibin anlayışsızlığı yüzünden istihkâm birliğine vermişler. O yüzden de, patlayıcılar konusunda büyük bir uzmanlık kazanmış. Askerde, köprülere patlayıcı madde koyup havaya uçurmasını iyice öğrenmiş. Aynı bilgisini kasa açmakta da kullanabilirmiş.

«Köprü uçurmakla kasa açmak arasında dağlar kadar fark var,» diyecek oldum, kabul etmedi...

«Aradaki fark, önemsiz denecek derecede küçüktür soylu dostum. Ayrıca, vereceğin bir yüz-

lükle, bu alandaki bütün bilgi, deneyim ve malzemem emrinde olacaktır.»

«Arkadaş, sen beni ufak ufak soymaya mı niyetlisin? Yoksa bütün bu olanları sen planlayıp, Alisha'yı da sen mi öldürdün, beni yolmak için?!»

Birden çok alındı ve büyük bir ciddiyetle, «Soylu dostum, bir zamanlar bir matinede iki üç yüz dolar alırdım ben!» dedi.

«Pekâlâ,» dedim. «Yanına ne takım taklavat alacaksan al ve saat dokuzda burada ol. Haydi bakalım!»

«Biraz erken değil mi? Binada temizlikçiler kalmış olabilir o saate diye düşünüyorum.»

«Bana bak,» dedim, «Konumuz içki olunca sen düşünürsün. Şimdi bırak da ben karar vereyim.»

Hay içki lafı etmez olaydım. Odadan çıkmadan önce kaşla göz arasında viski şişesini kapıp koltuğunun altına sıkıştırdı. Dominic'in ardından düşündüm. Önümde zorlu bir gece vardı. Şöyle esaslı bir yemek yiyip geceye hazırlanmak iyi olacaktı. Tam kapıdan çıkarken telefon çaldı. Boş verip yürüyordum ama belki önemli bir şeydir diye dayanamayıp telefonu açtım ve derhal ne büyük bir hata ettiğimi anladım. Telefon eden Bella Lucas'ydı. Heyecanla sordu:

«Danny, Duval'le konuştun değil mi? Neler dedi?»

«Henüz fırsat bulup konuşamadım.»

«Aman koca bir gün geçti yani. Ne yaptın bütün gün?»

«Önemli bir şey yapmadım. Sen ne yaptın bakalım. Myers seni yemeğe davet etti mi?»

Üzgün bir sesle anlattı:

«Myers hiç de senin dediğin gibi bir adam değilmiş yani... Kızlara düşkünlüğü filan da yok. Aslında kızlardan korkuyor bile. Ne yaptımsa olmadı yani. Beni yemeğe filan davet etmedi.»

«Bak bunu öğrendiğimiz iyi oldu. Myers'i şüpheliler listesinden silebiliriz öyleyse.»

Bella konuyu değiştirdi:

«Bu geceki buluşmamızı iptal edebilir miyiz?»

Bu geceki buluşma da neydi? Kafamı zorladım ve anımsadım.

«Haa, şu... Hani benim Duval'e sorularımı ve onun yanıtlarını analizden geçirip beni aydınlatacaktın. Niye vazgeçtin?»

«Ani bir durum oldu da yani... Şey, özel ve kişisel bir şey. Danny, bana gücenmezsen, bu gece bir başkasıyla buluşacağım.»

«Niye güceneyim. Herhalde senin hemşerilerden yakışıklı bir gençtir.»

«Yine benimle alay ediyorsun yani...»

«Alay filan ettiğim yok Bella. Sadece merak ettim, senin için dünyada seks diye bir şey yoktu da...»

Kızgın ve soğuk bir sesle bana bir ders verdi: «O senin söylediğin sözcükle aşk arasında büyük fark vardır ama senin bunu anlayacağını sanmıyorum Danny Boyd!..»

«Yarın bana telefon et de ayrıntıları bildir. Bu gece için de iyi eğlenceler dilerim.»

«Tabii hoş vakit geçireceğim bu gece. Ama senin sandığın gibi değil yani,» deyip, telefonu çat diye kapattı.

9

Dominic tam saat dokuzda geldi. Elinde eski püskü bir çanta vardı. Vücudundan çevreye viski kokuları saçılıyordu, ama yine de sallanmadan ayakta durabiliyordu.

«Elindeki çantada ne var?» diye sordum.

«Her zamanki uzak görüşlülüğümle, bu akşam yapacağımız iş için gerekli bazı malzemeleri yanıma aldım. Sadece yüz dolarlık ek masraf olacak senin için.»

«Hoppala! Yüz dolar daha mı? Arkadaş, sen beni iyice yolmaya karar verdin anlaşılan.»

Çok alınmış gibi, «Bu malzemeyi bu işlerin büyük ustası olan bir dostumdan kiraladım,» dedi. «Bu dostum, tam bir sanatçı gibidir işinde. Çantada, bize gerekli olan her şey var.»

Homurdanarak, «Pekâlâ, umarım öyledir,» dedim.

Telefonu aldım, santrale Elaine Curzon'un oda numarasını söyledim. İkinci çalışta telefon açıldı.

«Ben Danny Boyd, yalnız mısın?» dedim.

Kıkır kıkır gülerek, «Danny, yaramaz çocuk! Bugünkü sahnelerden sonra yeni bir film çevi-

recek halim mi kaldı sanıyorsun!»

«Sen pekâlâ yaparsın ama arayışımın nedeni o değil. Duval'in stüdyosuna gidip işi halletmek için bütün hazırlıkları tamamladım. Ama senin de yardımına ihtiyacım var.»

Birdenbire soğuk bir sesle konuşmaya başladı: «Sana yüklü bir çek yazdığımı unuttun mu? Bundan ötesi artık senin işin, beni ilgilendirmez.»

«Sadece bir telefon edeceksin. Duval'in stüdyosunun bulunduğu binadaki bekçi mi kapıcı mı, kim varsa, ona Denizkızı'nın güzellik yarışmasında Duval'in çektiği fotoğraflara çok acele ihtiyacın olduğunu söyleyeceksin. Yani, senin dergi için bu gece mutlaka gerekli olacak o resimler. Sen de bir adamını stüdyoya gönderip aldırıyorsun. Ama dur. Önce stüdyoya telefon edip Duval ya da başka biri orada bu saatte çalışıyor mu, onu öğren.»

«Yani iki kez telefon edeceğim. Ona da peki,» dedi. Ardından gülerek ekledi: «Kendimi Helen Richmond diye tanıtacağım. Sonra bir sorun çıkarsa Helen açıklamaya uğraşsın. Seni arayıp sonucu bildireyim mi?»

«Evet Elaine, lütfen,» deyip telefonu kapattım.

Elaine beş dakika sonra telefon etti:

«Stüdyonun telefonu cevap vermiyor, demek orada kimseler yok. Kapıcıya gelince, o yerinde. Denizkızı Mayo Şirketi'nin sahibi tarafından aranmak adamı çok mutlu etti. Bekçiye, yardımcım Bay Jones'un birazdan gelip stüdyodan bir şeyler alacağını söyledim; 'Hay hay efendim, buyursun,' dedi.»

Elaine'e teşekkür edip telefonu kapattım. Dominic pek memnun olmamış gibiydi. Endişeli bir sesle, «Bu iş fazla kolay olacağa benziyor soylu dostum. Yani, bu kadar kolaylık iyi değil. Yakayı ele verip kodese düşmek hiç işime gelmez,» dedi.

«Sen bunca oyunda sahneye çıkmış deneyimli bir aktörsün. Oyun başlamadan önce acemi sanatçılar gibi korkmak sana yakışmıyor. Ama yüreğine kuvvet gelsin diye yolda bir bara uğrarız istersen!»

Dominic'in yüzündeki kaygı silindi, umutlu bir gülümsemeyle, «Soylu dostum ne kadar da anlayışlı. Şöyle üç kadeh attım mı, tamamen hazır olurum.»

Dominic'i barın tezgâhından adeta çekip koparak ayırdım ve üç kadehi ikiye indirmeyi başardım. Godfrey Caddesi uzak değildi, yürüyerek gittik. Duval'in stüdyosunun bulunduğu bina, on beş katlı modern bir yapıydı. Kapıcının zilini çaldım. Birkaç saniye sonra kapı yavaşça aralandı, mavi bir kasketin altında rüzgâr yanığı bir surat belirdi; bizi süzdü. Bütün nezaketimi takınarak, «İyi akşamlar,» dedim. «Benim adım Jones, Denizkızı Mayo Şirketi'nden geliyoruz. Bu da, yardımcım Bay Lush. Bayan Richmond size telefon etmiş olacaktı...»

Bekçi, «Evet tamam,» deyip kapıyı açtı. Adamın belindeki kılıfta koca bir tabanca duruyordu. İçimden, bizi karşılayan böyle tabancalı bir bekçi değil de, yaşlı bir kapıcı olsaydı daha iyi olmaz mıydı, dedim.

Bekçi bizi içeri aldıktan sonra kapıyı yine kilitledi. Asansörlere doğru yürüdük. Kapısı

açık duran ilk asansöre bizimle birlikte bekçi de bindi. «Stüdyo on üçüncü katta,» diye homurdanıp düğmeye bastı. «Sizi stüdyoya götüreyim. İşiniz uzun sürer mi?»

«Çeşitli resimleri elden geçirip, en iyilerini ayıracağız. Derginin yayın tarihi aniden öne alındı da. Resimleri bu gece New York'a kalkan uçağa yetiştirmemiz gerekiyor. Resimleri seçerken çok dikkatli olmak zorundayız, patronlar öyle istiyor. Yani, işimiz biraz zaman alacak,» dedim.

Asansör on üçüncü katta durdu. Bekçinin ardı sıra yürüyüp koridordan geçtik. Kapısında altın yaldızlı harflerle, 'Claud Duval-Fotoğraf Stüdyosu' yazan fiyakalı bir kapının önünde durduk. Bekçi bir yığın anahtar arasından birini seçip kapıyı açtı, sonra da bana dönüp ekşi bir suratla: «Ben aşağıda bekliyorum,» dedi. «İşiniz bitince haber verin, gelip kapıyı kilitlemem gerekiyor.»

«Tabii, tabii. Çok teşekkür ederiz, zahmet oldu.»

«Bir şey değil Bay Jones,» dedi ama gitmedi. Durup bekledi. Dominic'e dönüp sert bir sesle, «Lush!» dedim. Dominic'ten sinirli bir yanıt geldi: «Yani biraz içkici olduğum söylenebilir belki, ama ben...»

Sözünü kestim. «Bay Lush. Sayın bekçinin zahmeti için kendisine bir on dolar veriniz lütfen.»

Dominic bana ters ters bakarak cebinden bu akşam ona verdiğim paraları çıkardı, dikkatle bir onluk ayırıp, isteksizce bekçiye uzattı.

Bekçi parayı kapıp cebine atarken, «Çok te-

şekkürler,» dedi. «Ben, dediğim gibi aşağıdayım, bir şey isterseniz haber verin.»

Sonra asansöre doğru yürüdü. Biz de Duval' in stüdyosuna girdik. Burası oldukça geniş, çok pahalı eşyalarla süslü bir yerdi. İçerde fotoğrafların çekildiği geniş odadan başka birkaç da çalışma odası vardı. Odalardan birinin kapısında yine altın yaldızlı harflerle, 'Claud Duval' yazılıydı. Duvarlara, çerçevelenmiş çeşitli fotoğraflar asılmıştı.

Dominic, «Ne aradığımızı söylesen artık,» dedi. «Ne aradığımızı bilirsem daha rahat yardım edebilirim.»

«Resimler... O biçim resimler. O duvardakiler olamaz. Bizim aradıklarımız herhalde Duval' in odasındadır.»

Kapısında 'Claud Duval' yazan odaya girip ışıkları yaktım. Her tarafta pastel renkler egemendi. Buradaki duvarlarda da usta işi fotoğraflar asılıydı. Hepsinde de Duval imzası görülüyordu. Odada iki dolap vardı. Birini ben, öbürünü Dominic açıp hızla karıştırmaya başladık. Dolaptaki bütün resimleri elden geçirdim, hiçbiri aradıklarımız değildi. Dominic'e baktım, o da işini bitirmişti.

«Sen de bir şey bulamadın mı?»

«Hayır, bulamadım. Şimdi ne yapıyoruz?»

Çevreye bakınarak, gözlerimle duvarları araştırdım.

«Burada mutlaka bir kasa vardır. Mutlaka vardır da, gizli bir yerdedir. Şu duvardaki fotoğraflardan birinin arkasında, duvara gömülü bir kasa olmalı.»

Dominic bir yandan, ben bir yandan, duvar-

ları, resimlerin altlarını filan yoklamaya giriştik. Sonunda, 'Balık Ağındaki Çıplak' adlı başyapıtın altında bulduk aradığımızı. Bu, balık ağına sarılmış çıplak bir kızın resmiydi. Ama resim, fotoğrafçıların 'yumuşak odak' dedikleri o acaip teknikle çekildiğinden, ne olduğu ilk bakışta pek belli olmuyordu. Öyle ki, ilk bakışta kız mı, oğlan mı, o bile anlaşılmıyordu. Dominic resimdeki tipin uzun saçlarına bakıp kız diyecek oldu, fakat sonra, son zamanlarda ortalığı kaplayan uzun saçlı oğlanları anımsayıp resimdeki tipin cinsiyetini belirlemek için başka taraflarına bakmak gerektiğine karar verdi.

Neyse, bu arada ben resimi duvardaki çivisinden çıkarıp yere bıraktım. Dominic de, ortaya çıkan kasayı incelemeye girişti. Kasanın şifreli kilidini kurcalamaya başlarken, üzerine tam bir profesyonel kasa hırsızı havası gelmişti. İçimden, bunun sadece bir aktör numarasından ibaret olmaması için dua ettim. İncelemesini bitirince eğilip çantasını çıkardı ve bir matkap aldı.

«Umarım ne yaptığının farkındasındır,» dedim.

Kendinden çok emin bir tavırla yanıt verdi: «Soylu dostum bana güvenebilir. Uygun yerlerde açılmış birkaç küçük delik... Sonra da içine uygun bir maddeden birkaç damla. Kasa şıp diye açılacak, bak göreceksin.»

Kenara çekilip bir sigara yaktım. Ben sigaramı içerken, Dominic büyük bir dikkatle çalışarak önce iki ufak delik açtı, sonra da içinde pelte gibi bir madde bulunan bir tüp çıkardı. Tüpü, yavrusunu taşıyan bir anne gibi özenle

tutuyordu.

«O tüpteki de ne?» diye sordum.

Gayet sakin, «Nitrogliserin, canım!» dedi. «Nitrogliserin hırçın ve kaprisli bir kıza benzer, ama huyunu bilenler için idaresi o kadar zor değildir. Merak etme sen!»

Pek merak etmedim sayılır. Ama, Dominic daha sözlerini bitirmeden kendimi odanın öteki köşesine atmış, dolaplardan birinin arkasına sinmiştim. Bundan sonra, Dominic'i dolabın arkasından başımı dikkatle çıkarıp bakarak izledim. Dominic, açtığı deliklere nitrogliserini doldurduktan sonra, iki de kablo yerleştirip, geri geri, kabloları sallayarak yanıma kadar geldi.

«Bu nasıl bir gürültü yapacak şimdi?» diye sorarken sesim çatlaklaşmıştı nedense. Dominic ise, bu sorumdan fena alınmıştı.

«Gürültü mü?» diye yüzünü ekşitti. «Gürültü filan olmayacak. Sadece ufak bir ses. Şöyle birisi hafifçe öksürüp boğazını temizlemiş gibi bir ses. Hepsi o kadar.»

«Emin misin?»

«Soylu dostum, sorularından alınmaya başladım. Yoksa bana güvenmiyor musun?»

«Hayır, güvenmiyorum. Ama bu saatten sonra başka seçeneğim yok yazık ki.»

Dominic, lambalardan birini söndürdü. Lambayı duvara bağlayan kabloları açıp, tellerin birini elektriğe bağladı. İkinci teli de bağlamaya başladığı sırada, Dominic'in işini bitirmesini aşağıda birinci katta beklesem daha iyi olmaz mıydı, diye düşündüm. Ama bunu Dominic'e söylemeye fırsat bulamadım. Çünkü o neşeli bir sesle:

«İşte oldu. Kasa şimdi şıp diye açılıyor,» dedi ve az önce söndürdüğü lambanın düğmesine uzandı.

Ben de hemen dolabın arkasına iyice sinip, ellerimle kulaklarımı tıkadım. Hafif bir öksürük gibi bir ses işittim, arkasından bir patlama gelecek diye bekledim, ama gelmedi. Sonunda yeterince beklediğime karar verip, dolabın arkasından başımı uzattım. Dominic, öteki dolabın üstüne rahatça yaslanmış gibi duruyordu. Tam bir gevşeme içinde gibiydi. Gönlünü almak gelmişti içimden.

«Sana söylediklerimi geri alıyorum,» diye seslendim. «Bir hafif öksürük sesi demiştin, tam dediğin gibi oldu.»

Ama gözüm kasaya ilişir ilişmez neşem sönüverdi.

«Seni sahtekâr herif,» dedim, «kurusıkı mı attın nedir, kasanın cilası bile bozulmamış!»

Dominic yanıt vermedi. Yanına gidip omzunu sarsarak, «Haydi söyle bakalım, ne halt ettin,» diyordum ki, omzu elimden kaydı ve koca vücudu, dönüp kıvrılarak sırtüstü yere uzandı. Gözleri bir şaşkınlık ifadesiyle bakıyor gibiydi. Ama yüzünde, gözlerinden daha önemli bir şey vardı: Tam burnunun orta yerinden koca bir delik açılmıştı, ve koca burnu kan içindeydi!

Böyle ne kadar zavallı Dominic'e baktığımı bilmiyorum. Derken, arka taraftan soğuk bir ses işittim: «Lambanın düğmesini açmayı bir de sen dene istersen Boyd. Seni de şu yerdeki serserinin yanına gönderivereyim.»

Yavaş yavaş başımı çevirip arkaya baktım.

Kapının yanında iki kişi duruyordu. Hani şu nazik nazik konuşup, yumruklarıyla mesaj gönderen iki hergele! Bana seslenen, Hal Stone denilen bıyıklı kerataydı. Diğeri de, sol kulağı kopuk Charles Blair'di. Elinde, ucuna susturucu takılmış bir .38'lik vardı. İt oğlu it, Dominic'i bu silahla öldürmüştü demek!

Hal, adeta neşeli bir sesle, «Senin aptal bir adam olduğunu anlamıştım ama bu kadar aptallık edeceğini de sanmazdım Boyd,» dedi. «Hadi bakalım, ellerini kaldır da, çık o dolabın arkasından şimdi!»

Hemen dediğini yaptım ve ellerim havada dolabın arkasından uslu uslu çıktım. Odanın ortasına gelip durdum. Neden mi? Böyle yaparsam biraz daha uzun yaşayacağım konusunda ufak bir umut vardı içinde...

Hal, usta elleriyle hemen üstümü aradı. Üzerimde tabanca olmadığını anlayınca, beni bırakıp, Dominic'e ayağıyla birkaç kez vurdu. Sonra, canı sıkılmış bir suratla Charles'a döndü:

«Ölmüş bu... Şimdi bir de cesedi ortadan kaldırmak işi çıktı başımıza,» dedi.

Bense Hal'e bir soru sordum: «Nasıl olup da buraya geldiniz? Geçiyorduk, öyle bir uğradık numarasını yapmayın da doğrusunu söyleyin.»

Hal sırıtarak konuştu: «Yanılmıyorsam, şu anda bizim soru sormamız gerekir ama... Bu kapıda otomatik bir alarm cihazı var. Bu kadar basit bir şeyi ancak senin gibi gerzekler düşünemez Boyd. Bu alarm cihazı doğrudan doğruya bize bağlıdır, polise değil! Senin anlayacağın, stüdyoyu hırsızlara karşı filan ko-

rumak bizim görevimiz,» dedi.

Başımla Dominic'in cesedini gösterdim: «Onu öldürmeniz şart mıydı?»

Yanıt Charles denilen itten geldi. O çirkin, titrek sesiyle, «Tabii ki şart değildi. Ama ara sıra işe biraz zevk katmak da fena mı yani?»

Hal lafa karıştı: «Charles, şimdi bir plan yapıp ona göre hareket etmemiz gerekiyor. Ben aşağı inip içerde bir kedi kapalı kalmış da alarma o dokunmuş filan diyeceğim. Bekçi her şeyi normal, yolunda bilecek. Sen şu cesetle Boyd'u alıp servis asansörüyle zemin katına indireceksin. Arka kapının önüne çıkıp beni bekleyin, beş dakikaya kalmaz orada olurum. Bu arada, Boyd'u bırak da birkaç dakika arkadaşının başında gözyaşı döksün istersen.»

Hal bunları söyledikten sonra, hızla çıkıp gitti. Charles ayısı da gözlerinde manyak bakışlarla bana yaklaşıp, «Arkadaşını sırtla bakalım Boyd,» dedi.

Dominic'in ne kadar ağır olduğunu bilmiyordum, kaldırıp sırtlayana kadar kan ter içinde kaldım. Sonra da, arkamda Charles ayısı, ıkına sıkına stüdyodan çıkıp servis asansörünün kapısına geldik. Charles saatine baktı, «Eh, üç dakika kadar var,» dedi. Asansöre binip aşağı indik.

Servis asansörü, aşağıda, binanın arkasındaki çıkışa açılıyordu. Bir de yükleme boşaltma platformu vardı. Dominic'in gittikçe artan ağırlığı altında ezilip dururken, binanın arkasındaki park yerinin demir kapısı gıcırtıyla açıldı. Biraz sonra da, yeni görünüşlü Buick marka bir araba yaklaşıp, beklediğimiz yerin hemen önün-

de durdu. Direksiyondaki Hal'di.

Charles o sevimli sesiyle, «Hadi bakalım Boyd, arabaya,» diye homurdandı.

«Arkadaşını arka koltuğa bırak. Yerde yatmaktan rahatsız olmaz herhalde. Sen de öne geçip Hal'in yanına otur.»

Dediğini yapıp, oflaya poflaya Dominic'i arka koltuğa uzattım ve geçip ön koltuğa, Hal'in yanına oturdum. Benim arkamdan da Charles ayısı binip arka koltuğa oturdu. Otururken de Dominic'in cesedini hoyratça itip yere düşürdü. Görmedim ama, Dominic'in cesedine o koca ayaklarıyla bastığından emindim.

Hal arabayı sürdü, park yerinin çıkış kapısından geçince durdu. Charles inip kapıyı kapattı. Bu arada, Hal direksiyonu bırakmış, tabancasını kaburgalarıma dayamıştı. Charles ayısı yeniden arabaya binip kapıyı kapattıktan sonra, Hal de silahını yerine koyup direksiyonu aldı, yeniden yola koyulduk. Tabii, Charles'ın tabancasının tam ense köküme doğru nişanlanmış olduğunu görmeme gerek yok... Bunun böyle olduğunu ense tarafımdaki saçlarımla hissediyordum.

Böyle beş dakika kadar yol aldıktan sonra, Charles yine o sevimli sesiyle Hal'e sordu: «Neresi uygun olur dersin?»

Hal yanıtladı: «Atlantik. Temiz iş olur, değil mi?»

Charles kıkırdar gibi, «Tabii, tabii,» dedi, «hem, Boyd da bize teşekkür eder...»

«Size teşekkür mü edeceğim?» dedim. «İşte bunu kavrayamadım.»

Hal çok keyiflenmiş gibi, «Tam da üstüne

bastın, seni kazma kürek kavramaktan da kurtarıyoruz işte,» dedi.

«Ne? Ne kazması?» diyecek oldum. İkisi birden manyak manyak gülmeye koyuldular.

Hal, «Canım, anlasana Boyd, mezar kazma zahmetinden kurtarıyoruz seni işte!» dedi.

Hal bir süre daha gittikten sonra arabayı deniz kıyısında bir yerde durdurdu. Durduğumuz yer, küçük bir özel iskelenin başıydı. İskeleye bağlı kıçtan takma motorlu bir kayık vardı. Kayığa doluşup açıktaki bir şamandıraya bağlı bir tekneye yanaştık, merdivenleri tırmanıp yukarı çıktık. Bu, orta boy bir yattı.

Yatın kıç tarafında, derin su balıkçılığında kullanılan çeşitli olta takımları filan duruyordu. Balık avlayanların oturması için de iki koltuk vardı. İçimden, balığa çıkıyorsak ben ayakta kalacağım, diye geçirdim. Ama Hal'in pek şakaya tahammülü yok gibiydi. Dominic'in cesedini kıç tarafta yere atılmış bıraktıktan sonra, bana yatın kabinine girmemi işaret etti. Benim arkamdan da ikisi birden girdiler içeri.

İçerde Hal, sesine en etkileyici havayı vererek: «Önce birkaç sorum var Boyd,» dedi. «O duvardaki kasanın içinde ne bulacağını umuyordun? Seni oraya kim yollamıştı?»

«Duval'le son görüşmemizden sonra bir paket sigaramın kaybolduğunu anlamıştım da, belki kasaya saklamıştır diye, bir bakayım istedim.»

Charles hiçbir şey söylemeden yine o bilimsel yöntemleriyle bana iki yumruk attı. Kerata, yumruklarını fazla sıkmadan bir acaip vuruyordu ama, elinin bütün kemiklerini suratım-

da hissediyordum. Sendeleyip öne düşecek gibi oldum ama avucuyla çeneme vurup, beni kaldırdı.

Sonra yine sabırla, sorusunu tekrar etti: «Kasada ne arıyordun?»

Yutkunarak, «Resim arıyordum, o biçim resimler,» dedim.

«Bir de öyle resimler mi topluyorsun? Yoksa bunun özel bir anlamı mı var?»

«O resimleri ele geçirebilseydim, Hope adlı kızı öldürenin Duval olduğunu kanıtlayacaktım.»

Hal'in yüzünden, gerçekten meraklandığı anlaşılıyordu. «Çok ilginç bir mantık doğrusu,» dedi. «Biraz daha açıkla da daha iyi anlayalım.»

«Açıklayayım. Aradığım o biçim resimler, Elaine Curzon ile yaşlı patronu Bay Richmond'ın resimleriydi.»

Az önce yediğim bilimsel yumrukların etkisinden tam olarak kurtulabilmiş değildim daha. O yüzden, durup bir nefes aldıktan sonra devam ettim. «Duval bu resimleri kullanarak Elaine Curzon'a şantaj yapıyor. Yine bu resimlerle Elaine'i korkutup, 'Alisha Hope öldürüldüğü sırada Duval benim yanımdaydı,' diye yalan söyletiyor.»

Hal keyiflenmiş gibi sordu: «Yani, eğer sen o resimleri ele geçirip Elaine'e geri verirsen, Elaine de yalan söylemekten vazgeçip, Claud'u ele verecek, öyle mi?»

«Evet öyle,» dedim.

Charles, yine manyak manyak gülerek beni gösterip, «Bu herifi atlatmış!» diye haykırdı.

«Bana bak, çok üstüme varma ve etkili dost-

larım olduğunu da unutma,» dedim.

Hal, «Tamam tamam,» diye araya girdi. «Uzatmak anlamsız. Bütün gece burada kalıp laflayacak halimiz yok.»

Sonra kabinin içini gözleriyle araştırarak, «Yola çıkmadan önce içecek bir şeyler yok mu burada?» dedi. Hemen ardından da, gözlerini kısıp: «Bu da ne arıyor burada?» diye haykırdı.

Kabinin duvarına yapışık ranzaya doğru atılıp, ranzanın üstündeki yumuşak yastıklardan birini yerinden kaldırdı. Yastığın altında yarı gizlenmiş gibi duran, mavi saten kumaştan bir giysi çıktı ortaya. Hal mavi sateni elinde sallayınca, bunun bir kadın mayosu olduğu anlaşıldı.

Charles ayısı yine kıkırdayıp: «Kıyak iş be,» dedi. «Bizim Claud yine hızlı bir parti vermiş herhalde.»

Hal ise, mayoyu ciddi ciddi incelerken, «Claud'un bu kadar hızlı partiler verdiğini bilmiyordum,» dedi. Mayonun markasını görünce de «Tabii bu da Denizkızı,» diye ekledi.

«Belki de bundan sonra öldüreceği kız için hazırlamıştır bu mayoyu,» dedim.

Charles ayısı bana, «Susacak mısın, yoksa susturayım mı?» dedi.

Hal, «Bırak konuşsun. Çok güzel bir şey söyledi, çok iyi fikir doğrusu,» dedi.

Charles çok şaşırmış gibi kafamı göstererek: «Bu kafadan güzel bir fikir mi çıktı diyorsun?» diye sordu.

Hal, Charles ayısına yanıt vermeye gerek duymadan beni süzmeye başlamıştı. Gözleri, önüne konulmuş pirzola ile biftek arasında tercih

yapmaya çalışan bir yamyam gibi bakıyordu. Sonunda, gayet yumuşak bir sesle: «Boyd, elbiselerini çıkar,» dedi.

«Ne? Ne diyorsun sen?»

«Ne dediğimi işittin, elbiselerini çıkar!»

«Bana bak, sen beni ne sanıyorsun be!» diyordum ki, sesim soluğum bir anda kesiliverdi. Çünkü hergele Hal, sağ elinin tersiyle âdemelmamın üstüne bir vurmuştu ki, ağzımdan burnumdan alevler fışkırır gibi olmuştu.

Charles ayısı halime bakıp, «Çocuk soyunmak istemiyorsa bir sebebi vardır elbet. Belki vücudunda bir kusur var da, görmemizi istemiyor,» dedi.

Hal ise kesin bir tavırla, «Ya şu elbiselerini güzellikle çıkar, ya da Charles sana zahmet olmasın diye bu işi yapıverir. Hangisini istersen... benim için hiç fark etmez,» dedi.

O hergele için fark etmeyebilirdi ama benim için çok fark ederdi tabii. Sanki bir batakhanede son numaraya çıkan striptizciymişim gibi, orta yerde yavaş yavaş soyundum. Soyunmam bitince, Hal elindeki mavi saten kadın mayosunu Charles'a uzattı. «Bunu sakla, biraz sonra sana lazım olacak. Hadi bakalım, şimdi motoru çalıştırıp yola koyulalım. Sana gelince Boyd, sen burada kabinde kalacaksın. Biz hazır olunca, seni burdan çıkarırız,» dedi.

İkisi birden kabinden çıkıp, kapıyı dışardan kilitlediler. Charles ayısı elbiselerimi de alıp dışarı atmıştı. Kabinin orta yerinde, Âdem Baba kılığında, sipsivri kalmıştım. Biraz sonra motorların çalıştığını duydum. Bastığım yer zangırdadı. Seslerden, şamandıraya bağlı ipin de

çözüldüğünü anladım. Derken, yat suyun üstünde kayarak yol almaya başladı. Hız gittikçe artıyordu. Bense, kenardaki ranzaya çökmüş, Âdem Baba kılığında ne halt edeceğimi kara kara düşünüyordum.

İş üstünde basılıp kadının kocasına yakalanmamak için kapağı gardıroba atmış acemi bir zampara gibiydim. Böyle acayip bir durum, daha önce hiç mi hiç başıma gelmemişti.

Ne kadar zaman yol aldık bilmiyorum... Derken, teknenin yol kestiğini anladım. Motorlar son bir zangırtıyla tekneyi titrettikten sonra, tamamen durdu. Güverteden patırtılar geldi, ardından da denize düşen iri bir cismin çıkardığı ses duyuldu. Dünya yüzünden bir yetenekli aktörün daha silinip gittiğini anlamak için, benimki gibi üstün bir zekâya sahip olmaya gerek yoktu.

Hemen . ardından kabinin kilidi açıldı ve Charles içeri seslendi: «Tamam Boyd, hadi dışarı gel artık.»

Ayının sesi hiçbir zaman bu kadar beter gelmemişti bana. Ağır ağır güverteye çıktım. Charles ayısı, elinde tabanca beni bekliyordu. Pis pis sırıtarak, «Haydi bakalım, kıç tarafa geçiyoruz, yürü,» dedi.

Dediğini yapıp teknenin kıçına yürüdüm.

Hal orada, dişlerinin arasına bir puro sıkıştırmış durumda bekliyordu. Şık giysileri içinde, bir yirminci yüzyıl korsanı gibiydi it oğlu it. Bir kuru kafalı, kemikli bayrağı eksikti. Bana doğru bakıp sırıtarak ne dese beğenirsiniz:

«Umarım romantik tabiatlı değilsindir Boyd. Öyle ya, kırk kulaç derinlikte yatan bir ceset

olmak pek neşeli bir şey olmasa gerek!»

«Beni bu teknede safra gibi gördüğünü bilmiyor değilim Hal. Beni eğlendirmek istiyorsan, yeni bir şey söyle de değişiklik olsun.»

«Biliyor musun, tuhafına gidecek ama, bu fikir senden geldi sayılır. Amacımız, şu Denizkızı güzellik yarışmasına renk katmak değil mi? Şimdi yarışmaya yeni bir renk katma sırası sende işte!»

Kuyruğu dik tutmaktan başka çare yoktu. «Hadi bakalım, neyse aklındaki, yumurtla da biz de bilelim,» dedim.

Hal bana yanıt vermek yerine Charles ayısına seslendi: «Şu silahı bana ver Charles.»

Silahı alıp göğsüme çevirdi. «Görevine ne kadar sadık bir adam olduğunu kanıtlayarak öleceksin Boyd. Yani, boğazını sıkan, Denizkızı marka bir mayo olacak!»

«Bunu anlamıştım zaten, bir dahaki sefere çenemi tutmam gerekecek yani,» dedim.

Hal pek aynı kanıda değildi, «Bir dahaki sefer olmayacak ki Boyd,» dedi, yüzüme buz gibi bakarak Charles'a seslendi: «Yeterince vakit kaybettik Charles. Artık işi bitir bakalım!»

Charles ayısı bu emri alınca pek keyiflendi. Neşeli neşeli mırıldanarak bana yaklaştı. Kendimi aniden yana doğru atıp çenesinin kenarına bir yumruk oturttum. Yavaşça inledi, sonra o koca pençesiyle bileğimi yakalayıp bükmeye başladı. Öyle bir büküyordu ki, kolumun kırılmaması için olduğum yerde dönmek zorunda kaldım. Ayı, kolumu kıskıvrak kapana aldıktan sonra diziyle arkama esaslı bir darbe vurdu. Öne doğru sendeleyip yuvarlanır gibi

oldum, dizlerim, yatın kıç tarafındaki parmaklığa çarptı.

Ayı, kolumu bırakmasıyla birlikte bir anda boğazımı yakaladı. Baktım ki, Denizkızı marka mavi mayoyu boynuma dolamış, sıkmaya başlayıvermişti. Nefes alabilmek için ağzımı sonuna kadar açtım... Ama nafile! Ayı mayoyu sıktıkça sıkıyordu ve ben ciğerlerime bir damlacık bile oksijen alamıyordum. Bu Charlie ayısı, anlaşılan beni öldürme zevkini okyanusa bırakmak niyetinde değildi. Yani beni önce bir güzel boğacak, sonra okyanusa savuracaktı.

Bir anda, kalan bütün gücümü toplayıp başımın arka tarafıyla ayının suratına bir kafa attım. Ayı acıyla inledi ve mayonun düğümü bir an için gevşemiş oldu. Hemen vücudumun ağırlığını öne verdim ve dirseğimi ayının böğrüne gömdüm. Öbür elimle ayıya vurduğum dirseğimi önden destekleyerek, tulumba çeker gibi, belki on kere dirseğimi böğrüne gömüp durdum.

Charlie ayısı acıdan böğürdü, haykırdı ve sonunda o cenabet kadın mayosu elinden sıyrıldı. Ben de dizlerimin üzerine çöküverdim. İki elimle boğazımdaki mayoya yapışıp düğümü gevşetmeye uğraştım, sadece biraz gevşetmeyi başardım. Neyse ki yeniden nefes almaya başlamıştım. Oh be! Dünya varmış... Ama yeniden nefes alabilmenin zevkini öyle uzun boylu çıkarmaya, durumum elverişli değildi. Hemen ayağa kalkıp, ayı ne yapıyor bakayım diye Charlie'den yana döndüm.

Bu arada Hal'e de yan gözle bir bakmayı ihmal etmemiştim. Hal elindeki tabancayı gevşek

gevşek tutuyor ve Charlie ayısıyla boğuşmamı rahat rahat seyrediyordu. Anlaşılan, Charlie ayısının beni ceviz kırar gibi parçalayacağından hiç kuşkusu yoktu. Hal'e de bu sahneyi zevkle, keyifle seyretmek düşüyordu herhalde.

Ayı Charles, acının ilk etkisinden kurtulup kendini toplamış gibiydi. Yavaş yavaş doğrulup bana doğru gelmeye başladı. Zaten bir halta benzemeyen suratı, büsbütün adamlıktan çıkmıştı. Gözlerinde kanlı bir parlaklık vardı. Ağzından çıkan homurtuların ne anlama geldiği tam anlaşılamıyorsa da, hakkımda iyi şeyler söylemediği kesindi.

Geri geri kaçmaya başladım. Ama, bu yatın cenabet kıç tarafında kaçacak yer mi vardı ki? Elime geçirdiğim bir koltuğu Charlie ayısıyla aramdaki boş yere çektim, ama ayı yavaş yavaş bana doğru gelmeye devam ediyordu. Bu arada baktım, ayı sol ayağını sürüyerek geliyor. Benim dirsek darbeleri yerini iyi bulmuş demek. İnşallah ayının bu sakatlığı ömür boyu devam eder, diye düşündüm.

Ayı, aramıza çekip bıraktığım koltuğun yanından dolaşıp beni sancak tarafında iyice sıkıştırdı. Kendimi öbür koltuğun arkasına attım ama, böylece parmaklığa iyice yanaşmış da oldum. Geriye doğru bir adım daha atayım dedim, ama ayağım dolaştı, kayıp düştüm. Ellerimin ve dizlerimin üzerindeydim. Doğrulup kalkacak vakit yoktu, çünkü Ayı Charlie daha doğrulmadan beni yakalayabilecekti.

Koltuğun altında, yüzümden otuz santim kadar uzaklıkta parlayan bir şey gördüm bir anda. Hayal mi, gerçek mi? Bunu düşünecek za-

man değildi. Elimi atıp yakaladım. Çeliğin o tatlı soğukluğunu parmaklarımda hissetmek ne kadar güzeldi! Bu, koltuğun altına düşüp gözden uzak kalmış bir balıkçı zıpkınıydı. Hani şu Atlantikteki kocaman kılıç balıklarını avlamakta kullanılan iri zıpkınlardan.

Hâlâ dizlerimin üstünde kalarak, hafif yan döndüm, Charlie ayısının üzerime gelip eğilmesini bekledim. Tam o koca pençelerini boğazıma doğru uzattığı anda, zıpkını olanca gücümle yukarıya kaldırdım!

Zıpkın ayının vücuduna, hüsyelerinin oralardan, bir yerlerden girdi, karnının üstünden dışarı çıktı. Bir anda her tarafı kan ve pislik kapladı. Ayının iç organları karmakarışık dışarı uğramıştı!

İnsanın kanını donduran çığlıkları hâlâ kulağımdan gitmiyor. Ayı, güvertenin üstüne yüzükoyun devrilip yanıma düştü. Düşerken kafası koltuğun kenarına çarpınca, mide bulandıran bir çatırtı çıkarmıştı.

Doğrulup ayağa kalktım, aynı anda da Hal'in silahının arka arkaya çıkardığı patlamaları işittim. İt oğlu itin silahından çıkan mermiler, benim kafamın bir saniye önce olduğu yerde güverteye çarpıp sekiyordu. Keratanın benden uzaklığı dört beş metreden fazla değildi. Yani bundan sonraki atışların boşa gitmesi pek söz konusu olamazdı. Bunları uzun boylu düşünüp hesap yapacak vakit yoktu tabii. Ama içgüdülerim yine bir bilgisayar hızıyla çalıştı... Ve bir burgu hareketiyle bir anda parmaklığı aşıp kendimi okyanusa bırakıverdim...

10

Suya taş gibi düştüm ve kendimi bırakıp derinlere kadar gittim. Suyun derinliklerinde kalabildiğim kadar kaldım, sonra yukarı yüzüp kafamı suyun üstüne yavaşça çıkardım. Şöyle esaslı bir nefes alıp ciğerlerimi havayla doldurmamla, Hal keratasının silahının patlaması bir oldu. İt oğlu itin attığı mermiler, suyun yüzündeki kafamın bir metre yakınına kadar geliyordu. Hemen suyun derinliklerine daldım yine ve alttan yüzerek, ciğerlerimin dayandığı kadar uzağa gittim.

Kıyı pek o kadar uzak değil gibiydi. Gece olmasına karşın, otellerin, gazinoların pırıl pırıl ışıkları görülüyordu. Hemen kıyıya doğru yüzmeye başladım. En fazla yarım mil uzaklıkta gibiydi kıyı. Gücüm kesilene kadar yüzdüm, sonra biraz dinlenip nefeslenmek için kendimi suya bıraktım. Kıyıya doğru baktığımda, kıyı en çok yarım mil uzaklıkta gibiydi! Ne? Biz deminden beri haybeye mi yüzüp enerjimizi harcamıştık? Keyfim kaçtı. Ters akıntılar, anaforlar ve de daha bilmem neler yüzünden kıyıya bir türlü yaklaşamayacak mıydım?..

Böyle derken kafam, suyun içinde sert bir şeye çarpmaz mı? Aksi bir ses de, «Höst! Önüne baksana lan kereste!» diye nazik bir şekilde duygularını açıkladı.

Evet, bu bir seraptı, anladık. Ama serap dediğin böyle denizin orta yerinde değil, çölde olur bir kere. İkincisi de, hiç böyle ağzı bozuk serap işitmemiştim. Serap dediğin, şöyle çıtı pıtı, fıstık gibi bir kıza benzer, benzese benzese!

Gözlerimi açabildiğim kadar kocaman açıp baktım. Karşımdaki serap öyle fıstık gibi bir kız filan değil, suyun içinde ayakta duran, kızgın görünüşlü kereste gibi bir herifti! Bu gördüklerim hep hayaldi kuşkusuz, Herhalde yuttuğum onca tuzlu su, yorgunlukla da karışınca, böyle etkiler yapıyordu.

Karşımda dikilip duran herife bağırdım: «Sen adam madam değil, hayalimin bir ürünüsün. Ama bu ne biçim dalgadır ki, ben bir saattir köpekler gibi çabalayıp yüzüyorum, sense böyle suya dikine çakılmış yalı kazığı gibi karşımda duruyorsun. Ama madem sen öyle ayakta durabiliyorsun, ben de öyle durmayı deneyeceğim.»

Sonra da bacaklarımı aşağı salıp, «Hadi eyvallah, bu iş burada biter,» diyerek, ağzı bozuk serabıma veda ettim... ve de bir metre kadar derinliği olan suyun içinde ayakta durmakta olduğumun farkına vardım!

Karşımda Miami Beach uzanmış duruyordu. Gece vaktiydi ama pırıl pırıl yanan ışıklar altında sanki gün ortası gibi aydınlıktı. Kum gibi de insan kaynıyordu. Hemen suyun içinde hızla yürüyüp kıyıya doğru birkaç neşeli adım

attım. Derken birden bir tuhaflık hissedip durdum. Belimin altında tatlı bir ürperme hissetmiştim çünkü. Vücudumun o bölgesinde böyle bir esinti olmaması gerekiyordu! Denizkızı marka kadın mayosunu saymazsak, çıplaklığımı örtecek hiçbir şey yoktu ortada. O mavi kadın mayosu da zaten hâlâ boynuma dolanmış durumdaydı. Hemen suyun içine çömeliverdim.

Parmaklarımla bir hayli uğraşıp mayoyu boynumdan kurtardım. Sonra da, düğümlerini iyice çözüp açtım. Çömelmiş durumda, mayoyu giymek için uğraşmaya başladım. Birkaç kez dengemi yitirip suya düştükten sonra, mayoyu dizlerime kadar çekmeyi başardım. Ama asıl sorun da bundan sonra başladı.

Mayo, besbelli, benim gibi doksan kilo ağırlığında, 1.87 boyunda bir herif için değil, kırk beş elli kilo ağırlığında, 1.50-1.60 boyunda bir fıstığa göre yapılmıştı. Cenabet mayonun kumaşı da saten lasteksti ki, sanki su verilmiş çelikti namussuz. Ne kadar çeksen gevşemiyordu. Beş on dakika kadar sessizce uğraştım mayoyla. Sonunda, ardımı biraz örtecek kadar çekmeyi başardım.

Suyun içinde, kıyıya doğru yeniden yürümeye başladım. Kıyıya ayak basıp kumsaldaki kalabalığın arasından geçerken pek sorun çıkmadı. Zaten herkes mayolu, şortlu filandı ve kimse kimseyle ilgilenmiyordu. Ama, kumaşı sanki çelikten yapılmış o cenabet mayo, popumu ve belimi öyle bir sıkıyordu ki yürürken keklik gibi sekmeye başlamıştım. Bu mayoların içinde kızların öyle seke seke yürümelerinin nedeni buydu herhalde.

Kumsalı geçip caddeye varınca güçlükler başladı. Otelime gitmek için Collins Caddesinden geçmem gerekiyordu. Ama namussuz cadde, neon ve floresan ışıklarıyla öyle bir aydınlatılmıştı ki, gündüzden daha aydınlıktı sanki. Derken, caddede piyasa yapan on beş on altı yaşlarında bir grup velet beni gördüler. Bir tanesi, hayretten ağzı açık bana bakakalmıştı. Suratı sivilce dolu, uzun, sıska bir oğlansa, yanındakini dürtüp, «Şuna bak be! Bu karı mıdır, hötöröf müdür nedir?» dedi.

Yanındaki geri zekâlı veletse, «Oğlum sen hiç böyle göğsü kıllı karı gördün mü? Bu olsa olsa iyice manyaklaşmış bir hötöröf,» diye yanıtladı

Sivilceli de, «Ulan bunca hötöröf gördüm ama böyle karı mayosuyla dolaşanını da ilk defa görüyorum!» demez mi? Öte yandan bir şişko velet de, benim biyoloji kitaplarına geçecek çift cinsiyetli bir yaratık olduğum konusunda bilimsel bir teori geliştirmeye başlamıştı.

Tam şu veletlerin kulaklarına yapışıp birer tokatla derslerini vereyim diyordum ki, çevremize birikmeye başlayan kalabalığı fark ettim. Çaresiz, yine keklik gibi sekerek yürümeye başladım. Biraz ileride, şöyle çaktırmadan omzumun üzerinden arkama bir göz atayım dedim. Aman Allah! Ardım sıra yürüyüp gelenlerin sayısı gittikçe artıyordu. Biraz sonra, daha da artan kalabalığın arasında gittikçe yükselen sesler, benim deli mi, hötöröf mü, yoksa çılgın bir karı mı olduğum konusunda derin tartışmalar yapıldığını gösteriyordu. Ama asıl sorun, otele iyice yaklaştığım sırada başladı. Çünkü kalabalık büyüye büyüye trafiğe engel olur ha-

le gelmişti. Arabalarından inip ne oluyor diye bakanlarla filan, ufak çapta bir maç seyircisi kadar insan toplanmıştı çevremde.

Tam bu sırada, bir polis belirdi, yanıma gelip sordu: «Eee ahbap... Ne oluyor? Nedir bu hal bakalım?»

«Reklam numarası sayın polis,» dedim. O anda gelen bir esinle hemen ekledim: «Şu Denizkızı marka mayolar canım... Hani güzellik yarışması düzenliyorlar ya... Duymuşsunuzdur tabii?»

Homurdanarak, «Evet duydum. Ne olmuş yani?» dedi.

Sesime en tatlı ve inandırıcı havayı vermeye çalışarak, «İşte benimki de o reklam kampanyasının bir numarası oluyor böylece,» dedim.

Polis pek tatmin olmamış gibiydi. «Ama trafiğin akışını engelliyorsunuz bayım. Şey, yani bayım dedim, doğru mu?»

Dişlerimi sıkarak, «Tabii doğru,» dedim. «Şimdi müsaadenizle, şu karşıdaki Styx Oteline kadar gidebilir miyim?»

Polis isteksizce, «Haydi bakalım, tamam. Çabucak yürü, toz ol da kalabalık dağılsın,» dedi.

Derin bir nefes alıp, koşarak kendimi otelin girişine attım. Kalabalık da bağırıp çağırarak ardımdan geliyordu. Ardımdaki kalabalıkla birlikte lobiye girişim, otele bomba konmuş gibi bir etki yaptı ilk önce. Resepsiyondaki, müdüriyetteki memurlar ne oluyor diye telaşla koşuşmaya başladılar. Ardım sıra lobiye doluşanların kimi bağırıp çağırıyor, kimi neşeli kahkahalar atıyordu.

Arkamdan gelen telaşlı bir ses bana, «Ma-

dam, bu yaptığınız otelimizin kurallarına kesinlikle aykırıdır. İki parçalı bir mayonun tek parçasıyla böyle dolaşamazsınız!» dedi.

Geriye dönüp, bana bu lafları söyleyen otel müdür yardımcısının gözlerine hain hain baktım. Herif fena bozuldu, yutkunarak özür dilemeye girişti: «Efendim, yani Sayın Bayım, özür dilerim. Ama yani... Böyle...»

«Boş ver, aldırma,» deyip asansörlere doğru yürüdüm. Tam oraya vardığımda, asansörlerden biri de aşağıya gelmiş, kapısı açılmıştı. Hemen içeri daldım. Kapı kapanmadan önce de, dışardaki kalabalığa dönüp olanca sesimle bağırdım: «İşte Denizkızı mayolarının büyüklüğü budur! Denizkızı giydiniz mi, mutlaka fark edilirsiniz! En büyük Denizkızı, başka büyük yok!»

Milletin alkışları arasında asansörün kapısı kapandı, yukarıya çıkmaya başladık.

Odamın katına varınca asansörden indim, ama anahtarım yoktu. Asansörcü çocuğa hemen lobiye gidip müdürüne durumu anlatmasını ve bizzat müdürün anahtarı kapıp iki dakika içinde yanıma gelmesini söyledim. Zavallı asansörcü çocuğa, «Eğer anahtar iki dakika içinde gelmezse, bu sefer de iki parçalı mayonun sadece üst kısmını giyip lobide öyle dolaşacağımı da söyle müdürüne,» dedim. Asansörcü o kadar korkup şaşırdı ki, hemen düğmeye basıp aşağıya indi.

Ben de yüksek sesle sayı sayarak zamanı hesaplamaya başladım. Daha altmış bire varmıştım ki, asansör durdu, kapısı açıldı, müdür yardımcısı telaşla fırlayıp adeta kollarıma düştü. Yüzünde zoraki bir gülümsemeyle elindeki

anahtarı bana doğru uzattı.

«İşte anahtarınız Bay Boyd. Hemen odanıza girebilirsiniz bu anahtarla. Ne kadar da sevimli bir oda anahtarı değil mi?»

Elindeki anahtarı kaptığım gibi herifi asansörün içine itiverdim. Asansörcü oğlan asansörün köşesine sinmiş, korku içinde bana bakıyordu. Dişlerimi göstererek bağırdım: «Aşağı!.. Derhal aşağı!»

Oğlan, «Baş üstüne efendim,» diye haykırmasıyla birlikte, asansörü yıldırım gibi aşağı indirdi. Ben de odamın kapısını açıp içeri girdim ve kapıyı içerden kilitledim hemen.

Şu cenabet mayoyu aşağı çekip çıkarmak için de üç beş dakikalık bir uğraşma gerekti. Sonunda başardım ve derin bir nefes aldım. Şu son on iki saat içinde yaşadıklarımdan sonra, dinlenmeyi hak ettiğimi düşünerek kendimi yatağa attım.

Çok değil, şöyle beş dakikacık uzandıktan sonra, hemen kalkıp bir sıcak duş yapacaktım. Ardından bir şişe Napolyon konyak, birkaç istiridye ve de bir kızarmış sülün...

Gözlerimi açtığımda, o tatlı Miami güneşi pencereden içeri doluyordu. Yatakta doğrulup oturduğumda, vücudum çat diye ortadan ikiye kırılmadı ama, kırılmasına az bir şey kaldı herhalde. Her bir kasım, her bir organım ayrı ayrı sızlamaktaydı. Uzanıp telefonu elime aldım. Telefon bile ağır geldi.

«Buyrun resepsiyon,» diye tatlı bir dişi ses geldi telefondan.

Çatlak bir sesle sordum: «Saat kaç?»

«On biri on geçiyor efendim.»

«Sabahın on biri değil mi?»

«Evet, efendim.»

Telefondaki kızın sesinden, biraz endişelenmeye başladığı anlaşılıyordu ama ne yapayım, denizde geçirdiğim onca zaman yüzünden nasıl vücudumda iş kalmadıysa, saatimde de hayır kalmamıştı.

Bir soru daha sordum: «Ayın kaçı oluyor?»

Soğuk bir sesle, «On dokuzu,» dedi.

«Peki, günlerden ne?»

«Cuma,» dedikten sonra ekledi: «Hangi ayda olduğumuzu da soruyorsanız, söyleyeyim: Ocak!»

«Çok teşekkür ederim. Şimdi beni oda servisine bağlayın lütfen. Ama son bir sorum var: Burası Japonya ya da İsveç filan değil ya?!»

Oda servisine esaslı bir kahvaltı ısmarladım. Kahvaltım gelinceye kadar duş, tıraş gibi işlemlerimi tamamlamış, giyinmiş, hazırlanmıştım. Önümdeki güne çakı gibi bir görünüşle başlıyordum. Güzelce kahvaltı ettikten sonra, hemen şu güzellik yarışması seçmelerinin yapıldığı Star Tiyatrosuna telefon ettim.

Telefona çıkan tiyatro müdürü, kendisini aradığım için memnun olmuşa benzemiyordu. Adamı, tiyatrodaki figüran kızlardan biriyle baş başa kalıp, kıza sanatın inceliklerini öğrettiği sırada rahatsız etmiştim galiba. Ona kendimi tanıttım. Ama, Denizkızı Şirketi'nin üst düzey yöneticilerinden biriyim diye tanıttım tabii. Bunun üzerine benimle biraz daha saygılı konuşmaya başladı.

«Şu sizin tiyatronun kapısında duran acayip isimli kapıcı hakkında bilgi almak istiyorum...

Hani adı Dominic Ludd mu ne... İşte o adam hakkında...»

«Özür dilerim Bay Boyd, ama bizim tiyatronun adamları arasında dediğiniz gibi biri yok. Biz tiyatromuzu genellikle belli oyunlar için, sadece bina olarak kiraya veririz. Bir de arada, sizin güzellik yarışması gibi bir gecelik organizasyonlarımız olur.»

«Ama söylediğim adam işte o gece tiyatronun kapısında duruyordu. Şöyle iri yarı, kocaman burunlu, gür sesli bir adam... Mutlaka görmüşsünüzdür.»

Tiyatro müdürü biraz durakladıktan sonra,

«Ha, evet,» dedi. «Şimdi hatırlıyorum. Ama o adam sadece o gece durmuştu bizim kapıda. Bildiğim kadarıyla, tiyatro ile başka bir ilişkisi hiç olmadı.»

«Peki, o adamı nerden bulmuştunuz? O adamın adresini istiyorum. Hangi acente aracılığıyla iş bulmuş?»

Tiyatro müdürü titrek bir sesle: «Bunları siz bilmiyor musunuz Bay Boyd?» diye sordu.

«Ben mi? Ben nereden bilecek mişim?»

«Çünkü o adama iş veren sizsiniz. Yani sanırım sizin yardımcılarınızdan biri, Bay Boyd. Bize de bilgi verilmedi. Sizin güzellik yarışması için gerekli bütün adamları şirketiniz bulup görevlendirdi. Kapıcı da öyle.»

«Peki, niçin kimse bana bunları söylemedi?» diye garip, ama kızgın sesle adama çıkışıp, telefonu kapattım. Hemen ardından da, Denizkızı Mayo Fabrikasına telefon edip Myers'i buldum. Çok acele olarak Dominic Ludd'la temas etmem gerektiğini söyledim ve Dominic'i han-

gi acente aracılığıyla bulmuş olduklarını sordum.

Myers, dikkatle dinledikten sonra: «Yarışmanın yarı finallerinin yapıldığı gece tiyatronun kapısında duran kapıcı mı efendim? Çok özür dilerim efendim, ama bu konuda size yardımcı olamayacağım. Çünkü efendim, bu konuda hiçbir bilgim yok efendim...»

«Nasıl olmaz efendim? Sen fabrikanın müdürü değil misin? Yoksa bana numara mı yapıyorsun, orada müdürüm diye?»

Adamcağız sinirlenmeyi de mi biliyordu ne? Kızgın bir sesle: «Ama Star Tiyatrosuyla ilgili işleri ben yapmadım Bay Boyd... Bu konuda efendim, yani, biraz daha dikkatli konuşalım. Çünkü bu işi doğrudan doğruya Bayan Richmond yürütmüştü efendim.»

Bu sümsük herifin bu konuda niçin bu kadar duyarlı oluverdiğini, Bayan Richmond adı geçince anlamıştım. O devam ediyordu:

«Bay Boyd, bu konuda daha fazla bilgi almak istiyorsanız, doğrudan Bayan Richmond'la konuşmanızı tavsiye edebilirim efendim.»

Aksi bir sesle, «Haydi öyleyse, ne duruyorsun? Beni Bayan Richmond'a bağla,» dedim.

«Kendileri burada değiller efendim,» dedi. Sesinde bir çeşit zafer ifadesi var gibiydi. «Kendileri bu sabah hiç görünmediler,» diye ekledi.

Hemen Helen Richmond'ın oteldeki odasına telefon ettim, yanıt yoktu. Tam, ahizeyi yerine bırakmıştım ki, telefon çaldı. Açtım.

«Danny?»

Ses, soğuk, gevrek ve dişiydi. Elaine Curzon'du arayan.

«Elaine, sen misin?» dedim.

«Dün gece ne oldu?»

«Odanın kapısına bir tertibat kurdurmuş, farkında olmayarak alarm sistemine dokunmuşuz. Ortağı olan o iki herif geldi üstümüze.»

«Çok mu kötü şeyler oldu?»

«Pek iyi şeyler değil.»

«Sen iyi misin? Sana bir şey olmadı ya?»

«Sadece gururum incindi biraz... Senin resimleri eğer bürosunda tutuyorsa, mutlaka kasada saklıyordur. Büroda arayamadığımız bir o kasa kalmıştı. Tam oraya da bakacaktık ki, basıldık.»

Neşesiz bir sesle, «Zahmetlerin için yine de teşekkür ederim,» dedi.

«Gelecek sefere belki daha başarılı olurum.»

«Gelecek sefer diye bir şey olmayacak Danny. Duval bu sabah erkenden bana geldi. Bir sürü resim gösterdi ve negatifler elimde, dedi. Eğer dün geceki gibi bir şey daha yaptırırsam, bir saat içinde hepsini Helen'a verecekmiş.»

«Blöf yapıyor.»

«Bence hiç de blöf yapar bir hali yoktu,» dedi. Sonra ciddi bir sesle ekledi, «Hem ayrıca, blöf mü yapıyor, yoksa gerçekten durum bu mu filan diye kendimi tehlikeye atamam. Sana peşin olarak verdiğim para hakkındır. Sende kalsın. Ama onun ötesinde seninle sözleşmemiz bitti artık,» dedi ve yanıtını beklemeden telefonu pat diye yüzüme kapayıverdi.

11

Öğle yemeğinden sonra hemen bir taksiye atlayıp Elite Oteline yollandım. Otelin içinden geçip doğruca Duval'in *cabana*sına gittim. Kapıyı açıp beni görünce, pek sevinmedi doğrusu. Soğuk bakışlarla beni süzerek, «Dün geceden sonra hangi yüzle kapıma geliyorsun Boyd?» dedi. Sonra devam etti:

«Stüdyoya gizlice giriyorsun, kasamı zorlayıp açmaya çalışıyorsun... Seni polis değil de Stone'la Blair yakaladığı için talihlisin.»

«Talihli miyim, değil miyim bilmem. Bu, işe hangi taraftan baktığına bağlı. Bana kalsa, senin alarmının polise bağlı olmasını tercih ederdim.»

Gözlerini kısarak, «Alarm mı?» dedi.

«Şu, büronun kapısına taktırdığın alet canım!»

Gerçekten şaşırmış gibi, «Sen aklını mı kaçırdın?» dedi. «Benim stüdyomda alarma filan ne ihtiyacım olabilir ki?»

«Büronda alarma ihtiyacın olmadığını mı söylüyorsun?»

«Tabii yok, niye olsun ki?»

«Şu senin iki ortak manyak demek ki.»

«Onlar sadece tesadüfen stüdyoya gelmişler o anda. Bakacakları bazı hesaplar varmış da. Benim için büyük şans tabii.»

«Pekâlâ Claud, dediğin gibi olsun. Hadi içeri girelim, bana bir de içki hazırla, öyle konuşalım.»

Kapıyı kapatmaya çalışarak, «Seninle konuşacak bir şeyim yok,» dedi. Ama hem kapıyı hem de onu iterek içeri giriverdim.

İçeri girince kapıyı kapatıp, sırtımı da kapıya dayadım. Duval yine fena halde ürkmüştü. Bana hain hain bakıyor, hızlı hızlı nefes alıyordu. Bir ara kendini toplayıp, «Bak seni uyarıyorum, son defa...» diye bir lafa başladı.

«Kes!» dedim. «Şimdi beni iyi dinle bakalım. Dün gece yanımda biri vardı ve senin ortaklarından Charles, adamı öldürdü. Ondan sonra...»

Bu sefer Duval benim sözümü kesti.

«Adamı öldürdü mü? Yine senin şu pis şakalarından biri mi bu da?»

«Numarayı bırak. Adamın öldürüldüğünü sen de pekâlâ biliyorsun.»

Duval, başını sallayarak, «Bugün Charles'ı hiç görmedim,» dedi, «ama Hal, seni büromda bastıklarını anlattı. Nitro mu nedir, bir şeyle kasayı açmaya uğraşıyormuşsunuz. Sizi büroda yakalayınca, polise haber vermektense, kendileri ufak bir ders vermişler.»

«Hal, Charles'ın öldüğünü söylemedi mi sana?»

«Charles mı? Saçmalıyorsun herhalde...»

Duval bunları söylerken, sesi bir oktav aşağı düşmüştü.

«Hadi artık, bu plağı değiştir Claud,» de-

dim. «Hep aynı şeyi söylemen canımı sıkmaya başladı. Şimdi... Elaine Curzon'un resimlerini istiyorum.»

Duval, alay eder gibi yüzünü buruşturdu. «O resimleri ele geçirmeyi aklından çıkar, Boyd,» dedi. «Elaine'i daha bu sabah uyardım. Ondan ya da senden gelecek en ufak bir şiddet eylemi karşısında, negatiflerin Helen Richmond'ın eline geçmesini sağlayacağım. Şimdi bu yukardan konuşma numaralarıyla göz yıldırmaya çalışmaktan vazgeç de, söyle ne söyleyeceksen.»

Sesimi hiç yükseltmedim. «Elimden kurtulamayacaksın Claud,» dedim. «Hope adlı kızı öldüren sensin. Bella Lucas'yı tiyatroda boğmaya çalışan da sendin. Dün gece senin stüdyonda, adamım senin yüzünden öldürüldü. Ben, postu deldirmekten kıl payı kurtuldum. Bütün bunların hesabını bir bir vereceksin.»

«O Alisha Hope'u öldüren ben değilim diye kaç kere söyledim sana. O kızı öldürmek için ne gibi bir nedenim olabilir ki?»

«Çok esaslı bir nedenin vardı. Elaine Curzon'un Denizkızı Şirketi hisselerine konması senin de işine geliyordu. Böylece, Elaine'e şantaj yapıp para sızdırabilecektin.»

Bezgin bir sesle, «Kız öldürüldüğünde benim başka yerde olduğumu gösteren tanığım var ya,» dedi.

«Tanık da, şantajla korkuttuğun Elaine değil mi? Peki, Bella Lucas'nın tiyatrodaki soyunma odasında boğulması girişimine ne diyorsun? Ben soruşturdum, sen o sırada yalnızmışsın. Seninle birlikte olan kimse yok.»

Yüzü bir an endişeyle buruştu. «O olayda be-

nim de anlamadığım bir şey var,» dedi. Sonra anlattı:

«Jürinin değerlendirmesi bittikten sonra Elaine ile birlikte sahnenin arkasına geçmiştik. O sırada tiyatronun adamlarından biri yanıma gelip, birinin tiyatro müdürünün odasında beni acele görmek için beklediğini söyledi. Müdürün odasına gittiğimde ise, oda boştu. Yani içerde kimse yoktu. On dakika kadar bekledim, baktım kimsenin geldiği yok... Sonunda ya beni çağırtan her kimse acele bir işi çıktı da beklemeden gitti diye düşündüm, ya da çocukça, soğuk bir şaka.»

Sitemli bir sesle, «Claud,» dedim, «bu rolünü iyi ezberlememişsin. Biraz daha gayret etmen gerekiyor.»

«Ne kadar aptalca görünse de, anlattığım gerçek... Neyse, soruların bitti mi Boyd?»

«Bitti, ama sevgili arkadaşın Hal Stone'a bir mesajım var. Onu görünce söyle...»

«Ne söylememi istiyorsun?»

«De ki, onun gibi adi heriflerin sonu çok acı olur genellikle. O Hal denilen herifin sonunun da en acılı tarafından olmasını sağlayacağım. Bundan hiç şüphe etmesin!»

Duval'in *cabana*sından çıkıp, yine o havuzlu yerden ve otelin içinden geçtim. Otelin kapıcısına bir bahşiş verdim. Adam hemen bir taksi çağırdı. Şoföre, Denizkızı Mayo Fabrikasına gitmek istediğimi söyleyip, arka koltuğa gömüldüm, düşünmeye başladım.

Bu Florida'nın havasından mı, suyundan mı nedir, herkes çok açık ve dürüsttü sanki. Herkes, yeni tanıştıkları bir yabancıya birtakım

mahrem şeylerini anlatıveriyordu canım! Önce şu Bella Lucas adlı kızı alalım ele... Alisha Hope'un öldürüldüğü gece kızın odasından çıkan son adamın Duval olduğunu gözleriyle gördüğünü bana söyleyivermişti. Daha ben hiçbir şey sormadan anlatıvermişti bunları. Sonra, soyunma odasında kendisini boğmak isteyen adamın da yine Duval olduğunu söyleyen Bella değil miydi? Ama, bütün bunları polise anlatmaya hiç mi hiç yanaşmıyordu.

Peki ya şu Helen Richmond'a ne demeli? Bana hemen açılıp, babasının vasiyetnamesinin bütün ayrıntılarını ve de babasıyla Elaine Curzon arasındaki gönül ilişkisini filan anlatıvermemiş miydi?

Elaine Curzon'a gelince... Bir iki soru sorup sıkıştırır sıkıştırmaz, sanki bunu beklermiş gibi Duval'in kendisine nasıl şantaj yaptığını söyleyivermemiş miydi?

Duval denilen herifse, önce her şeyi inkâr etmişken, sonra birdenbire Elaine'e şantaj yaptığını kabul edivermişti.

Ya şu bizim iki ahbap çavuşlar; Charles ayısı ile aşağılık hergele Hal. Bu hayvanlar da, güzellik yarışmasını baltalamak istediklerini açık açık söylememişler miydi?

Bunları düşünüp değerlendirirken, taksi Denizkızı Mayo Fabrikasına ulaşmıştı. Taksiden inip, fabrikanın büyük kapısından içeri girdim. 'Danışma' yazılı masada, güler yüzlü bir sarışın oturuyordu. Göğüsleri benim ölçülerime göre oldukça küçüktü, ama yine de fena sayılmazdı. Bay Myers'i görmek istediğimi söyledim, sarışın da bana yol gösterdi.

Bay Myers'in bürosuna doğrudan girilmiyordu. Önce özel sekreterinin odasında beklemek gerekiyordu. Ağır siklet güreşçi gibi bir kadındı bu sekreter. Bu sümsük herifin özel sekreterini herhalde karısı seçiyor, diye düşündüm. Orasından burasından taşan etleri, korse bile toparlayamıyordu. Myers'e geldiğimi haber verdi. Myers de, havasını basmak için beni biraz bekletti, ama büsbütün sabrımı taşırmadan içeri buyur etti.

«Hoş geldiniz Bay Boyd. Bir isteğiniz mi vardı. Şey, efendim...»

«Biliyorsun, finallerin yapılmasına çok az bir zaman kaldı. Bu son aşamada herhangi bir engelleme, sabotaj filan olmaması için hazırlıklı bulunmak gerekiyor.»

Myers birden heyecanlandı.

«Tabii, tabii efendim, bu konuda benden her türlü yardımı isteyebilirsiniz efendim!»

«Güzel... Öyleyse, istediğim bazı bilgiler var. Bu fabrikada uzun zamandan beri mi müdürlük ediyorsun?»

«Sadece son bir buçuk yıldır buradayım. Daha önce New York'taydım.»

«Sen New York'tayken, Elaine Curzon da bu şirkette çalışıyordu demek ki.»

«Evet efendim.»

«Elaine Curzon, Bay Richmond'ın özel sekreteriydi, ama aralarında biraz daha ileri de bir ilişki vardı, değil mi?»

Myers birdenbire kızardı, bozardı, dili büsbütün dolaştı. «Bay Boyd, lütfen... Yani efendim... Bir işiten olabilir. Yani, burada çalışanlar efendim... Duyabilirler...»

«Pekâlâ... Ama bu konu önemli. Sen bu ilişkiyi biliyor muydun?»

Yine yüzü kızararak yanıt verdi:

«Evet, efendim. Biliyordum. Tabii çok üzülüyordum, ama ben karışamazdım ki efendim.»

«Bay Richmond'ın vasiyetnamesindeki hükümlerden de haberin var mı?»

«Evet efendim.»

«Bu işin parasal anlamı nedir sence?»

Bir an düşündükten sonra yanıtladı: «İki milyon dolara yakın. Yani, bugünkü piyasa değerine göre söylüyorum efendim.»

Baktım bu konuda daha fazla bir bilgi alamayacağım, birdenbire konuyu değiştirdim ve, «Finaller için ne gibi hazırlıklar yaptın? Anlat bakalım,» dedim.

Myers'in yüzü aydınlandı, hafifçe öksürüp boğazını temizledikten sonra, ilkokul müsameresine çıkmış bir öğrenci gibi anlatmaya başladı:

«Harika ve mükemmel bir gece olacak efendim. Bundan emin olabilirsiniz Bay Boyd. Yine Zarif Selvi Kulübünde olacağız efendim. Ama bu sefer daha canlı bir organizasyonumuz var tabii. Bayan Richmond efendim, bizzat ilgilendiler hazırlıklarla. Her şeyi bir bir gözden geçirdiler efendim. Bir hafta önce, tam şu sizin oturmakta olduğunuz koltukta, Bayan Richmond oturuyorlardı efendim. Ve bana ne demişlerdi, biliyor musunuz? Finallerin mükemmel bir şekilde geçmesini sağlamaya kesin kararlıymış ve bu iş için her ne kadar para gerekiyorsa hiç çekinmeden harcayacakmış... İşte, aynen böyle demişlerdi efendim.»

Sözcüklerin üstüne basa basa sordum: «Bir hafta önce, tam bu benim oturduğum koltukta oturuyordu, dedin. Bayan Richmond geçen hafta New York'ta değil miydi?»

Myers kendinden pek memnun, başkalarına yukardan bakan bir havaya girerek açıkladı:

«Tabii efendim, siz de, herkes de öyle biliyordunuz. Bu, efendim, Bayan Richmond'ın, şirketimizin yüksek menfaatleri icabı aldığı bir karar idi. Bayan Richmond, hazırlıklarla ilgilenirken rahatsız edilmek istemedikleri için, herkese New York'ta olduklarının söylenmesini istemişlerdi. Aslında Bayan Richmond, burada, kiraladığı küçük bir villada kalıyorlardı efendim. Bayan Richmond, nasıl söylemeli efendim, tam bir yönetici. Yani genç yaşta efendim, bu kadar dirayet az bulunur, efendim.»

«Son bir sorum var... Alisha Hope'u biliyorsun; hani şu öldürülen kız. Kız, burada, Miami'de oturuyormuş. Onu yarışmadan önce hiç görmüşlüğün var mı?»

«Evet, görmüştüm ama biraz düşüneyim... Ne zamandı? Dört ay kadar oluyor. Tamam, şimdi hatırladım. Bir dergi için modellik yapıyordu. Buraya gelmişti. Geliş nedeni de, efendim, bir gösteri için yeni bazı giysileri denemekti.»

«Peki, hangi dergide çalışıyordu? Hatırlıyor musun?»

«Tabii efendim; *Exquisite* dergisiydi. Şimdi hatırladım, Bayan Curzon'la birlikte gelmişlerdi, efendim.»

Önemsiz bir şeymiş gibi, «Bayan Curzon'un Denizkızı Şirketi'nden ayrıldıktan hemen sonra, o derginin editörlüğüne getirilmesi iyi şans,

doğrusu,» dedim.

Myers'in gözleri parladı, masasının üzerinden bana doğru eğilip, alçak sesle, «Sadece şans değil, efendim. İşin asıl başka yönü var, Bay Boyd,» dedi.

«Benimki, dışarıdan bir adamın sözüydü, canım. Tabii, senin gibi işlerin iç yüzünü bilmeme olanak yok. Bu çevrede olup biten her şeyden haberin vardır senin. Herhalde bu işin iç yüzünü de en iyi sen bilebilirsin.»

Myers yine kasılarak anlatmaya başladı; «Eh, biraz... Altı ay kadar önce dergi el değiştirdi. Küçük bir grup, derginin bütün hisselerini satın alarak, yönetimi ele geçirdi. Hisseleri ele geçirenler sadece dört kişiydi, efendim. Claude Duval ve üç ortağı. Yani, Blair ve Stone. Bir de Bayan Curzon. Duyduğuma göre, Bayan Curzon kendisi para koymamış ama, ötekiler gibi hisselerin yüzde yirmi beşine sahip olmuş.»

«Derginin işleri şimdi nasıl gidiyor?»

«Dergi eskiden de pek iyi iş yapıyor sayılmazdı zaten. Ama şimdilerde, Bayan Curzon maliyeti artırıcı bir sürü harcama yapıyormuş. Yani, dergi epey içerdeymiş, efendim.»

«Çok teşekkür ederim Bay Myers,» dedim. «Bana çok yardımcı oldunuz. Sizin gibi, her şeyin iç yüzünü bilen biriyle konuşmak başka oluyor doğrusu.»

Myers pek sevindi bu sözlerime. Bir yandan kasılıp bir yandan gülümseyerek beni uğurlarken, «Ne zaman isterseniz, efendim, hiç çekinmeyin sorun. Hangi konuda arzu ederseniz size bilgi veririm, efendim,» diyordu.

Styx Oteline kokteyl saatinde döndüm. Doğ-

ru Elaine'in dairesine gittim. Elaine kapıyı açıp beni karşısında görünce biraz şaşırdı ve aksi bir sesle, «Seninle işimizin bittiğini söylememiş miydim? Claud'un bu sabahki çıkışından sonra, artık o işe devam edemeyiz, biliyorsun.»

«Canım, şöyle biraz havadan sudan konuşamaz mıyız? Fazla uzun sürmez.»

«On dakikadan fazla vaktim yok. Dışarı çıkmak üzereydim. Hazırlanırken, yatak odamda konuşabiliriz.»

Otel dairesinin oturma odasından geçip, yatak odasına girdik. Elaine'in üzerinde sadece bir külot vardı. Uçuk mavi renkli, minnacık ve Elaine'in kalçalarını sıkı sıkı saran bir külottu bu. İpek parlaklığıyla, yürüdükçe harika görünümler veriyordu.

Elaine, tuvalet masasının önündeki puf'a oturdu. Eline aldığı kocaman bir pudra ponponuyla çıplak omuzlarını pudralamaya koyuldu. Ama, aynada kendi görüntüsüne değil benim görüntüme bakıyordu.

Bir süre Elaine'nin biçimli sırtını seyrettikten sonra sordum:

«Hiç sutyen takmaz mısın, sen?»

Aynadan ters ters bana bakarak, yanıt verdi: «Havadan sudan konuşmak dediğin bu mu? Dün akşamüstü çok daha iyiydin... Yani, az laf, çok iş demek istiyorum.»

Aldırmadım ve konuşmaya devam ettim.

«Sutyen takıp, korse giyen kadınları neye benzetirim, biliyor musun? Zırh giymiş bir şövalyeye... Zırhın içinde ne olduğunu bilemezsin. İçinde çok kıyak bir şey de olabilir, çok berbat bir şey de...»

Elaine, omuzlarını pudralamaya bir an ara verip, «Ben hiçbir zaman sutyen takmadım,» dedi. «Korse de giyemem. Fransız kadınları gibi yani. Fransız kadınları erkeklere hoş görünmek için giyinirler ve bunu itiraf etmekten hiç çekinmezler. Ama Amerikalı kızlar erkekler için değil de, komşu evdeki kızı çatlatmak için giyimine özen gösteriyor. Neyse, bu lafları bırakalım.»

«Elaine, sana bir şey söyleyeyim mi? Sen alışılmış olan şeylerle alışılmamış şeylerin bir karması gibisin. Şu şantaj içinde de, alışılmış olan şey resim kullanmaktır. Hani şu sevişme sahneleri sırasında gizlice çekilmiş açık saçık resimler. Bu konuda psikiyatrların görüşünü almalı. Onlar bir açıklama getirebilirler.»

«Neler söylüyorsun sen yine?»

«Şunu diyorum canım: Her şeyi çok güzel ayarladın. Sana birkaç soru sormamla, açılıp bülbül gibi konuşman bir oldu. Duval'in elinde o biçim fotoğrafların varmış da, onları kullanıp sana şantaj yapıyormuş. Ardından, o resimleri Duval'den almam için bana iş önerisi... Resimleri sana getirirsem, sen de Duval'in Alisha öldürüldüğü sırada yanında olduğu yalanını söylemekten kurtulacakmışsın. Bütün bunları bana yedirmek için de, çok iyi bir yola başvurdun doğrusu: Para ve seks! Hayatta hayır demem olanaksız iki şey!»

«Eğer havadan sudan konuşman buysa, şarkı söyle daha iyi. Sesin nasıl, bilmem ama, bu saçmalardan kötü olamaz herhalde.»

«Bırak bunları da, dinle bakalım Sayın Bayan. Duval'in stüdyosunun olduğu binaya te-

lefon edip bekçiyi ayarlamanı istemiştim ya. Aman ne güzel ayarladın! Ben binaya güzel güzel girdim, ama aslında kapana girmiştim. Çünkü sen Duval'in ortağı olacak o iki hayvana haber verip, bizi stüdyoda bastırdın. Heriflerin sessiz sedasız benim işimi bitirmesini planlamıştın. Gerçekten de hayvanların elinden postu kıl payı kurtardım.»

Elaine, çok sıkılmış gibi oflayıp başını salladı. «Danny,» dedi, «Bütün bu saçmaları dinlemek zorunda mıyım ben? Bu söylediklerini yapmam için bir neden mi var?»

«Çünkü, pekâlâ biliyorsun ki Helen Richmond, Denizkızı Şirketi'nin hisselerini sana kaptırmamak için son kozunu oynuyor bu güzellik yarışmasıyla. Sen de bu yarışmayı sabote etmek istiyorsun tabii.»

Biraz durup nefes aldım. Baktım yanıt vermiyor, devam ettim:

«Duval de sen de jüridesiniz. Yani üçte iki oy sizde. Derken, bir de bakıyorsunuz Helen üçüncü bir üye olarak hiç tanımadığınız bir herifi, yani beni koymuş jüriye. Benim kim olduğumu, Helen'in beni niçin jüriye koyduğunu filan, hemen öğrenmeniz gerekiyor tabii.»

Elaine, «Sen çıldırmışsın,» diye sözümü kesmek istedi ama ben aldırmadım, devam ettim:

«Bu işte kullanmak üzere elinizin altında hazır bir kız da vardı: Yarışmacılardan Alisha Hope adında bir sarışın model... Kıza, yarışma sırasında bana pas vermesini söylediniz, böylece kızlara dayanamayan bendenizi tuzağa düşürmüş oldunuz. Kızla, o akşam otel odasında buluşacaktık ya, ondan önce Hal ile o

Charlie ayısını odama gönderip beni biraz ufalattınız. Hani, nasıl bir adamım? Kolay korkuyor muyum, anlamak için.»

«Sen çıldırmışsın! Derhal çık git buradan!»

«Alisha ile buluşmam, tam bir askeri plan gibi ayrıntılı biçimde hazırlanmıştı. Odasına girdiğimde, kız bana hayatının aşkı ve önüne çıkmış büyük bir fırsatmışım gibi havalarla sarılacaktı. O sahtekâr suratlı Hal ile Charlie ayısı da odaya gizlenmiş bekleyecekler, tam uygun zamanda pat diye ortaya çıkacaklardı. İnsan böyle tam iş üzerindeyken basılınca, korkudan geberebilir bile. Oldukça eski bir numaradır bu.

«Derken, kimin aklına geldi bilmem, daha daha büyük bir numara çevirmeye karar verdiniz. Alisha Hope dediğin, zaten bir garip kızdı. Satrançtaki piyon gibi kolayca harcanabilirdi. Kızı tam benim odaya girmemden önce boğup, cinayeti benim üzerime atmak daha iyi olacaktı. Üstelik, kızı Denizkızı marka bir mayoyla boğmak daha da ince bir numaraydı doğrusu. Charlie ayısıyla Hal, ben kızın odasına girer girmez üzerime çullanıp beni bayılttılar. Gömleğimin ön tarafına bolca içki de döktüler. Oradan da alıp, otelime getirip bıraktılar. Ben odamda ayıldığımda, iyice feleğimi şaşırmış durumdaydım artık. Ne olduğumu. ne yaptığımı bir türlü toparlayamıyordum kafamda. Sanki filmi koparmıştım.

«Üstüne üstlük, bir de cinayet sanığı durumuna girmiştim. Başımda bu bela varken ve de kızı ben öldürmedim diye anlatacağım hikâyeyi kimse kolay kolay yutmazken, siz de yarış-

mayı bir güzel sabote etmiş oluyordunuz işte!»

«Hayal gücün bayağı iyi ama, bu söylediklerinin gerçekle hiçbir ilgisi yok Danny. Bu kadar saçmayı nasıl bir araya getirdin, şaşıyorum!»

«Şaşıyorsun ha? Pekâlâ, şu *Exquisite* dergisine gelelim,» dedim ve yumuşak bir sesle devam ettim:

«Duval ve o hayvan ortaklarıyla bir anlaşma yaptın. Onlar dergiyi bütün varı yoğu ile satın aldılar, sana da dörtte bir ortaklık ve derginin editörlüğünü verdiler. Buna karşılık sen de onlara borcunu, Denizkızı Şirketi'ni ele geçirince fazlasıyla ödeyecektin. Ama, sanırım senden şirketi ele geçireceğin konusunda garanti istiyorlardı. Bu çok yerinde bir istekti tabii. Bunun üzerine sen de, şirketi onların yardımıyla ele geçirebileceğini söyledin.»

Sinirden titreyen bir sesle haykırmaya başladı:

«On dakikan çoktan doldu. Defol git buradan, anlıyor musun? Defol! Bir daha da gözüme görünme!»

«Gidiyorum, gidiyorum. Ama gitmeden önce sırtına biraz masaj yapayım istersen.»

«Defol git,» diye bir çığlık atıp, eline geçirdiği bir parfüm şişesini bana doğru savurdu.

Hemen fırlayıp kapıya doğru koştum. Oturma odasına girdiğimde, arkamdan bir saç fırçası ile koca bir krem kavanozu geliyordu. Anlaşılan, otelin bu bölümü artık benim için pek rahat bir yer olmayacaktı...

12

Neyse, Helen Richmond oteldeki dairesindeydi ve beni odasına davet etti de biraz moralim düzeldi. Üstelik de, beni gülümseyen bir yüzle karşılayıp içeri aldı. Doğrusu hayli zorlu ve yorucu geçen bir günden sonra, fena gelmedi bütün bunlar.

Helen o tatlı sesiyle, «Geldiğin için ne kadar mutluyum bilemezsin, Danny. İki saattir odana telefon edip duruyordum. Çok hayati konular var. Güzellik yarışması finalleri yarın yapılacak ya. Bütün gün finallerin programıyla uğraştım. Bir sürü ayrıntı üzerinde uğraşıp durdum, çok yoruldum,» dedi.

Helen'in üzerinde mat kumaştan, gece mavisi renginde bolca bir giysi vardı. Giysi, güzel ve biçimli vücudunu ne tamamen örtüyor, ne de gerektiğince açıkta bırakıyordu. Kısacası, insanı merakta bırakan cinsten bir şeydi bu giysi. «Şu sırtındaki giysi nedir? Merak ettim.»

«*Peignoir*.» dedi. «Ama bu biraz kısaltılmış bir model.»

«Kısaltılmış demene gerek yok, görüyorum.» Bir yandan da elimi uzatıp kumaşı parmakla-

rımın arasında sıkarak muayene ettim.

«Ama güzel kumaş. Yıldız tozundan yapılmış gibi,» dedim.

«Canım, pek matah bir şey sayılmaz. Oldukça ucuza almıştım bunu. 199 dolar 95 sente. Demek hoşuna gitti, beğendiğine sevindim.»

«Senin gibi, erkekler karşısında bazı sorunları olan bir kız için fazla tahrik edici değil mi bu giysi?»

«Biliyorum,» diye kıkırdadı. «Hadi, şu divana oturup bu konunun analizini yapalım. Bizim fabrikanın kimyageri de öyle diyor zaten. Dünyada analiz kadar ilginç şey yokmuş.»

Ben, içki şişelerinin durduğu yere gidip içkilerimizi hazırladım, sonra da divana yan yana oturduk.

Helen, buzlu skoç viskisini ağır ağır yudumlarken, «Danny, endişeler içindeyim,» dedi. «Yarın gece bir aksilik olacak diye korkuyorum.»

«Korkacak, endişelenecek bir şey yok şekerim. Hiç canını sıkma. Son birkaç haftadır bu kadar uğraştın, elinden geleni fazlasıyla yaptın.» Biraz durup, içkimden bir yudum daha aldıktan sonra, aniden sordum:

«Yarışma işi bitince, hafta sonunu geçirmek için senin şu villana gidemez miyiz?»

Kadehini ağzından ayırmadan bir süre baktıktan sonra, «Villayı da nereden biliyorsun?» dedi.

«Ben bir özel dedektif değil miyim? Böyle şeyleri ben bilmeyeceğim de kim bilecek yani?»

«O villayı, yarışmanın işleriyle daha rahat

Korkulu bir bakışla, «Öldürüldü mü?» dedi. «Bizim yarışmayla ilgili bir şey olmasın da?»

Dominic'le nasıl anlaştığımı, Duval'in stüdyosuna nasıl birlikte girdiğimizi, Blair ile Stone denilen hayvanların bizi stüdyoda nasıl kıstırdıklarını, Charlie Blair ayısının Dominic'i nasıl öldürdüğünü filan açıkladım. Sonunda da, yatta postu deldirmeme ramak kalışını, heriflerin elinden nasıl kurtulduğumu anlattım.

Anlattıklarım bitince, Helen titreyen bir sesle, «Aman ne korkunç, Danny!» dedi. «O zavallı adam öldürüldü demek. Ayrıca, sen de ellerinden zor kurtulmuşsun. Az daha seni de öldüreceklerdi demek. Bunların yapmayacakları şey yok. Komiser Reid'a anlattın mı olanları?»

«Hayır, anlatmadım.»

«Anlatmadın mı? Ama neden?»

«Bir kere Duval'in bürosuna öyle girmekle suç işlemiştim. Ayrıca, o Charlie denilen ayıyı meşru savunma sırasında öldürdüğüm konusunda da durumum pek sağlam değil. Tek tanık var, o da Hal Stone. Komiser Reid bana mı inanır, ona mı? Bu durumda, korkarım Hal'in sözüne inanması daha büyük olasılık.»

Helen, heyecandan kısılmış bir sesle, «Öyle görülüyor ki, yarın akşam finalleri baltalamak için her türlü şeyi yapacaklar. Buna karşı ben ne yapabilirim Danny?»

«Sen yapacağını yaptın ya şekerim. Danny Boyd'u dedektif olarak tuttun. Daha ne yapabilirdin ki?»

Bana iyice sokularak kalçasıyla yaslandı, eliyle kolumu sıkıp, «Danny,» dedi, «sana bir itirafta bulunacağım.»

uğraşabilmek için tuttum...»

«Tabii canım, yalnız arada ben de kandırılmış oldum. New York'ta beni dedektif olarak tutan sen değil miydin?»

«Hayır. Denizkızı Şirketi'nin oradaki müdürüne telefon edip, bu işi halletmesini söyledim. Onunla konuşurken, konuyu tam açıklamamış, biraz karanlık bırakmıştım tabii. Yarışmada bir aksilik olabileceğinden endişe ettiğimin bilinmesini istemiyordum. Bu yüzden, başlangıçta senden beklediğimiz görevin ne olduğu da biraz müphem kaldı.»

«Müphem mi dedin? Evet, tam öyle oldu. Haa, sana sormak istediğim bir şey vardı. Geçen gece tiyatronun kapısında duran adamın adresini öğrenmek istiyorum. Hani şu adı da kendi gibi garip adam. Dominic Ludd.»

«Haa, şu adam. Gerçekten çok garip biri. Değil mi?»

«Onu nereden buldun?»

«Bilmem. Myers'e sor.»

«Sordum, bilmiyormuş. Yarışmayla ilgili herkesi bizzat sen tutmuşsun. Myers öyle diyor.»

Nazik nazik omuzlarını silkerek, «Tabii, az daha unutuyordum,» dedi. «Kentteki acentelerden biri aracılığıyla buldum herhalde. Eğer sence önemliyse, büroma gittiğimde bulup, sana bildiririm.»

«Güzel. Öğrenmek istediğim, adamın karısı, çocukları filan var mı? Adamcağızın başına gelen bildirmem gerekiyor da...»

«Adamın başına bir şey mi geldi? Ne oldu?»

Gözlerinin içine bakarak bir tek sözcükle yanıt verdim: «Öldürüldü!»

«Biliyorum ne diyeceğini. Sen aslında çift kişilik taşıyorsun. Öbür kişiliğin de Hal Stone.»

«Ben yalnız seni değil, Ludd'ı da tuttum.»

«Hani şu adını anımsayamadığın acente aracılığıyla mı?»

Yumuşak bir sesle, «Değil canım. Ama, düşün bir kere. O salı gecesi, Alisha öldürülmüş. Polis, katilin sen olduğunu sanıyor. Bense senden emin değilim henüz. Çaresiz gibiydim. Ludd ise, kentte her şeyden haberdar olan biri diye ün yapmıştı. Kentin yeraltı, yerüstü dünyasında olan biten şeyleri bilirdi. Ben de, tiyatroya girip çıkan insanları gözetlesin ve kızları korusun diye Ludd'ı tuttum.»

«Bana yanaşıp yardım etmeyi önermesi de senin fikrin miydi?»

«Şey, evet Danny, öyle.»

«Yani, benim yaptığım şeyler hakkında, bilgi alacaktın Ludd'dan.»

«Bana çok kızdın, değil mi Danny?»

Parmaklarımı omzunun yuvarlaklığından aşağı doğru kaydırarak elimi sağ memesinin üstüne kapattım. Birden garip bir şekilde titredi.

«Bana bu kadar yakınken sana nasıl kızabilirim şekerim,» dedim.

Kararlı bir sesle, «Şimdi artık ne yapacağımı biliyorum. Kesinlikle biliyorum,» dedi. «Yarın geceki finaller için Komiser Reid'dan polis koruması isteyeceğim.»

«Tabii, iyi edersin.»

«Elaine ile Duval şimdi iyice azıtmışlardır. Şirketi benim elimden almak için her şeyi yaparlar artık.»

«Hadi artık bırak bunları şimdi. Yarın sabah

erkenden Reid'ı arar, koruma istediğini bildirirsin. Şimdi artık unut bunları.»

Vücudunun o tatlı çizgisini, bu kez de aşağıdan yukarıya doğru parmaklarımla okşadım. Yine titredi ve, «Sözlerin çok ikna edici Danny!» dedi.

Sonra bana doğru dönüp kollarıma düştü ve eridi sanki. *Peignoir* mı neyse, o nesne de bir engel değildi artık. Sağ elimle, o yuvarlak kalçasını kavrayıp kendime doğru çektim. Bir an kaçıp kurtulmak ister gibi çırpınacak oldu. Ama öyle bir yakalamıştım ki, kıpırdayamadı bile. Yine vahşi kedi gibi davranmasını önlemek için, dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım. Vahşi kediliğin başlamasıyla bitmesi bir oldu. Ama sevişmenin ileri aşamalarında, o garip, kendine özgü tavırları yine ortaya çıkıyordu ara sıra. İçimden, bu kadın bir psikiyatra gidip kendini tedavi ettirirse, yani bu havası giderse, o psikiyatrı öldürmeli diye geçirdim.

Gece yarısına doğru, yarın bizi zorlu bir günün beklediğini, dinlenmemiz gerektiğini söyleyerek beni uğurladı. Bu gecenin öncelik taşıdığını söyledimse de dinletemedim. Sonunda, odama dönüp bir kadeh Napolyon konyağıyla yarım saat kadar uğraştıktan sonra tıpış tıpış yatağa girdim. Napolyon'un erotik bir özelliği filan olduğundan değil tabii. Canım bir içki istemişti, o kadar.

Sabah yine Miami'nin o tatlı güneşiyle uyandım. Bugün büyük gün olacaktı. Hemen kalkıp giyindim, hazırlandım. Helen, akşam saat yedide Zarif Selvi Kulübünde olmamı istemişti. Yarışmanın finali de bundan bir saat sonra

başlayacaktı.

Bu arada, uzunca bir süredir görmediğim biri olduğunu anımsadım. Bugün onun için de büyük gündü. Herhalde biraz morale ihtiyacı olacaktı. Yakışıklı ve mükemmel profilli Danny Boyd'u görmekten daha moral düzeltici ne olabilir deyip, Bella Lucas'nın, hani şu polisiye roman meraklısı yarışmacı kızın ziyaretine gittim.

Üzerinde beyaz pamuklu bir süveter ve siyah bir eteklikle kapıyı açıp karşısında beni görünce şaşırdı. «Danny, nerelerdesin? Dün gece odana iki kere telefon ettim, yoktun.»

«Bir *peignoir*'a takılıp kalmıştım şekerim.»

«Peignoir mı? Erkekler pijama giyer diye bilirdim,» dedi. Gözlerinde şaşkın bir ifade vardı. Yanıt vermeden yürüyüp içeri girdim. Bella da kapıyı kapayıp arkamdan geldi. «Otur Danny,» dedi ve başıyla bir koltuğu gösterdi. Odada bir de divan vardı ama, oturmam için divanı göstermemişti. Danny Boyd'un Freud'cu tarafı, bu ince noktayı gözden kaçırmadı tabii. Bella sordu:

«Duval'i görebildin mi? Neler yaptın, anlat yani.»

Bir sigara yaktım ve, «Benim yaptıklarımı bırak şimdi. Asıl senden bahsedelim biraz,» dedim.

«Benden mi?» dedi gülümseyerek. «Benim bahse değer ne önemim var ki yani. Ben yarışmaya katılan kızlardan biriyim sadece. Bu gece Denizkızı güzeli seçilmeyi uman kızlardan biri...»

«Yok canım, kendini öyle küçük görme. Sen-

de daha neler var neler. Alisha Hope'un odasından iki adamın sırtında çıkarılışını, beş dakika sonra da odadan Duval'in çıktığını gören tek tanık sensin. Geçen gece Star Tiyatrosunda bir mayoyla boğazı sıkılıp öldürülmesine ramak kalan kız da sensin.»

«Haa, konuya bu açıdan baktığını anlamıştım yani. Şimdi Duval'in sana nasıl yanıtlar verdiğini söyle de, senin için analizini yapayım yani.»

«Benim için analizini yapmanı istediğim başka biri var. Bella Lucas adında, karmaşık kişiliği olan bir kız. Bu öyle bir kız ki, iki adamın beni omuzlayıp odadan dışarı taşıdıklarını görüyor, beni tanımakta hiç güçlük çekmiyor ama öbür iki adam hakkında en ufak bir ayrıntı bile vermiyor. Aynı kız, soyunma odasında, boğazında nefes almasını engelleyecek şekilde sıkılmış bir mayo, yerde yatıyor. Ama şu işe bak ki, sürüne sürüne kapıya kadar gelip kilidi bir güzel açabiliyor.»

Bella telaşla başını sallamaya başladı ve, «Ne dediğini anlamıyorum yani,» dedi. «Sen bir şeyden dolayı bana kızmışsın herhalde.»

«Dinle. Anlamam biraz uzun sürdü belki ama sonunda buldum niye böyle davrandığını. Senin amacın şantaj yapmak. Eğer Duval'i iyice korkutabilirsen, polise söylememen için sana esaslı para vereceğini tahmin ettin. Benim aracılığımla Duval'e duyurdun, duyurmak istediklerini. Ben Duval'in üstüne gidip herifi yeterince korkutunca da Duval istediğin parayı sana verecek kıvama gelmiş olacaktı.»

Bella'nın gözlerinden inci gibi yaşlar boşan-

maya başlamıştı. Hıçkıra hıçkıra, «Danny, sen korkunç bir yaratıksın!» diye haykırdı. «Ben katili bulmanda sana yardımcı olmak için çırpınıp duruyorum, sense bana, şantajcı diyorsun. Sen bir canavarsın Danny!»

«Sen de bir sahtekârsın,» dedim, «Şimdi defolup git, diyor musun? Şantajcılar foyaları döküldüğünde genellikle öyle derler de.»

«Defolup git! Seni bir daha görmek istemiyorum!»

Neyse, bu kızın elinin altında kolayca feda edebileceği makyaj malzemesi yokmuş herhalde. Kafama bir şey yemeden dışarı çıkabildim.

Styx Oteline dönüp, güzel bir öğle yemeği yedim ve odama çıkıp klima cihazının serinliğinde bir güzel uyudum. Saat altıda kalkmış, duşumu almış, tıraşımı olmuş, dişlerimi fırçalamıştım. Halis İtalyan kumaşından yapılmış yeni gri elbisemi de çektim mi bir güzel... Ondan sonra, sıra en son ayrıntıya geldi. Valizimin dibindeki özel bölmede duran .38'lik cankurtaranı çıkarıp, kılıfını bir güzel omzuma yerleştirdim. Cankurtaranı ve mermileri gözden geçirip, kılıfa koydum. İçimden bir ses, Hal Stone denilen it oğlu itin bu gece finalleri izlemeye geleceğini söylüyordu. Ah bir gelse de, ilk kez şöyle eşit koşullarda karşılaşabilsek!..

Zarif Selvi Kulübüne yediyi beş geçe geldim. Helen Richmond'ın uğraşmaları boş gitmemişti doğrusu, her şey çok güzel hazırlanmıştı. Florida haritası biçimindeki havuzun öte yakasına, ağaçların altına büyük bir çadır kurulmuştu. Finalist kızlar bu çadırı soyunma odası olarak kullanacaklardı. Çadırdan teker teker

çıkacak kızlar, havuzun kıyısından yürüyüp ileride kurulmuş yüksekçe bir platformun üstüne çıkacaklardı. Platformun üstüne bir de konuşma kürsüsü konmuştu. Jüri üyelerinin oturduğu masa, platformun karşısındaydı. İşi biten yarışmacı yine havuzun kıyısından yürüyüp çadıra dönecekti.

Seyirciler şimdiden toplanmaya başlamıştı. Bando gümbür gümbür çalıyor, amplifikatörler sesi dört bir yana yayıyordu. Kürsünün çevresine projektörler konulmuştu. Bir sürü de televizyoncu, gazeteci filan doluşmuştu kürsünün çevresine. Sigara içip birbirleriyle sohbete dalmışlardı. Ama içlerinden, 'bir yağmur boşansa da şu saçma yarışma iptal edilse, biz de gidip iki tek atsak' diye dua ediyorlardı belki de!..

Tam jüri masasının arkasına, altı sıralık küçük bir tribün kurulmuştu. Hatırlı konuklar buraya oturtulacaktı anlaşılan. Tam bir sigara yakmıştım ki, baktım karşıdan Helen Richmond geliyor. Yanında da iki adam var.

Helen, nefis bir elbise giymişti yine. Siyah ipekten, pırıl pırıl bir kumaş omuzlarını hafifçe açıkta bırakıyordu. Elbisenin en dikkat çekici yanı da, yakasının derin kesilmiş harika dekoltesiydi. Boynunda elmas bir kolye pırıl pırıl parlıyordu. Yanındaki adamlardan biri Komiser Reid, diğeri Duval'di.

Reid yine o, 'yıkanıp ütü istemez' diye satılan ucuz cinsten elbisesini giymişti. Yüzünde de, her zamanki umutsuz ifade vardı. Duval ise, sanki erkek moda dergisinden fırlamış gibi giyinmişti. En parlak kumaştan mavi ceketinin yakasına bir de kırmızı karanfil takmıştı

sahtekâr.

Helen yanıma yaklaşınca, hararetle, «Danny, zamanında geldiğine sevindim,» dedi. «Komiser Reid her tarafa adamlarını yerleştirdi. Bu akşam hiçbir aksilik olmayacağından emin.»

«Çok güzel,» deyip Reid'a döndüm. «Nasılsınız komiser?»

«Alisha Hope dosyasıyla hâlâ uğraşmaktayız. Senden ne haber? Görmeyeli kimseyi öldürdün mü?»

«Bunu bana değil Duval'e sorsanız daha iyi. Çünkü benim bütün sırlarımı Duval biliyor.»

Duval yine o yorgun köpek bakışlarıyla bakıyordu. Hele beni görünce büsbütün fenalaşmış gibiydi. Reid'a, «Özür dilerim komiser,» dedi. «Boyd'un acayip şakalarına midem dayanmıyor. Onun için, müsaadenizle ben gidiyorum.» Jüri masasına doğru yürüdü.

Helen saatine baktı. «Kızlar saat yedi buçukta burada olacaklar Danny. Komiser Reid kızlara motosikletli bir eskort sağladı. Elaine'i gördün mü? Daha gelmedi mi yoksa?»

«Bilmem, görmedim,» dedim.

Helen, «Danny sen bu gece jüri masasında oturma da, etrafta dolaş. Böylesi daha iyi olacak,» dedi.

«Pekâlâ,» dedim ama Reid itiraz etti:

«Buna gerek yok. Bizim çocukları çadırın çevresine yerleştirdim. Ayrıca, girişte de görevli polisler var. Bu gece burada kimse bir halt edemez. Siz hiç merak etmeyin Bayan Richmond.»

Helen diretti, «Katlandığınız bunca zahmet için tabii ki çok müteşekkirim. Ama Danny

de çevrede dolaşsa fena olmaz.»

Bu arada, hatırlı, özel konuklar da gelip küçük tribüne yerleşmeye başlamıştı. En ön sırada oturanların başında kim vardı dersiniz? Hal Stone! Onun yanında ise, en resmi kılığı içinde sırıtıp duran Maurice Myers oturmuştu. Myers'in yanında pamuklu kumaştan yapılmış, çiçek desenli elbise giymiş, devanası gibi bir kadın oturuyordu. Bu, mutlaka Bayan Myers' di. Başka kim olabilirdi ki?

Helen'a, «Ne kadar sürecek bütün bu iş?» dedim.

«Hepsi en çok bir saatte bitecek şekilde ayarlandı. Önce benim, Denizkızı Şirketi'nin erdemleri üzerine kısa bir konuşmam var. Ondan sonra, tuttuğumuz bir grup kız, havuzda bir denizkızı dansı gösterisi yapacak. Ardından bando bir parça çalacak ve jüri değerlendirmesini yapacak.»

Bu sırada, tek başına bir kadının bize doğru geldiğini gördüm. Üstünde beyaz satenden bir elbise vardı. Böyle bir elbise giyen kadının vücudunun dört dörtlük, kusursuz olması gerekiyordu. Ve bu kadın Elaine Curzon'du.

Elaine yanımıza gelince Helen'a ve Ried'a hafifçe gülümseyerek selam verdi ve yanımızdan yürüyüp geçti. Sanki ben hiç orada değilmişim gibi davranmıştı. Gitti, jüri masasına Duval'in yanına oturdu.

Derken, motosikletli iki polis, hızla gelip çadırın önünde aniden durdu. Bunların ardından gelen büyük arabadan inen dört finalist kız, çadıra girdiler. Helen, «Müsaadenizle, ben gidip kızlara bir bakayım,» deyip yanımızdan ay-

rıldı.

Helen gittikten sonra, Reid bir sigara yakıp bana baktı. «Bugün akşamüstü Bella Lucas beni ziyarete geldi,» dedi. «Seni, iki adamın Alisha'nın odasından omuzlarında taşıyarak çıkardıklarını görmüş. Beş dakika sonra da Duval çıkmış odadan. Bilmem neden, ama şu Bella sana çok fena kızmış gibiydi.»

«Ona, gördüklerini sana anlatamayacağını, çünkü bunları Duval'e şantaj yapmak için kullanmak istediğini söyledim de ondan. Aslında kızın amacının bu olduğunu sanmıyorum, ama böyle söylemem gerekiyordu.»

Komiser, «Bu da ne demek oluyor?» diye sordu.

«Tahminime göre, Bella katille birlikte çalışıyor ama henüz bunu bilmiyor.»

«Katil kim? Duval mi?»

«Biraz daha bekleyelim komiserim, şimdilik tahminler aşamasındayız,» dedim ve sordum: «Bella'nın söylediklerinden sonra, artık şüpheli şahıs sayılmıyorum herhalde?»

«Stone, kızın dediklerini kesinlikle reddediyor. O sırada ortağı Blair ile berabermiş. Blair'i de bir türlü bulamıyorum. Sanki yer yarılmış da içine girmiş. Duval de, Alisha öldürüldüğü sırada başkasıyla birlikte olduğunu söylüyor.»

«Elaine Curzon'la, değil mi?» dedim.

Komiser Reid, her zamankinden daha asık bir suratla şöyle dedi: «Hayatımda gördüğüm en aşağılık yalancı takımıyla karşı karşıyayım galiba. Sen de, henüz bu takımdan tam çıkmış değilsin!»

13

Bando, bir anda bütün gücüyle neşeli bir açış müziği çalmaya başladı. Müzikle birlikte, profesyonel sunucu Jerry Winsor da ortaya çıkıp, mikrofonu eline aldı, herkesi selamladı. Ve alkışlar arasında, haftalardır beklenen şov başlamış oldu.

«Sayın bayanlar, sayın baylar!.. Dört finalistimizin ilki, huzurunuza geliyor: Atlanta'dan Bayan Yvonne Cleary!»

Sunucu Winsor, o neşeli ve gür sesiyle bu duyuruyu yaptığı anda, havuzun çevresindeki bütün ışıklar karardı. Yanan bir tek büyük spot lambası kalmıştı. O lambanın ışığı da çadırın girişine doğru döndü ve orada ayakta durmuş, gülümseyerek bekleyen kızı buldu. Üzerindeki tek parçalı siyah mayo, kuvvetli ışık altında pırıltılar saçmaktaydı. Kız, havuzun kenarından ağır ağır yürüyerek, platforma doğru gelmeye başladı.

Yvonne, üzerinden ayrılmayan ışıkla birlikte salınıp, yürüyerek jüri masasının önündeki platforma çıktı ve jüriyi selamladı. Sonra yavaşça bir daire çizdi, önce sola, sonra da sağa

doğru yürüyerek gösterisini bitirdi. Açık havada burnuma manolya kokuları gelir gibi olmuştu. Beni manolya kokularıyla baş başa bırakan Yvonne ise, havuzun kenarından geriye doğru yürüyüp, çadıra dönmüştü.

Hemen ardından yine sunucunun sesi işitildi:

«Yarışmamıza New York'tan katılan Bayan Bella Lucas!..»

Spot lambası yine çadırın girişine yöneldi. Işık orada beklemekte olan Bella'nın üzerine geldi, durdu. Bella, ışıltılı mavi kumaştan yapılma bir mayo giymişti. O da, kendinden önceki finalist gibi, havuzun kenarından ağır ağır geçerek, platforma doğru yürümeye başlamıştı... Ama, yolun aşağı yukarı yarısına vardığında, korkunç, acı bir çığlık sessizliği yırttı!

Bella'yı izlemekte olan spot lambasının ışığı Bella'nın üstünde bir an daha durup sallandıktan sonra, donup kalmış durumdaki kızı bırakıp, jüri masasına döndü.

Parlak ışık altında, Elaine Curzon, oturduğu koltukta arkaya doğru devrilmiş ve başı sağ omzuna düşmüş olarak görünüverdi. Bir bıçak, Elaine Curzon'un sol göğsünün üstüne gömülmüştü! Beyaz saten elbisesinin üst kısmı, bıçağın vücuda girdiği yerden yayılan kanlarla yavaş yavaş koyu kırmızıya dönüşmekteydi...

On metre kadar uzakta, donup kalmış olan Bella'nın yanına bir nefeste koşup, kızı kolundan yakaladım. Titreyip silkinerek, elimden kurtulmaya çalıştı. Yüzü, korku ve şaşkınlıktan allak bullak olmuş bir haldeydi. Çabuk çabuk konuşarak, «Bak,» dedim, «beni iyi dinle

şimdi. Bu işin içine gırtlağına kadar batmış durumdasın. Şu anda eline bir kurtuluş fırsatı geçti. Anlıyor musun?»

Dişleri korkudan birbirine vuruyordu. «Danny! Ay... Hiç böyle bir şey olacağını düşünmemiştim, yani... Ben bu işe karışmak istemem tabii... Yani, ben...»

«Kurtulmak istiyorsan, hemen jüri masasına koşacaksın ve Duval'i gösterip, avazın çıktığı kadar, 'Katil bu! Gördüm, bu öldürdü!' diye bağıracaksın.»

«Ama, o...»

«Tartışmanın sırası değil, anlıyor musun? On saniye sonra iş işten geçmiş olacak. Hadi, şimdi fırla ve dediğimi yap!»

Bella, bir an duraksadıktan sonra birden jüri masasına doğru hamle etti. Kolunu Duval'e doğru uzatmış, «Katil bu!» diye haykırıyordu. «Onu, bu öldürdü! Bıçağı saplarken gördüm! Katil! Katil!»

Seyircilerin oturduğu sıralardan da, bir kadının isteri nöbeti geçirir gibi haykırdığı işitiliyordu. Ardından, kalabalık hareketlendi, her kafadan bir ses çıkmaya başladı.

Bu haykırış ve bağırışlar karşısında, Duval, soğukkanlılığını yitirip, paniğe kapıldı. Oturduğu yerden, telaşla ayağa fırlarken, koltuk paldır küldür arkaya devrildi. Duval, ipnotize olmuş bir tavşan gibi Bella'ya bakmaya başladı.

Duval, «Hayır, yalan! Ben öldürmedim!» diye bağırmaya çalıştı, ama arkadan gelen bir adamın sesi Duval'i bastırmıştı. Adam:

«Katil! Yakalayın, kaçmasın... İpe çekelim! Linç edelim!» diye, gırtlağını yırtarcasına bağı-

rıyordu.

Bella ise, rolünün havasına tam girmiş bir oyuncu gibiydi. İsterik çığlıklar atıyor, «Katil! Katil!..» diye haykırarak Duval'in göğsünü yumrukluyordu.

Duval, bütün bunlardan büsbütün ürküp, Bella'yı sertçe iterek kendinden uzaklaştırdı. Sonra, bir anda elini arka cebine atıp bir tabanca çıkardı! Tam o sırada da, kim akıl ettiyse, bütün ışıkları yaktı. Ortalık pırıl pırıl aydınlanıverdi.

Duval'in elinde tabancayı görenler, irkilip geriye çekilmeye başlamışlardı. Ben de, emektar .38'lik cankurtaranımı kılıfından çıkarırken, «Dikkat! Ateş ediyor! Kendinizi sakının!» diye bağırdım. Çok dikkatle nişan alıp, Duval'i sağ omzundan vuruverdim. Tam da istediğim yere isabet ettirdiğim için keyiflenmiştim. Duval, omzuna yediği merminin etkisiyle sarsılıp, yana dönünce, tabancası da elinden yere düşüvermişti.

Artık Duval'le ilgilenmeme gerek yoktu. Şimdi sıra asıl beklediğime gelmişti. Seyircilerin oturduğu tribüne doğru baktım ve beklediğimin yerinden kalkmış bana doğru koşmakta olduğunu gördüm. Bu, Hal Stone'du. Yüzündeki bütün kan çekilmiş, parlak ışık altında gözleri çakmak çakmak olmuştu. Hal, sağ elinde tuttuğu tabancayı yukarı doğru kaldırıp bana doğrultunca, bir an, ilk atışı yapma şansını ona tanıyarak ne centilmen olduğumu göstereyim diye düşündüm. Böyle anlarda, kendi kendimle dalga geçmek hoşuma giderdi de ondan. Yoksa, işin şakaya gelir yanı olmadığını far-

kındaydım tabii.

Duval'e ateş ettiğimden daha da dikkatle nişan alıp, tetiğe nazikçe dokundum... ve de dikkatimin karşılığı olan ödülü aldım. Hal'in alnının orta yerinde bir delik açılmıştı. Bu arada, çevredeki kalabalık da ömür boyu unutamayacakları bir manzara görmüş oldular; bir ceset, alnının orta yerinde açılmış hava deliğiyle birlikte, koşmaya devam ediyordu...

Derken, arkadan birinin koşarak gelmekte olduğunu duydum. Gelenin kim olduğunu tahmin etmek hiç de güç olmadı benim için. Bu, Komiser Reid'di. Asıl güçlük, Reid'in, anlatacaklarımı, sinirlenmeden, sabırla dinlemesini sağlamaktaydı. Çünkü, anlatacağım şeyler, ilk bakışta pek inandırıcı olmayabilirdi. Ancak sabırla dinleyen biri, sonunda anlayabilirdi durumu. Komiser Reid, acaba bu sabrı gösterecek miydi?

Helen'la birlikte otele dönüşümüz, gecenin on birini buldu. Günün korkunç ve yorucu olaylarından sonra birer içkiyi hak etmiştik tabii. Helen'ın oteldeki dairesine çıkıp, içkilerimizi orada içmeyi önerdim. Yorgun bir sesle «Peki. Madem öyle istiyorsun, benim daireye çıkalım,» dedi.

Helen'ın şatafatlı dairesine girer girmez, o kendini divana atıp ayaklarını uzatarak yorgunluk çıkarmaya girişti. Bense, içki şişelerinin yanına gidip, içkilerimizi hazırladım. Günün olağanüstü yorgunluğunu da dikkate alarak, içkilerimizin alkol miktarına ayrı bir özen gösterdim.

Ben içkilerle uğraşırken Helen seslendi:

«Komiser Reid'in soruları hiç bitmeyecekmiş gibi geldi bana. Bizi sabaha kadar orada tutacak sandım. Neyse, sonunda o ani haber geldi de, bitmez tükenmez sorularının orta yerinde bizi bıraktı. Komisere gelen o haber neymiş dersin? Bir cinayet soruşturmasını yarıda kestirecek kadar önemli konu nedir acaba?»

«Aman canım, üstünde durma. Belki de polislerin yıllık balosuna geç kaldığını bildirmişlerdir. Neyse, sen aldırma.»

İçkileri getirdim, onunkini uzattım. İçkiyi elimden alırken, «Teşekkür ederim Danny,» dedi. Birkaç yudum içtikten sonra da, «Tanrıya şükür, artık hepsi geride kaldı. Ama hâlâ anlayamadığım bir şey var. Duval'in Elaine'i bıçakladığını nasıl oldu da Bella gördü? Yani, o spot lambasının ışığı kızın tam gözüne doğru gelirken diyorum...»

«Bella öyle bir şey görmedi ki,» dedim yavaşça.

Helen gözlerini kısarak bana baktı.

«Görmediyse niçin gördüm diye haykırdı öyleyse?»

«Öyle haykırmasını Bella'ya ben söyledim. Ama, Elaine'i Duval bıçaklamadı. Bella da böyle bir şey görmemişti tabii.»

Helen sinirli bir sesle, «Şimdi çıldıracağım galiba,» dedi. «Bilmece gibi konuşmaya başladın. Bella, Elaine'i Duval'in bıçakladığını gördüm diye haykırıp ortalığı birbirine katıyor. Ama olayı görmüş değil. Sen öyle haykırmasını söylediğin için kız öyle bağırmış. Ama sen de, Elaine'i öldüren Duval değildi diyorsun. Bu

ne biçim bilmece böyle?»

«Onu bana değil, babana sor.»

«Danny, ne diyorsun sen? Babam öleli sekiz ay oluyor.»

«Ama vasiyetnamesi ölmedi ki. Denizkızı Şirketi'nin hisselerini bırakmadı mı geride? Bu hisselerin değeri milyonlarla ölçülüyormuş, Myers öyle söyledi. Hisseler sana kalmış durumda şimdilik. Ama, birinci yılda, geçen yılın net kârı kadar kâr sağlayamazsan, hepsi Elaine Curzon'un olacak. Doğru mu?»

«Evet, doğru. Yani?..» diye sordu.

«Demek ki, sen ve Elaine birbirinize rakip durumdasınız. Bu güzellik yarışmasını, reklam olsun da satışlar artsın diye düzenledin. Satışlar artınca hisseler de kesin olarak sende kalacaktı. Eğer yarışma başarısızlıkla sonuçlanırsa, sen de hisseleri kaybetmiş olacaktın. Ben dahil herkese anlattığın da buydu zaten. Bu da gerçekten inandırıcı bir hikâyeydi doğrusu.»

«Hikâye değil, gerçeğin ta kendisi bu.»

«Ama, hisselerin senin elinde kalması için çok daha sağlam ve kısa bir yol vardı. Çok basit olduğu için bazen gözden kaçan gerçekler vardır ya. Bu da öyle bir şey işte. Ama, senin mantığın ve zekânla, çözüm gerçekten çok basitti şekerim. Babanın vasiyetnamesi ne diyordu? Sen başaramazsan, hisseler Elaine Curzon'un olacak. Peki ya Elaine o bir yıllık deneme dönemi bitmeden ölüverirse? Vasiyetnamede buna ilişkin hiçbir hüküm yoktu. Öyleyse, Elaine aradan çıkarsa, hisseler kesin olarak senin elinde kalacaktı...»

Buz gibi bir sesle, «Danny, hisseler eline geç-

mesin diye Elaine'in ölmesini istediğimi düşünmeye mi cüret ediyorsun yoksa?» diye sordu.

«Her şeyi o kadar güzel ayarlamıştın ki, doğrusu içimden seni kutlamak geliyor,» dedim. «Elaine'i bile bu yarışmanın senin için çok önemli olduğuna inandırmayı başarmıştın. Elaine'in o dergi işinde Duval ve iki ortağıyla çevirdiği dolaptan da haberin vardı tabii. Duval ile Elaine'i de güzellik yarışmasına jüri üyesi olarak davet etmekle, herkesi bir araya topladın. Sonra da beni ortaya salıverdin. New York'tan gelme bir özel dedektif! Ben ortalıkta garip bir yabancı olarak dolaşırken, tabii herkesin dikkati benim üzerimde toplandı.

«Elaine ile Duval'in, Alisha Hope'u kendi ajanları olarak yarışmaya soktuklarını biliyordun. Buna karşılık, sen de Bella Lucas'yı soktun yarışmaya. Karşı tarafın ne yaptığını yakından izleyebilsin diye de, Alisha'nın yanındaki odaya yerleştirdin. Bu sırada, herkes seni New York'ta biliyordu. Ama sen buradaydın.»

Helen oturduğu divandan kalkmaya davrandı ve «Senin bu saçmalarını dinlemek zorunda değilim,» dedi.

Kalkmasına engel olmak için itip yerine oturttum. «Dur bakalım, dinleyeceksin tabii. Bak daha neler var...» dedim ve devam ettim:

«Yarışmanın ilk gecesi Alisha ile randevulaştığımızda, Bella, Alisha'nın arkasındaydı. Ve tabii durumu hemen sana bildirdi. Böylece, eline harika bir fırsat geçmiş oldu ve bu fırsatı değerlendirdin. Nasıl mı? Benim gideceğim saatten yarım saat önce Alisha'nın odasına girip kızı boğarak! Bu iş pek zor olmadı,

çünkü zavallı kız senden hiç şüphelenmemişti. Durumu anladığında ise, iş işten geçmişti zaten!»

Helen yine yerinden doğrulmaya kalktı, yine iterek yerine oturttum ve devam ettim.

«Sen işini bitirip Alisha'nın odasından çıktıktan sonra, Duval'le iki silahşörü kızın odasına geldi. Niyetleri, yine benim gözümü korkutmaktı. Ama kızı boğulmuş görünce şaşırdılar. Hemen ardından da, ben Alisha'nın kapısını vurup içeri girince, yapabilecekleri tek şeyi yaptılar: kafama vurup beni bayılttılar.

«Bu arada, senin niyetin Alisha'nın öldürülmesinden dolayı benim şüphe altında kalmamdı. Kız öldürüldüğü sırada benim o odada olduğumu söyleyecek bir görgü tanığına ihtiyaç vardı. Bella'ya telefon edip, Alisha'nın odasını gözetlemesini söyledin. O da gözetledi ve o iki herifin beni sırtlarında dışarı taşıdıklarını, arkadan da Duval'in odadan çıktığını gördü. Ondan sonra da, ya Bella ya da, sen, durumu polise duyurdunuz.»

Helen kızgınlıktan çatlayacakmışcasına haykırdı: «Benim bütün amacım Elaine'i öldürmekti de, niçin önce Alisha'yı öldürdüm?»

«Eğer oyunu basit oynayıp sadece Elaine'i öldürmüş olsaydın, iş kolayca anlaşılacaktı da ondan. Bana öyle geliyor ki, sen Elaine'i önce ölümle de tehdit ettin ve miras hakkından vazgeçmesini istedin. Baktın Elaine kuru tehdide pabuç bırakmıyor, işin ciddiyetini anlasın diye, Elaine'in yarışmaya soktuğu casus kızı, Alisha'yı öldürdün. Ama doğrusu, işleri öyle bir güzel ayarlamıştın ki, Elaine senin tehditlerin-

den bahsetse, Alisha'yı senin öldürdüğünü söylemiş olsa bile, kimse inanmayacaktı.»

«İyice canımı sıktın artık Danny, her şey bitti, sen hâlâ birtakım hayali hikâyeler uydurup duruyorsun böyle.»

Helen'ın tam önüne yaklaşıp, üzerine doğru eğildim.

«Son iki hafta boyunca çok çalışıp yoruldun. Ama asıl amacın yarışma düzenlemek değil, cinayet tezgâhlamaktı. En ufak ayrıntıyla bile bizzat uğraşman boşuna değildi. Jüri masasının konulacağı yeri, kimin nereye oturacağını filan hep sen saptadın. Final gecesi, yarışmacı kızın üzerine düşen tek spot ışığı dışındaki bütün ışıkların söndürülmesi de senin fikrindi. Böylece, karanlıktan yararlanıp yerinden kalktın, Elaine'in göğsüne o bıçağı bir anda sapladın ve daha kimse ne olduğunu anlamadan dönüp yerine oturuverdin!»

«Seni kovuyorum Boyd. Dilerim New York'a dönerken uçağın düşer de geberirsin!»

«Seni memnun edecekse öyle olsun. Ama beni dinlersen, bunun sana bir yararı olmaz. Çünkü Bella, bu olanlardan sonra, korkudan altını ıslatmış durumda. Bildığı her şeyi bülbül gibi öyle bir anlatacaktır ki, susturabilene aşk olsun! Myers de, senin New York'ta değil burada olduğunu polisten saklamaz herhalde.»

«Dur, kafam karıştı, bir sigara yakmak istiyorum,» dedi ve yanında duran çantasına uzandı. Çantayı alıp ağır ağır açtı ve aniden bir tabanca çıkardı.

«Fazla zeki olmak da insana zarar verebilir, bunu sen de bilirsin Danny. Şimdi sen beni

dinle bakalım. Elaine'i öldürmemin nedeni sadece şirket hisseleri değildi. Ondan nefret de ediyordum, anlıyor musun? Babamdan para sızdırışından, benim hakkımda türlü yalanlar uydurup babamı kandırmasından, babamla o gözden uzak eve gidip kapanmalarından filan, nefret ediyordum. Onu öldürmek bana nasıl zevk verdi, bilemezsin Danny. O bıçağı köküne kadar kalbine sapladığım ve korkudan attığı çığlığı işittiğim an, bütün hayatım boyunca duyduğum en büyük zevki tattım. Anlıyor musun? Sevişmek bile bana bu kadar büyük zevk vermemiştir!»

Gözlerine gri bir gölge düşmüş gibiydi. Bakışları garipleşmişti.

«Elaine'i öldürdüğüm için hiç de pişman değilim Danny,» dedi. Titrek bir sesle, sözcüklerin üstüne basarak devam etti:

«Elaine öldürülmeyi çoktan hak etmişti. Ama senin için üzüleceğim, gerçekten üzüleceğim Danny. Fakat başka çarem yok. Çünkü şu anda benim için tehlikeli olabilecek tek kişi sensin ve...»

Sözünü kestim. «Hal Stone'u vurduğum yeri hatırlıyor musun? Hemen sonra Komiser Reid yanıma geldiğinde, uzun uzun ne konuştuk dersin?» diye sordum aceleyle.

«Zaman kazanmaya çalışman boşuna Danny,» dedi. Sesinde adeta üzgün bir hava var gibiydi. «Zaman kazanmak durumu değiştirmez.»

Yine aceleyle anlatmaya giriştim:

«Komiserle konuştuğumuz konu işte buydu. Komiseri, bizden önce ayrılıp otele gelmeye ve burada, senin yatak odanda gizlenip bekleme-

ye ikna ettim. Soruşturmanın orta yerinde gelen acele haber neymiş, şimdi anladın mı? Komiser buraya gelip gizlendi ve ben seni konuştururken söylediğin her şeyi işitti.»

Helen, çirkin sesler çıkararak sinirli sinirli güldü ve, «Senin gibi uyanık birinden daha iyi bir yalan uydurmasını beklerdim Danny,» dedi. «Şimdi Komiser Reid benim yatak odamda öyle mi?»

«Evet öyle Bayan Richmond!»

Bu, yatak odasının açık kapısından konuşan Komiser Reid'ın sesiydi! «Şimdi o elinizdeki silahı yere atsanız iyi edersiniz.»

Helen, sesin geldiği yöne doğru hızla başını çevirdi. Komiseri ve arkasında duran iki polisi görünce parmakları gevşedi ve silah yavaşça elinden kayıp yere düştü. İki eliyle yüzünü kapayıp sessizce ağlamaya başladı.

Üzgün bir sesle, «Buna ben de çok üzüldüm, inan Helen,» dedim. «Benim parayı ödeyecek kimse kalmadı!»

Reid iki adamına bir işaret çaktı. Adamlar gelip, bayılmak üzere olan Helen'ın kollarına girerek dışarı çıkarıp götürdüler. Reid bir sigara yakıp, ters ters bana bakmaya başladı.

«Sana teşekkür etmemi mi bekliyorsun?»

Başımı nazikçe sallayarak, «Hayır,» dedim. «Sadece veda etmek istiyorum. Yarın sabah ilk uçakla New York'a dönüyorum da.»

Yüzüme bakmadan, «İyi edersin,» diye yanıt verdi. «Eğer tatile çıkmayı düşünecek olursan başka yer bul kendine. Tamam mı?»

«Tamam,» diye mırıldandım ama, Komiser Reid işitti mi bilmem. Çünkü odadan hızla çı-

kıp gitmişti. Ben de derhal içki dolabına yöneldim.

Danny Boyd gibi bir dehaya layık bir incelikle hazırladığım içkimi tatmak üzereydim ki arkamdan hafif bir öksürük işittim. Hemen dönüp baktım. Aynı anda da, genzimi nefis bir manolya kokusu doldurdu.

Sımsıkı bir deri pantolonun sardığı sütun gibi bacaklar, geniş bir kemerin sardığı incecik bir bel, altın sarısı bir süveterin içinde zorlukla duran göğüsler ve yıllanmış konyak kıvamında gür saçlarla, kapıda durmuş bana bakıyordu.

«Sayın Bay,» dedi nazikçe. «Bayan Richmond ile konuşmaya gelmiştim ama dışardaki adamlar izin vermedi. Siz biliyor musunuz acaba, yarışma ne olacak şimdi?»

«Galiba Bayan Richmond onu da yanına alıp gitti şekerim,» dedim. «Talihine küs!»

«Yarışma umurumda değil aslında, biraz hayal kırıklığına uğradım, o kadar. Bu yarışma işinin nefis bir macera olacağını düşünmüştüm. Güçlü bir erkekle birlikte Miami'nin tadını çıkaracağımı filan kurmuştum ama...»

«Sen Yvonne Cleary'sin ve daha önce karşılaşmıştık. Tiyatroda, soyunma odalarının nerede olduğunu sormuştun bana.»

«Evet, çünkü onca adamın arasında güçlü bir erkeğe benzeyen bir tek siz vardınız,» diye kıkırdadı.

«Yanılmamışsın yavrum,» dedim. «Hiç vakit kaybetmeden başlayalım, Miami'nin tadını çıkarmaya!»

NERO WOLFE

KUMA ÖLDÜ

Rex Stout

Nero Wolfe, ağır ağır elektrikli sandalyeye doğru sürüklenen yardımcısı Orrie Cather'ı gün ışığına çıkartabilmek için çok şeyi göze aldı bu kez. Her an isteri nöbeti geçirebileceğine inandığı kadın soyunun temsilcileriyle aynı evde sabahladı sözgelimi... İnanılmayacak şey ama, bir öğle yemeğini de ayaküstü geçiştirdi! Ama her şey aleyhinde gözüküyordu Orrie'nin. Büyük holdinglerin yönetim kurullarından Nero Wolfe'un malikânesine değin uzanan bir karabasana dönüşmüştü 'pembe oda'...

SAINT

VOLİYİ VURANLAR

Leslie Charteris

Güzel bir kız kendisinden yardım istemeseydi Saint, savaştaki Amerikan ekonomisine büyük ferahlık getirecek yeni bir üretim teknolojisinin farkında bile olmayacaktı... Modern Robin Hood'umuz, bu olayın üstüne giderken, büyük sermayenin mantığını da anlamaya çalıştı...

6 NİSAN'DA
GAZETECİNİZDE

SARI DİZİ KOLEKSİYONUNUZU TAMAMLAMAK İSTİYORSUNUZ! O HALDE...

hemen en yakın postaneye giderek bir posta çeki alın ve önce ad, soyadı ve adresinizi okunaklı ve eksiksiz olarak yazın. Daha sonra ilgili yerleri aşağıdaki bilgilere göre doldurun.

ALICI: Sarı Dizi

ALICI HESAP NO: 111910

YATIRILAN MİKTAR: İstediğiniz her Sarı Dizi kitabı için 200.— TL.'den hesap edilerek yatıracağınız toplam ücret belirlenecektir.

YATIRANIN HESAP SAHİBİNE NOTU: Bu bölüme istediğiniz Sarı Dizi kitaplarının yalnızca sıra numaraları yazılacaktır.

Posta çeki kuponu elimize geçer geçmez istediğiniz Sarı Dizi kitapları adresinize postalanacaktır. Posta masrafları yayınevimize aittir.

Bütün güzeller benim kraliçemdir!

Hey gidi Danny Boyd hey! Kim derdi ki, günün birinde, bir güzellik kraliçeliği yarışmasının jüri koltuğunda rastlanacak o 'muhteşem' profiline... Ömrün boyunca kovaladığın iş de bu değil miydi zaten? Müşterin kadın mayoları imal eden bir şirket; görev yerin de, sütun bacaklı ahuların süzülüp geçtiği, Florida haritası biçimindeki bir havuz başı!

Ama her işte aksayan bir yan vardır ya; bu sefer de öyle oldu... Denizkızı marka bir mayo, gündüz en muhteşem yerlerini örttüğü bir kızın, boğazında düğümlenmiş olarak bulundu bir gece yarısı... Vasiyetnameler döküldü ortaya; hisse senetleri, meslekleri âşık 'goril'ler sökün etti... Güzelliğin rengi kan kırmızısıydı artık...

200 TL.